

Cetățenia activă și rolul seniorilor în societate

RIGHTS

2019-IT02-KA204-063346

MANUAL DE CERCETARE ȘI ANALIZĂ A DREPTURILOR ÎN BASME

„Sprijinul Comisiei Europene pentru producerea acestei publicații nu constituie o aprobare a conținutului, care reflectă doar opiniile autorilor, iar Comisia nu poate fi făcută responsabilă pentru nicio utilizare a informațiilor conținute în aceasta.”

INDEX

INTRODUCERE.....	8
1 ANALIZA ITALIANĂ A POVESTILOR DREPTURILOR.....	10
1.1 Introducere.....	10
1.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi.....	10
1.2.a Dreptul la educație gratuită.....	10
1.2.b Dreptul de a-și menține propria cultură, limba religioasă.....	11
1.2.c Dreptul la un proces echitabil.....	12
1.2.d Dreptul la sănătate.....	13
1.2.e Drepturi la libertate și securitate, la o bună administrare, la combaterea nedreptății.....	14
1.2.f Dreptul de a greși.....	15
1.2.g Dreptul la exprimare și libertatea de opinie.....	16
1.2.h Dreptul la iertare.....	17
1.3 Reprezentarea drepturilor în basme.....	18
1.3.a Dreptul la educație gratuită – introdus prin Pinocchio.....	18
1.3.b Dreptul de a-și menține propria cultură, religie, limbă – introdus prin Pinocchio.....	19
1.3.c Dreptul la un proces echitabil- introdus prin Pinocchio.....	21
1.3.d Dreptul la sănătate – introdus prin Pinocchio.....	22
1.3.e Dreptul la libertate și securitate, dreptul la o bună îngrijire, dreptul la combaterea nedreptății – introdus prin Don Quijote.....	25
1.3.f Dreptul de a greși- introdus prin Divina Comedie.....	32
1.3.g Dreptul la exprimare și libertatea opiniei – introdus prin Divina Comedie.....	34
1.3.h Dreptul la iertare – introdus prin Divina Comedie.....	38
1.4 Legile și legislația în legătură cu dreptul.....	42
1.4.a Dreptul la educație gratuită.....	42
1.4.b Dreptul de a-și menține propria cultură, religie, limbă.....	43
1.4.c Dreptul la un proces echitabil.....	43
1.4.d Dreptul la sănătate.....	44
1.4.e Dreptul la libertate și securitate, la o bună îngrijire, la combaterea nedreptății.....	45
1.4.f Dreptul de a greși.....	46
1.4.g Dreptul la exprimare și libertatea de opinie.....	46
1.4.h Dreptul la iertare.....	46
2 ANALIZA SPANIOLĂ A POVESTILOR DREPTURILOR.....	47
2.1 Introducere.....	47

2.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi.....	48
2.2.a Dreptul la un proces echitabil și Dreptul de a nu fi supus arestării, detenției arbitrare.....	48
2.2.b Dreptul la libertate și securitate.....	48
2.2.c Dreptul la hrană.....	49
2.2.d Dreptul la educație.....	49
2.2.e Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă.....	50
2.2.f Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și a societății.....	50
2.2.g Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală față de lege.....	51
2.2.h Egalitatea sexelor.....	51
2.2.i Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare. Dreptul la nediscriminare.....	52
2.2.j Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică - Dreptul de a-și menține cultura, limba religioasă.....	52
2.2.k Dreptul la onoare.....	53
2.3 Reprezentarea drepturilor în basme.....	53
2.3.a Dreptul la un proces echitabil, de a nu fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar - introdus prin Pinocchio.....	53
2.3.b Dreptul la libertate- introdus prin Don Quixote.....	58
2.3.c Dreptul la educație – introdus prin The Path.....	60
2.3.d Dreptul la hrană – introdus prin Pinocchio.....	62
2.3.e Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă.- introdus prin Pinocchio.....	62
2.3.f Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și societății – introdus prin Pinocchio.....	62
2.3.g Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală a legii- introdus prin Don Quijote.....	66
2.3.h Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare- introdus prin Don Quijote.....	69
2.3.i Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică- Dreptul de a-si mentine cultura, limba religiei- introdus prin Don Quijote.....	69
2.3.j Dreptul la egalitatea de gen – introdus prin The Path.....	74
2.3.k Dreptul la onoare- introdus prin The Path.....	77
2.4 Legile și legislația în legătură cu drepturile.....	78
2.4.a Dreptul la un proces echitabil. Dreptul de a nu fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar.....	78
2.4.b Dreptul la libertate și securitate.....	79
2.4.c Dreptul la educație.....	80

2.4.d	Dreptul la alimentație.....	81
2.4.e	Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă.....	82
2.4.f	Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și a societății.....	82
2.4.g	Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală a legii.....	83
2.4.h	Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare.....	83
2.4.i	Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică - Dreptul de a-și menține cultura, limba religioasă.....	84
2.4.j	Egalitatea sexelor.....	85
2.4.k	Dreptul la onoare.....	86
3	ANALIZA PORTUGHEZĂ A POVESTILOR DREPTURILOR.....	87
3.1	Introducere.....	87
3.2	Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi.....	88
3.2.a	Dreptul la Educație.....	88
3.2.b	Dreptul la un Nume.....	88
3.2.c	Dreptul la Libertate.....	89
3.2.d	Dreptul la libertatea de opinie și de exprimare.....	90
3.3	Reprezentarea drepturilor în basme.....	90
3.3.a	Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio.....	90
3.3.b	Dreptul la un nume- introdus prin Pinocchio.....	91
3.3.c	Dreptul la libertate – introdus prin Don Quijote.....	91
3.3.d	Dreptul la libertatea de opinie și de exprimare – introdus prin Jacinta.....	92
3.4	Legile și legislația în legătură cu dreptul.....	93
3.4.a	Dreptul la educație.....	93
3.4.b	Dreptul la un Nume.....	94
3.4.c	Dreptul la Libertate.....	94
3.4.d	Libertatea de exprimare și informare.....	96
4	ANALIZA LITUANIANĂ A POVESTILOR DREPTURILOR.....	97
4.1	Introducere.....	97
4.2	Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi.....	97
4.2.a	Dreptul la Educație.....	97
4.2.b	Dreptul la nume și naționalitate.....	97
4.2.c	Dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie.....	98
4.2.d	Dreptul la libertatea gândirii.....	98
4.2.e	Dreptul la muncă.....	98
4.3	Reprezentarea drepturilor în basme.....	98

4.3.a	Dreptul la Educație introdus prin Kursiukas.....	98
4.3.b	Dreptul la nume și naționalitate- introdus prin Pinocchio.....	99
4.3.c	Dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie – introdus prin Don Quijote.....	100
4.3.d	Dreptul la libertatea gândirii – introdus prin Don Quijote.....	101
4.3.e	Dreptul la muncă – introdus prin Don Quijote.....	102
4.4	Legile și legislația în legătură cu drepturile.....	104
4.4.a	Dreptul la educație.....	104
4.4.b	Dreptul la nume și naționalitate.....	104
4.4.c	Dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie.....	105
4.4.d	Dreptul la libertatea gândirii.....	106
4.4.e	Dreptul la muncă.....	106
5	ANALIZA ROMÂNEASCĂ A POVESTILOR DREPTURILOR.....	108
5.1	Introducere.....	108
5.2	Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi.....	108
5.2.a	Dreptul la familie.....	108
5.2.b	Dreptul la bunăstare fizică și psihică.....	108
5.2.c	Dreptul de acces la justiție.....	109
5.2.d	Egalitatea între bărbați și femei.....	109
5.2.e	Femeile au dreptul la muncă.....	109
5.2.f	Dreptul la viață.....	109
5.2.g	Dreptul la educație.....	110
5.3	Reprezentarea drepturilor în basme.....	110
5.3.a	Dreptul la familie – introdus prin Copilul cel Înțelept.....	110
5.3.b	Dreptul de acces la justiție – introdus prin Copilul cel Înțelept.....	111
5.3.c	Dreptul de acces la justiție – introdus prin Copilul cel Înțelept.....	111
5.3.d	Egalitatea între bărbați și femei- introdusă prin Ileana Sâmbziana.....	112
5.3.e	Dreptul femeilor la muncă – introdus prin Ileana Sâmbziana.....	112
5.3.f	Dreptul la viață – introdus prin Pinocchio.....	113
5.3.g	Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio.....	114
5.4	Legile și legislația în legătură cu dreptul.....	115
5.4.a	Dreptul la familie.....	115
5.4.b	Dreptul la bunăstare fizică și psihică.....	115
5.4.c	Dreptul de acces la justiție.....	115
5.5	Egalitatea între bărbați și femei.....	116
5.6	Femeile au dreptul la muncă.....	116
5.6.a	Dreptul la viață.....	116

5.6.b Dreptul la educație.....	117
6 ANALIZA POLONEZĂ A POVESTILOR DREPTURILOR.....	118
6.1 Introducere.....	118
6.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi.....	118
6.2.a Dreptul la educație.....	118
6.2.b Dreptul la viață, libertate și siguranță.....	119
6.2.c Dreptul copilului la protecție și îngrijire.....	119
6.2.d Drepturile animalelor.....	120
6.2.e Dreptul la libertatea de exprimare.....	121
6.2.f Dreptul la muncă.....	121
6.2.g Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau psihice, vătămării sau neglijenței.....	122
6.2.h Dreptul la protecție împotriva exploatării de orice fel și dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă determinată.....	123
6.2.i Dreptul la protecție și asistență.....	124
6.3 Reprezentarea drepturilor în basme.....	124
6.3.a Dreptul la educație introdus prin Pinocchio.....	124
6.3.b Dreptul la viață, libertate și securitate introdus prin Pinocchio.....	125
6.3.c Dreptul copilului la protecție și îngrijire introdus prin Pinocchio.....	126
6.3.d Drepturile animalelor introduse prin Pinocchio.....	127
6.3.e Dreptul la libertatea de exprimare introdus prin Don Quijote.....	127
6.3.f Dreptul la muncă introdus prin Don Quijote.....	128
6.3.g Dreptul la educație introdus prin Piticii și Orfana Maria.....	129
6.3.h Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau mentale, vătămării sau neglijenței introdus prin Piticii și Orfana Maria.....	130
6.3.i Dreptul la protecție împotriva exploatării de orice fel; dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă determinată; dreptul la adăpost prin Piticii și Orfana Maria.....	130
6.3.j Dreptul la protecție și asistență introdus prin Piticii și Orfana Maria.....	131
6.4 Legile și legislația în legătură cu drepturile.....	133
6.4.a Dreptul la educație.....	133
6.4.b Dreptul la viață, libertate și siguranță.....	133
6.4.c Dreptul copilului la protecție și îngrijire.....	133
6.4.d Drepturile animalelor.....	133
6.4.e Dreptul la libertatea de exprimare.....	133
6.4.f Dreptul la muncă.....	134
6.4.g Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau psihice, vătămării sau neglijenței.....	134

6.4.h Dreptul la protecție împotriva exploatării de orice fel și dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă determinată și de a avea o casă.....	134
6.4.i Dreptul la protecție și asistență.....	134

INTRODUCERE

Proiectul Erasmus+ KA204 RIGHTS (2019-1-IT02-KA204-063346) promovează cetățenia activă a persoanelor în vârstă prin crearea unei punți între aceștia și copiii cu vârste între 8 și 12 ani. Această legătură între generații se bazează pe conștientizarea drepturilor, asupra importanței acestora. În societate și asupra sacrificiului oamenilor pentru asigurarea acestor drepturi pentru toți. Persoanele în vârstă au fost martorii marilor schimbări survenite în istoria secolului trecut, de la pierderea drepturilor până la întărirea unei societăți mai echitabile. De aceea, sunt cei mai potriviți să transmită tinerelor generații valorile morale și civice care stau la baza recunoașterii drepturilor, împreună cu poveștile eroilor care au luptat pentru a oferi tuturor un viitor mai bun.

Proiectul DREPTURI pleacă de la nevoia de a conferi persoanelor în vârstă mai multe capacități și de a le reda rolul social important de păstrători ai memoriei comunității, pentru a atinge un efect de durată asupra percepției copiilor asupra societății și a-i ajuta să devină cetățeni activi. Acest proiect urmărește și contrabalansarea accelerației societății noastre (care tinde să despartă și să izoleze oamenii) și să avertizeze tinerele generații despre riscurile neasigurării respectării drepturilor.

Tema drepturilor nu este ușor de abordat cu copiii, și de aceea seniorii implicați în proiectul DREPTURI folosesc niște povești spuse prin teatrul de păpuși într-o valiză pentru a-i implica pe copii și a facilita discuțiile și reflecțiile despre drepturi.

Seniorii, cu sprijinul și îndrumarea partenerilor de proiect, vor identifica și analiza drepturile omului, vor dezvolta propria versiune a basmelor care prezintă aceleași drepturi, vor interpreta teatru de păpuși în fața copiilor și vor începe cu ei un dialog despre drepturi, îmbogățit cu povești despre experiențele și amintirile lor. În plus, seniorii vor învăța să-și construiască propriul teatru de păpuși într-o valiză, să creeze păpușile, să interpreteze piese de teatru și să gestioneze dialogul educațional cu copiii.

Acest „manual de cercetare și analiză a drepturilor în basme” descrie procesul de analiză a basmelor și a drepturilor pe care partenerii și seniorii implicați le-au implementat în prima parte a proiectului. Procesul de analiză a început prin identificarea drepturilor de care seniorii doreau să se ocupe și a diferitelor povești legate de acestea.

Scopul acestui document este de a oferi seniorilor și educatorilor o imagine de ansamblu asupra modului în care drepturile pot fi introduse folosind povești și teatrul de păpuși într-o valiză. Documentul este împărțit în 6 secțiuni (una pentru fiecare partener de proiect). În fiecare secțiune, drepturile sunt prezentate în primul rând prin episoade relevante din istoria națională (sau locală) legate de acestea, apoi urmează introducerea scenelor de poveste care evidențiază dreptul selectat și, în final, o listă a referințelor legislative referitoare la drepturi (în dreptul național și internațional).

Acest document poate fi folosit atât de seniori, cât și în școli pentru a pregăti reprezentarea poveștilor drepturilor într-o valiză.

În funcție de cultura națională, istoria și nevoile lor particulare, partenerii au ales două povești, comune pentru toată lumea, și le-au analizat: Pinocchio și Don Quijote. O a treia poveste a fost aleasă de parteneri dintre basmele lor tradiționale naționale, după cum urmează:

- Divina Comedie (Italia)
- Calea (Spania)
- Kursiukas (Lituania)
- Jacinta, isteata (Portugalia)
- Copilul cel înțelept; Ileana Samzina (România)
- Despre Pitici și Orfana Maria (Polonia)

Poveștile au fost folosite pentru a prezenta și valorifica mai multe drepturi:

- Dreptul de a trăi
- Dreptul la educație (gratuită).
- Dreptul de a avea o familie
- Dreptul de a avea un nume (și o naționalitate)
- Dreptul la hrănire
- Dreptul la sănătate
- Dreptul la bunăstare fizică și psihică; protecție împotriva oricărui fel de exploatare și/sau abuz
- Dreptul de a-și păstra cultura, limba și religia
- Dreptul la libertate
- Libertatea de opinie, de exprimare și de gândire
- Egalitatea sexelor
- Dreptul la un proces echitabil; să nu fie supus arestării, detenției sau exilului arbitrar
- Dreptul la azil și protecție în cazul returnării, expulzării sau extrădării
- Dreptul la siguranță și îngrijire
- Dreptul de a lupta împotriva nedreptății
- Dreptul la muncă
- Dreptul la onoare
- Dreptul de a greși și dreptul de a ierta

1 ANALIZA ITALIANĂ A POVESTILOR DREPTURILOR

1.1 Introducere

Drepturile identificate de seniorii italieni implicați în proiect au fost alese pentru a păstra memoria fazelor istorice când aceste drepturi nu erau garantate; sunt dreptul de a-și menține propria cultură, religie, limbă, dreptul la educație, la exprimare și la libertatea de opinie. Scopul activităților proiectului implementate de vârșnici este de a reaminti copiilor câteva episoade cruciale din istoria Italiei și de a sublinia modul în care au fost dobândite și protejate drepturile, pe lângă importanța lor în viața cetățenilor de astăzi.

În special, cu povestea lui Don Quijote, am ales să ne amintim de sacrificiul judecătorilor Giovanni Falcone și Paolo Borsellino. Morile de vânt au fost folosite ca metafore ale luptei lor împotriva mafiei. Prin urmare, piesa a fost complet rescrisă pentru a fi adaptată la această temă.

Divina Comedie a fost aleasă ca a treia poveste cu scopul de a implica elevii mai mari în discuții despre temele psihologice și filozofice ale erorilor și iertării. Această interpretare a fost oferită de Franco Nembrini, unul dintre principalii experți italieni în predarea Divinei Comedie. În acest fel, am vrut să evidențiem cât de mult drepturile omului sunt adesea legate de experiența personală și de propria dezvoltare. De asemenea, această piesă a fost complet rescrisă pentru a fi adaptată la tema.

Lista drepturilor:

- a) dreptul la educație – introdus prin Pinocchio
- b) dreptul de a-și menține propria cultură, religie, limbă – introdus prin Pinocchio
- c) dreptul la un proces echitabil – introdus prin Pinocchio
- d) dreptul la sănătate – introdus prin Pinocchio
- e) dreptul la libertate și siguranță – introdus prin Don Quijote
- f) dreptul la buna administrare – introdus prin Don Quijote
- g) dreptul de a lupta cu nedreptatea – introdus prin Don Quijote
- h) dreptul de a greși – introdus prin Divina Comedie
- i) dreptul la exprimare și libertatea opiniei – introdus prin Divina Comedie
- j) dreptul la iertare – introdus prin Divina Comedie

1.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi

1.2.a Dreptul la educație gratuită

1) La 13 noiembrie 1859, Vittorio Emanuele al II-lea promulgă legea Casati, care reprezintă certificatul de naștere al sistemului școlar italian. Sistemul de studii prevăzut de lege a vizat învățământul superior predat în universitate, învățământul secundar (clasic, tehnic, normal), învățământul elementar, gratuit și împărțit în două grade, inferior și superior, cu durata de doi ani fiecare.

În 1877 s-a instituit școlarizarea obligatorie, de cel puțin trei ani, de la 6 la 9 ani, cu sancțiuni pentru cei care nu au urmat școala, cu precizarea că această obligație cu siguranță nu putea fi aplicată celor care nu aveau mijloace financiare adecvate.

2) „A fost o seară obișnuită. Stăteam la masă. Eu, tata și bunicii. Am râs și am glumit ca de obicei. Dar mi-am dat seama că erau trei perechi de ochi care mă priveau nelinștiți. (...) În acel moment tatăl meu a vorbit: „Liliana, știi că nu mai poți merge la școală...” „Nu pot?” Am spus eu, căutând un motiv cu ochii pierduți. El a înțeles-o. „Pentru că există legi noi pentru noi, care suntem evrei. Voi, ca toți copiii evrei, ați fost expulzați de la școală. „Expulzat. Tocmai împlinisem opt ani, era septembrie și școala începea pe 12 octombrie”.

Așa își amintește Liliana Segre ziua în care a aflat că cetățenii de credință evreiască, din cauza intrării în vigoare a Legilor Rasiale (al căror conținut a fost anunțat pentru prima dată la Trieste la 18 septembrie 1938), nu mai erau egali cu ceilalți în fața legii și care fuseseră lipsiți de unele drepturi fundamentale: dreptul de a preda sau dreptul de a frecventa școli și universități, dreptul de a se căsători cu cetățeni neevrei, dreptul de a deține companii importante pentru apărarea națională sau chiar doar să dețină firme, terenuri și clădiri care au depășit o anumită dimensiune, să presteze serviciu administrațiilor publice, civile și militare, să se înregistreze în diferitele registre profesionale.

1.2.b Dreptul de a-și menține propria cultură, limba religioasă

Dreptul la respectarea identității culturale înseamnă că oricine, singur sau împreună cu ceilalți, își va putea alege în mod liber identitatea culturală sub diferitele sale aspecte, limbă, religie, moștenire artistică, tradiții etc.

Orice persoană are dreptul de a-și mărturisi liber credința religioasă sub orice formă, individuală sau asociată, de a o propaga și de a-și exercita cultul în privat sau în public, cu condiția ca acestea să nu fie ritualuri contrare bunelor moravuri.

Pe vremea fascismului, în Tirolul de Sud, minoritatea de limbă germană, pentru a garanta copiilor o educație în limba maternă, a organizat clandestin așa-numitele „școli de catacombe”.

Din 1919, Tirolul de Sud a fost ocupat de Italia. Procesul de italianizare în ținuturile cucerite prevedea, odată cu Legea neamurilor din 1923, ca în toate școlile Regatului, începând din anul școlar 1925-26, să se vorbească numai limba italiană. Profesorii din Tirolul de Sud fuseseră, așadar, concediați și înlocuiți cu profesori italieni care de multe ori nu cunoșteau un cuvânt de germană.

După ce au urmat școala de stat italiană, băieții și fetele, pe ascuns, pe rând pentru a nu stârni bănuieli, s-au mutat în pivnițe, poduri, locuințe particulare sau chiar în capele transformate în secret în săli de clasă pentru a învăța limba lui Goethe.

Forța motrice din spatele mișcării a fost preotul Michael Gamper: „Trebuie să-i imităm pe primii creștini. Când nu mai erau în siguranță, își oficiau mesele în temple publice, în fața persecuțiilor, atunci s-au retras în casele lor. Acolo s-au rugat și s-au jertfit împreună. Când au ajuns și persecutorii acolo, s-au refugiat cu morții în mormintele subterane, în catacombe”.

Predarea limbii germane în școlile din Tirolul de Sud a fost reluată după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

1.2.c Dreptul la un proces echitabil

În 1929, Sandro Pertini, după ce l-a făcut pe Filippo Turati să scape din arest la domiciliu și l-a reabilitat, împreună cu frații Rosselli, în Franța, se întoarce în Italia cu un pașaport elvețian sub numele fals de Luigi Roncaglia, cu domiciliul în Bellinzona, Cantonul Ticino. Poliția italiană știe de întoarcerea sa și pe 14 aprilie, după ce a fost urmărit, este arestat la Pisa unde este dus la secția de poliție sub pretextul cercetărilor.

Pe 30 noiembrie, învinuitul Sandro Pertini este adus la Roma, sediul „Tribunalului Special pentru Apărarea Statului”, pentru a fi audiat. Judecătorilor le răspunde: «Recunosc pe deplin crimele care mi-au fost atribuite pentru care îmi asum toată responsabilitatea. Refuz să răspund la alte întrebări». Este condamnat la zece ani și nouă luni de închisoare; descalificarea perpetuă din funcția publică; trei ani de supraveghere specială și plata cheltuielilor de judecată.

Anul precedent, 28 mai 1928, într-o zi de luni, începuse procesul conducătorilor Partidului Comunist. Inculpații aveau 22 de ani, iar printre aceștia s-au numărat și câțiva adjuncți: secretarul Antonio Gramsci, avocatul Umberto Terracini, profesoara Camilla Ravera, angajatul feroviar Mauro Scoccimarro și litograful Giovanni Roveda. Toți fuseseră arestați și duși la închisoare în toamna anului 1926. Așteptarea procesului fusese deosebit de lungă pentru că, între timp, magistrații militari ai Corpului de Armată din Milano primiseră ordine de la fasciști să facă acțiuni politice care, în realitate, erau legale la acea vreme, dar puteau fi interpretate ca infracțiuni. Însuși Mussolini fusese cel care le ceruse anchetatorilor să evidențieze pericolul inculpaților pentru siguranța Țării, iar judecătorii se conformaseră voinței ducelui. Curtea de judecată a fost formată, din ordinul lui Mussolini, din membri ai Miliției fasciste care nu erau juriști. Procurorul Isgrò, în timpul rechizitoriului său, vorbind despre Antonio Gramsci, a spus, fără nicio ezitare: „Timp de douăzeci de ani trebuie să împiedicăm acest creier să funcționeze”. De altfel, la finalul unei anchete destul de discutabile, a existat o pedeapsă cu închisoarea de douăzeci de ani, patru luni și cinci zile.

Tribunalul Special pentru Apărarea Statului era de fapt o instanță politică, sau mai bine zis, o instanță în slujba politicii.

Înființată în 1926 și în funcție până în 1943, a avut jurisdicție pentru infracțiunile destinate salvagardării regimului fascist. Printre acestea au existat toate formele de conspirație, precum organizarea de asociații, partide și difuzarea, chiar și în presă, a unor idei considerate „subversive” (au fost și procese împotriva celor care fuseseră audiați pronunțând sentințe împotriva Ducelui în momente din viața lor de zi cu zi). Evident, s-au încadrat în el și infracțiunile de atac împotriva personalităților statului.

Legea prevedea că infracțiunile de dezvăluire a secretelor politice sau militare, instigarea la ridicarea cetățenilor împotriva statului și altele pentru care oamenii erau judecați de această instanță, erau sancționate cu pedeapsa cu moartea, și nu cu închisoarea.

Curtea Specială a fost singura pentru întreg Regatul, cu sediul în Palatul de Justiție din Roma, și a ținut în mod special audieri în Aula IV.

Procuratura era reprezentată de un procuror ales dintre ofițerii de armată, marine, aviație sau miliție și era numit prin decret al ministrului de război.

În ceea ce privește procedura folosită, mandatul de arestare a fost întotdeauna transmis, nefiind permisă liberarea provizorie. Urmărirea se făcea, în principal de la OVRA, adică poliția politică pe care Regimul o folosea pentru a-i monitoriza pe cei considerați „periculoși” și „subversivi”.

Procedura extrem de simplificată a constat în faza premergătoare și în judecată.

Învinuitul putea încerca să se apere numai după încheierea anchetei. Dar cu ce apărare? Dacă apărarea era „permisă” (un lexic care nu are nevoie de clarificări), acesta era doar pe hârtie un instrument care putea fi folosit de acuzat.

În primul rând, apărătorul trebuia ales dintre ofițerii în serviciu prezenți la sediul Tribunalului Special, sau dintre avocații admiși în mod corespunzător în profesie care puteau fi, totuși, excluși la cererea procurorului, fara loc de discutie. De asemenea, Președintele putea interzice apărătorului să vadă documentele sau lucrurile confiscate. Deci, a existat eventualitatea concretă (și frecventă) ca acuzatul și apărătorul său să nu poată vizualiza niciodată întregul dosar.

Mai trebuie spus că în proces (care, de fapt, era extrem de sumar) principiul a fost că distanța dintre banca de apărare și cușca cu inculpați era foarte mică. Prin urmare, inculpaților li se cerea să nu pună la îndoială niciodată activitatea Regimului și corectitudinea Curții. În practică, apărarea trebuia să se limiteze la a cere clemență pentru clientul său.

După cum s-a menționat deja, faza premergătoare era extrem de scurtă și rapidă și a apărut ca o pură formalitate. Consta în citirea rechizitoriului urmată de audierea martorilor (ai acuzării) și interogatoriul învinuitului.

Mereu s-a spus că însuși Ducele a stabilit sentințele celor mai importante procese înainte de ședință, comunicând decizia președintelui.

În fine, sentințele pronunțate de Tribunalul Special nu puteau fi atacate prin nicio cale, atât ordinară, cât și extraordinară.

1.2.d Dreptul la sănătate

1) Prima transfuzie de sânge înregistrată în istorie datează din 1492, având în vedere importanța protagonistului, Papa Inocențiu al VIII-lea. Grav bolnav, Papa a primit sânge de la trei copii de zece ani special aleși. Procesul a eșuat și Papa a murit la fel ca și cei trei copii. Cu toate acestea, nu s-a putut încă vorbi de transfuzie înțeleasă în sensul actual al termenului întrucât probabil sângele nu a fost transfuzat intravenos. Acest lucru nu este surprinzător, deoarece la acea vreme existau cunoștințe limitate despre circulația sângelui. Descoperirea sa a avut loc în 1600 de către William Harvey.

2) La 30 aprilie 1966, o echipă condusă de prof. Paride Stefanini transplantează un rinichi, prelevat de la o doamnă din Abruzzo, într-o tânără de 17 ani: este primul transplant de organ efectuat în Italia. În noaptea dintre 13 și 14 noiembrie 1985, o inimă s-a oprit, timpul dintre două bătăi s-a dilatat de la câteva momente la ore, înainte de a reveni să bată în pieptul altei persoane. Cine știe dacă Vincenzo Maria Gallucci, chirurg cardiac și profesor universitar, se gândea la asta la trei dimineața, în timp ce Mercedesul cenușiu pe care se afla la bord mergea în viteză pe șoseaua de centură a Mestre. În genunchi, coolerul cu inima lui Francesco Busnello, un băiat de optsprezece ani din Treviso, care tocmai murise într-un accident de mașină. Au venit de la spitalul din Treviso, unde a fost efectuat explantul,

Transplantul de inimă pe care l-a efectuat în acea noapte Vincenzo Gallucci, a fost primul din Italia. A doua zi, la șase dimineața, toată Italia îl aștepta în afara blocului de operație. El dăduse viață și speranța înapoi unui om și multor alți bolnavi, care de atunci nu vor mai fi nevoiți să călătorească peste ocean pe așa-numitele „viaggi della speranza”.

3) sâmbătă, 10 iulie 1976, ora 12.37: în departamentul "B" al uzinei Icmesa din Meda, unde se distilează triclorofenol, temperatura unui reactor sare dramatic peste limita de siguranță de 175 de grade Celsius. Supapa de siguranță intră în funcțiune și eliberează în exterior un ``nor alb " care conține aproximativ două kilograme de dioxină, o substanță extrem de toxică, timp de aproximativ o jumătate de oră, pe care vântul o împinge spre orașul din apropiere, Seveso. Doar câteva zile mai târziu, compania a recunoscut că a avut loc o defecțiune în instalații cu scurgerea unei substanțe, devenită celebră de atunci, dioxina.

Alarma a declanșat imediat, dar accidentul a fost fără precedent, nimeni nu știa cu adevărat ce să facă. Abia pe 19 iulie, datorită analizelor laboratorului chimic provincial din Milano, compania a admis accidentul. La 24 august 1976, locuitorii celei mai poluate zone au fost evacuați.

Aproximativ 700 de persoane în total și-au părăsit casele și au fost găzduite în două hoteluri din provincie; au reușit să se întoarcă acasă abia în decembrie 1977.

Culturile au fost distruse și păsările au fost ucise. Un an mai târziu, au existat peste 200 de cazuri confirmate de dermatită devastatoare.

Jurnaliști, cântăreți și oameni de știință au vorbit despre dezastrul de la Seveso: în 2017 Vittorio Carreri, care era directorul regional al managementului urgențelor sanitare pentru zonele afectate de tragicul eveniment, a publicat cartea „La fabbrica sporca” (adică Fabrica murdară) (ed. Sometti).

Parlamentul italian a pornit pe o cale care va duce la includerea, în Carta Constituțională pe care se întemeiază Republica Italiană, a afirmației că: „Republica protejează mediul și ecosistemul, protejează biodiversitatea și animalele, promovează dezvoltarea durabilă în interesul generațiilor viitoare”, a cărei importanță a evidențiat Comisia Onida, înființată la Ministerul Mediului.

1.2.e Drepturi la libertate și securitate, la o bună administrare, la combaterea nedreptății

Povestea lui Giovanni Falcone și Paolo Borsellino

Giovanni Falcone a fost un magistrat italian implicat în lupta împotriva mafiei din Palermo. Angajamentul său de a restabili legalitatea în Sicilia, susținut de prietenul și colegul său Paolo Borsellino, a început în 1980 și a continuat până la moartea sa tragică.

În acei ani, Mafia nu era discutată deschis în Sicilia, existența crimei organizate era adesea negată. Oamenii nu au denunțat crimele pe care le-au suferit de teama repercusiunilor și justiția nu a putut înțelege prezența reală a mafiei în societate.

Împătrunderea intereselor între anumite companii și criminalitate a fost foarte puternică. Giovanni Falcone a reușit să descopere aceste legături investigând mișcarea banilor între companii și persoane („urmărește banii”), mergând chiar până în America și a condamnat numeroase persoane.

Au fost oameni cărora le era frică să provoace Mafia și alții care aveau multe interese să lase situația neschimbată. Munca lui Falcone și Borsellino nu a fost apreciată de toată lumea și au fost împiedicați uneori și de alți judecători care nu au înțeles importanța muncii lor.

Pe 23 mai 1992, în apropiere de orașul sicilian Capaci, cinci sute de kilograme de TNT au aruncat în aer mașina în care se afla judecătorul Giovanni Falcone, soția sa Francesca Morvillo și trei bărbați de la serviciul de escortă, Antonio Montinaro, Rocco Di Cillo și Vito Schifani. .

La 19 iulie 1992, o explozie cu mașină-bombă pe Via D'Amelio a luat viața judecătorului Paolo Borsellino și a escortei sale: Agostino Catalano, Vincenzo Li Muli, Walter Cosina, Claudio Traina și Emanuela Loi, prima femeie ofițer de poliție ucisă într-un atac al mafiei.

Cele două crime au zguduit opinia publică în toată Italia și mai ales în Sicilia. Sefii mafiei au crezut că ar putea opri investigațiile, procesele și condamnările și pot recăpăta controlul asupra societății, dar uciderea lui Falcone și Borsellino a declanșat o mișcare pentru legalitate care a implicat mulți studenți. Tinerii au organizat demonstrații pașnice și marșuri cu pancarte pe care scria „Nu i-ai ucis, ideile lor merg pe picioarele noastre”.

Din 1996, Ziua Comemorării și Angajamentului este sărbătorită în memoria victimelor Mafiei.

1.2.f Dreptul de a greși

Poți fi iertat chiar și atunci când comiți crime odioase? Poți fi iertat atunci când acțiunile vin împotriva vieții civile și modifică însuși conceptul de societate civilă? Da, cu o condiție: colaborarea cu statul. Statul oferă protecție celor care decid să faciliteze lupta împotriva organizațiilor criminale. În Italia sunt patru: Camorra, Ndrangheta, Sacra Corona Unita și Mafia. Acesta din urmă este printre cele mai puternice și are o lungă istorie de crime, inclusiv crimă, până la adevărate masacre. Ar fi putut continua să devină din ce în ce mai puternic dacă nu ar fi fost cineva care a simțit greutatea asupra conștiinței lor a ceea ce fuseseră induși să facă.

Acești oameni sunt numiți „pocăiți” sau, mai bine, colaboratori ai justiției. Prima definiție oferă ideea a ceea ce face clic în mintea celor care au servit pentru organizații criminale. Pocăință. A doua definiție face acțiunea lor și mai valoroasă: colaborarea cu justiția. Primul colaborator al justiției a fost Leonardo Vitale. Vitale s-a născut în 1941 la Palermo, într-o familie deja inserată într-o mentalitate mafiotă și, la puțin sub optsprezece ani, era afiliat unui clan local care i-a impus primul test: uciderea unui rival. După ce a trăit astfel de traume, Leonardo Vitale a început să manifeste dezechilibre reale la nivel psihologic. Nu-și mai putea ține conștiința chinându-l pentru tot ce făcuse. Din acest motiv, a început să colaboreze cu autoritățile.

Magistrații au intrat astfel în posesia unor elemente importante care, pentru prima dată, au făcut cunoscute nu doar unii oameni, ci întreaga organizație mafiotă. Cel mai drag al nostru magistrat Giovanni Falcone a adus un omagiu curajului acestui băiat care a fost ucis cu brutalitate într-o duminică dimineată, când a părăsit biserica după liturghie. În ciuda sfârșitului tragic al lui Leonardo, și alți bărbați au decis să abandoneze mafia pentru a ajuta justiția și statul le-a dat dreptul de a fi iertați chiar și în fața unor erori foarte grave. Devenind oameni foarte supărători pentru organizațiile criminale, pocăiții au nevoie de protecție, iar Statul o garantează datorită Serviciului Central de Protecție, o structură formată din Carabinieri, Poliția de Stat și Guardia di Finanza.

1.2.g Dreptul la exprimare și libertatea de opinie

1)În Trappeto, Sicilia, în octombrie 1952, un copil puțin mai mult decât un nou-născut a murit de foame. Povestea ar fi putut fi citită pur și simplu ca o tristă confirmare a gravității problemei mizeriei, dar a căpătat un sens mult mai larg când tânărul Danilo Dolce a intrat în greva foamei pentru a-și exprima public indignarea și nevoia de rebeliune. După cum avea să explice mai târziu, inițiativa sa nu s-a bazat pe presupuneri teoretice, a fost mai degrabă o reacție instinctivă, umană, în fața unei realități inacceptabile: „Atunci am început să postesc. Nu exista un raționament precis, nu îl citisem pe Gandhi, știam doar că nu pot accepta că există o țară fără canalizare, fără drumuri. Într-adevăr, canalizările erau chiar străzile. Am vrut să-mi arăt instinctiv solidaritatea.

Intuiția sa că „lucrurile s-ar putea schimba” ascundea determinarea, constantă în viața lui, de a interveni asupra realității. După primele luni în Trappeto, s-a angajat în realizarea unui proiect comunitar și educațional, „Borgo di Dio”. A fost o formă de intervenție de inspirație umanitar-religioasă care a fost creată pentru a primi copii abandonați singuri și destinați unui nefericit viitor.

Pentru Dolce, nonviolența a fost o valoare esențială; practicarea nonviolenței a însemnat pentru el să se deschidă către lume și să lupte pentru schimbarea ei cu mijloace care împiedicau reapariția violenței. Refuzul de a ucide, importanța scăpării de alinamente ideologice și închideri prejudiciabile, credința în posibilitatea de a rupe forme consolidate de dominație și abuz au fost principiile cardinale care i-au ghidat viața și numeroasele sale inițiative cu o coerență extremă. Postul- începând cu cel din octombrie 1952- a devenit cu el o practică originală și eficientă în peisajul politic al anilor 1950, marcat mai ales de greve și proteste de stradă, precum și de represii ale poliției, prea des degenerând în asasinatelor manifestanților. .

Atenția din ce în ce mai mare acordată potențialelor multiple ale comunicării l-a determinat să fie, fără să vrea, un pionier în utilizarea democratică a unui mediu convențional precum radioul. Odată cu crearea Radio Liber Partinico în primăvara anului 1970, pentru a denunța condițiile în care încă trăia populația lovită de cutremurul din Belice cu doi ani mai devreme, s-a inaugurat utilizarea acestui mediu ca instrument de comunicare de jos în sus și multidirecțional.

2) Pe 17 aprilie 2010, Roberto Saviano răspunde printr-o scrisoare intitulată „Premierul vrea să mă facă să tacă, dar nu voi tăcea niciodată despre bande”, publicată de ziarul „La Repubblica” adresată premierului Silvio Berlusconi care, în într-o conferință de presă în ziua precedentă, îl acuzase că acordă „sprijin promoțional bandelor” (mai precis: „mafia italiană ar fi a șasea din lume, dar este cea mai cunoscută datorită reclamelor de la „Octopus TV”. serie” [...] literatură, „Gomora” și toate celelalte »):

„Președinte Silvio Berlusconi, vă scriu după ce am fost acuzat într-o conferință de presă susținută de dumneavoastră la Palazzo Chigi – într-adevăr cartea mea a fost acuzată – că sunt responsabil pentru „sprijinul de promovare a bandelor”. Acestea nu sunt acuzații noi. Mi se adresează de ani de zile: ia un moment să te gândești la ce înseamnă cuvintele tale. Câți reporteri, asistenți sociali, câți avocați, judecători, magistrați, câți povestitori, regizori, dar și câți cetățeni care ani de zile, în anumite părți ale Italiei, au găsit puterea să povestească, să se expună, să se opună ; gândește-te la cei care au riscat și mai riscă, totuși sunt acuzați că sunt susținători ai organizațiilor criminale doar pentru că vor să vorbească despre ei. Pentru că pentru tine este mai bine să nu spui. Narațiunea tăcerii este mai bună.

Din cele văzute, dar despre care nu se vorbește. De a lăsa poliția, instanțele o fac ca și cum mafia ar fi treaba lor. Afacerile lor. Și mafia își dorește exact ca afacerea lor să fie treaba lor, Cosa Nostra este o expresie chiar înainte de a deveni numele unei organizații.

Cred că numai adevărul poate da demnitate unei țări.

Puterea mafiei este determinată de cei care mărturisesc crima sau de cei care o comit?

Rolul 'Ndranghetei, Camorra, Cosa Nostra este determinat de cifra de afaceri - o sută de miliarde de euro pe an profit - o cifră de afaceri care depășește cu mult cele mai solide companii italiene. Nu se poate spune asta? Dumneavoastră ați prezentat o cifră care vorbește despre răpirea de la mafie pentru o valoare de zece miliarde de euro. Înseamnă asta că scriitorii inventează? Că exagerează? Comit o crimă cu cuvântul lor? [...]

Pentru bandele despre care s-a vorbit în ultimii ani, cuvântul a reprezentat întotdeauna un afront pentru că a permis tuturor să cunoască informații și comportamente care și-au dorit să rămână pentru puțini. Pentru că atunci când cuvântul face cetățenie universală a celor care înainte erau considerate subiecte particulare, îndepărtate, pentru puțini, este clipa în care cere o intervenție a tuturor, un angajament al multora, o decizie care nu mai privește doar profesioniștii. și reporterii criminalității. Vă reamintesc cuvintele lui Paolo Borsellino în memoria lui Giovanni Falcone, rostite cu puțin timp înainte ca el însuși să fie ucis. „Lupta împotriva mafiei este prima problemă care trebuie rezolvată... nu trebuie să fie doar o muncă detașată de represiune, ci o mișcare culturală și morală care să implice pe toată lumea și mai ales pe tinerele generații, determinându-le să simtă imediat frumusețea parfumului proaspăt de libertate care îi face pe oameni să respingă duhoarea compromisului moral, a indiferenței contiguității și deci a complicității.

1.2.h Dreptul la iertare

Era o zi de marți cea din 4 martie 1947. Italia se pregătea să efectueze ultima execuție din istoria sa. La puțin peste o lună mai târziu, Adunarea Constituantă a aprobat articolul 27 din Cartea constituțională. Pedepsa cu moartea nu a mai fost admisă în Italia. Intrată în vigoare la 1 ianuarie 1948, noua lege, între timp, a suspendat toate pedepsele cu moartea care datează și din 1947. Cu excepția celor trei sicilieni Francesco La Barbera, Giovanni Puleo și Giovanni D'Ignotti, care au fost responsabili pentru masacrul de la Villarbasse. O crimă prea nemiloasă, pentru care chiar și președintele de atunci al Republicii, Enrico De Nicola, a refuzat să acorde grațiere. Italia era încă prea zguduită. Cei trei ucigași au fost aduși în fața unui pluton de 36 de polițiști, la poligonul de la Basse di Stura, lângă Torino. La 7.41 dimineața, în acel îndepărtat 4 martie, cei trei condamnați au fost împușcați. Ultimii condamnați la moarte la noi.

1.3 Reprezentarea drepturilor în basme

1.3.a Dreptul la educație gratuită – introdus prin Pinocchio

Scenă – Geppetto reconstituie picioarele arse ale lui Pinocchio

De îndată ce păpușa și-a dat seama că are picioare noi, a sărit jos de la masa unde zăcea, cu mare mulțumire, și a început să facă o mie de răsturnări, de parcă ar fi fost supărat..

Pinocchio - Mulțumesc dragul meu tată... În semn de recunoștință pentru ceea ce ai făcut pentru mine, știi că îți spun? Vreau să merg imediat la școală!

Geppetto – Oh! Asta e bine. Fiu bun.

Pin- Dar ca să merg la școală am nevoie de o haină frumoasă.

Gep- Dragă Pinocchio, sunt sărac, nu am un ban în buzunar, tot ceea ce pot să fac este haina asta de hârtie, o pereche de pantofi de scoartă și o șapcă de pesmet.

Pin- Dar sunt frumoase, tată... Arăt ca un domn!

Gep- Serios? pentru că, ține cont de asta, nu haina frumoasă îl face pe domn, ci mai degrabă haina curată.

Pin- Apropo, ca să merg la școală încă îmi lipsește ceva...

Gep – Ce nume?

Pin- Abecedarul.

Gep- Ai dreptate. Ce ne facem?

Pin- Este foarte ușor: mergi la o librărie și cumperi.

Gep- Dar banii?

Pin- Nu am.

Gep- Nici eu... Am să am grijă de asta, răbdare!

Pin- Unde te duci tată...?

Gep – Așteaptă-mă, mă întorc imediat...

Pin- tatăl meu m-a lăsat aici chiar acum... unde se duce? Cu vremea asta rea de afară, o să răcească. Auzi ploaia abundentă...

Gep- Iată-mă Pinocchio, acum poți merge la școală ca toți copiii, uite, iată abecedarul...

Pin- Dar... Ce zici de jacheta ta, tată?

Gep – Am vândut-o.

Pin- De ce ai vândut-o?

Gep- Pentru că era cald.

1.3.b Dreptul de a-și menține propria cultură, religie, limbă – introdus prin Pinocchio

Scena: Pinocchio la teatrul de păpuși al lui Mangiafuoco

Când Pinocchio a intrat în teatrul de păpuși, a avut loc un fapt care aproape a provocat o revoluție. La fața locului, Harlequin și Pulcinella se jucau, se certau și, ca de obicei, amenințau că se bat în orice moment. Brusc, Harlequin a încetat să mai joace și s-a întors cu fața către public

Arlecchino – Visez sau sunt treaz? Și totuși acesta este Pinocchio acolo! ...

Pulcinella.- Chiar este Pinocchio!

Rosaura- El este!

Refren- Este Pinocchio! este Pinocchio! ... este Pinocchio! El este fratele nostru

Pinocchio! Trăiască Pinocchio! ...

Arl- Pinocchio, vino aici la mine!- strigă- vino în brațele fratilor tăi de lemn!

Publicul- Vrem comedia, vrem comedia!

Păpușile, în loc să continue spectacolul, au dublat zgomotul și strigătele și, după ce l-au pus pe Pinocchio pe umeri, l-au purtat triumf în lumina reflectoarelor. Apoi a ieșit păpușarul. Era un bărbat atât de urât încât era înfricoșător doar privindu-l. La apariția neașteptată a păpușarului, toți au tăcut: nimeni nu a mai spus o vorbă. Bietele marionete, bărbatul și femeia, tremurau ca frunzele.

MangiaFuoco- De ce ai venit să-mi încurci teatrul?

Pin- Crede-mă, ilustrule, că vina nu a fost a mea! ...

MaFu- Destul! Mă voi ocupa de tine diseară.

Scena interioară a bucătăriei

MaFu - În seara asta vreau să mănânc carnea asta drăguță de oaie... .. Uite, uite, dar focul scade. Nu mai este lemn pentru ea... Arlechin și Pulcinella!! Adu-mi marioneta agățată în cui. Mi se pare o marionetă făcută dintr-o cherestea foarte uscata și sunt sigur că dacă o arunc pe foc îmi va da o flacără frumoasa pentru friptură.

Harl- Dar domnule Mangiafuoco... e lemn prost, nu va face mult foc.

Pul- Ai dreptate... în plus, e Pinocchio... e prieten de-al nostru...

MaFu – Prieten, neprieten... adu-mi marioneta aia sau te pun pe foc!

Păpușile s-au supus și după un timp s-au întors în bucătărie, purtându-l de brațe pe bietul Pinocchio. Pinocchio, zbatându-se ca o anghilă din apă, țipă disperat:

Pin- Părinte, salvează-mă! Nu vreau să mor, nu, nu vreau să mor! ...

Mangiafuoco a încercat să reziste, dar a fost mișcat de milă și a strănut tare.

Harl - Vești bune, frate! Păpușarul a strănutat, iar acesta este un semn că i-a fost milă de tine. Acum ești în siguranță.

MaFu - Nu mai plânge! Plângerile tale îmi așază o piatră în stomac... simt un spasm, care aproape... Achoo! Achoo! (și a făcut încă trei strănuturi.

Pin – Să te binecuvânteze!

MaFu - Mulțumesc! La urma urmei, trebuie să-mi fie milă și de mine, pentru că, după cum vezi, nu mai am lemne să termin de gătit friptura aia de oaie. Spun adevărul, m-ai pus în încurcătură! În locul tău, o să ard sub frigărui niște păpuși din compania mea. Olă, polițiști! Ia Arlechinul leagă-l bine, apoi aruncă-l să ardă pe foc. Vreau carnea de oaie bine prăjită!-

Pin- Aveți milă, domnule Mangiafoco! ...

MaFu- Nu sunt domni aici!

Pin- Milă, domnule cavaler!

MaFu- Nu sunt cavaleri aici!

Pin- Aveți milă, domnule comandant! ...

MaFu- Nu sunt comandanți aici!

Pin- Milă, Excelența Sa! ...

MaFu- Ei bine, ce vrei de la mine?

Pin- Te implor pentru bietul Arlechin! ...

MaFu - Nu există milă aici. Dacă te-am cruțat, trebuie să-l ard, pentru că vreau carnea de oaie bine prăjită.

Pin- În acest caz știu care este datoria mea. Hai, domnilor jandarmi! Hai, domnilor jandarmi! Leagă-mă și aruncă-mă acolo printre acele flăcări. Nu, nu este corect ca bietul Arlechin, adevăratul meu prieten bun, să moară pentru mine

(Aceste cuvinte i-au făcut să plângă pe toți păpușii care erau prezenți. Polițiștii înșiși, deși erau din lemn, plângeau ca doi miei) Mangiafuoco strănutând, deschise cu afecțiune brațele și îi spuse lui Pinocchio:

MaFu- Ești un băiat bun! Vino aici și dă-mi un sărut.

Arl- Deci i s-a făcut milă?

MaFu- Da.... Mi făcut! Răbdare! Pentru seara asta mă voi resemna să mănânc carne de oaie pe jumătate cruda: dar alta data, vai de cine va fi prins!!

La vestea iertării, marionetele au început să sară și să danseze. Atunci Mangiafoco l-a chemat pe Pinocchio deoparte și l-a întrebat:

MaFu- Cum îl cheamă tatăl tău?

Pin – Geppetto.

MaFu- Care este meseria sa?

Pin- Tâmplăria.

MaFu- Câștigă mult?

Pin – Câștigă cât este necesar pentru a nu avea niciodată un ban în buzunar. Imaginați-vă că pentru a-mi cumpăra abecedarul, a trebuit să vândă singura jachetă pe care o purta: o jachetă care, între petice și reparare, era toată o zdreanță.

MaFu - Sărmanul om! Iată cinci monede de aur. Du-te imediat să i le duci și să-i transmiți salutările mele.

Pin - Mulțumesc domnule marionetar... mă duc imediat să ii dau. Vă îmbrățișez pe toți.. acum mă duc acasă de la bietul meu tata.. multumesc mult, de asemenea, marionetelor prieteni!

1.3.c Dreptul la un proces echitabil - introdus prin Pinocchio

Scena: Pinocchio jefuit, cere dreptate

Pinocchio s-a enervat. Cum ar putea fi posibil?! A vrut să dubleze, să tripleze monedele de aur... A fost batjocorit!! Jefuit...!! Ce escroci Vulpea și Pisica!! Așa că s-a dus să raporteze înșelătoria... La tribunal, Pinocchio i-a spus judecătorului toată povestea

Pinocchio – Domnule judecător al Curții... Sunt aici să cer dreptate... Un cadou a fost jefuit de doi indivizi dubioși care au profitat de bunătatea și încrederea mea...

Judecătorul- Spune-mi faptele... cum ai spus că te cheamă?

Pin- Mă numesc Pinocchio, iar domnul Geppetto este tatăl meu și am fost păcălit de o pisică și o vulpe rătăcitoare, care au furat patru monede de aur pe care le plantasem în câmpul miracolelor și am așteptat patru copaci plini de monede de aur pur să crească... Așa că aș fi putut cumpăra o jachetă pentru tatăl meu care a vândut-o pentru a-mi cumpăra abecedar...

Judecător- Încet... câte un lucru... Deci ai îngropat monedele...

Pin- Da domnule... și chiar le-am udat...

Judecător- Bietul băiat disperat și bietul tată disperat cu un fiu atât de prost...

Judecătorul l-a ascultat pe Pinocchio, apoi a sunat la sonerie și au apărut doi mastifi îmbrăcați în polițiști.

Judecătorul - Acel biet băiat i s-au jefuit patru monede de aur: ia-l și pune-l imediat în închisoare.

Pin- Dar cum... Nu e corect că am fost jefuit... Nu sunt un hoț!

Judecător- Este pedeapsa cea mai mică pe care o meriți pentru prostia ta...

Polițiștii l-au dus pe Pinocchio la închisoare.

1.3.d Dreptul la sănătate – introdus prin Pinocchio

Scena: Casa lui Geppetto

...Atunci Pinocchio s-a dus în sat să ceară mâncare, dar tot ce a găsit au fost două recipiente cu apă rece. S-a dus acasă să se usuce, dar s-a culcat cu picioarele pe șemineu. Dimineața, când Geppetto s-a întors acasă, a găsit o surpriză proastă...

Pinocchio- Cine este acolo? (a întrebat el căscând și frecându-și ochii.)

Geppetto- Eu sunt! Eu sunt tatăl tău Geppetto..

Pin- O, tată, ce noroc... vin imediat..

(dar după doi sau trei pași, a căzut pe podea până la capăt.)

Gep- Deschide-mă! Pinocchio, te rog deschide-l tatălui tău!

Pin- Tatăl meu, nu pot.

Gep- De ce nu poți?

Pin- Pentru că cineva mi-a mâncat picioarele.

Gep- Și cine ți-a mâncat picioarele?

Pin- Pisica.

Gep – Ți-am spus să deschizi ușa! Dacă nu, când intru înăuntru, îți arăt eu pisică!

Pin- Nu mă pot ridica, crede-mă. Oh! săracul de mine! săracul de mine, care va trebui să meargă în genunchi pentru tot restul vieții!

Gep - Iată-mă, cumva am reușit să intru... Sa vedem unde ti-a pus pisica picioarele... pisicuță, pisicuța, adu picioarele păpușii mea... ca e atât de leneș încât nici nu se dă jos din pat să se deschidă tatălui său... Dar . . . Pinocchio ce faci întins pe pământ dar .. chiar ești fără picioare!! Oh... săraca mea păpușă, nu te-am crezut, oh, ce ți s-a întâmplat. Dragul meu Pinocchio! Cum ți-ai ars picioarele?

Pin- Nu știu, tată, dar crede-mă că a fost o noapte al naibii și o voi aminti toată viața. Tati, bunul meu tată... N-ai face două picioare noi păpușii tale rănite și disperate?

Gep- Și de ce să-ți fac iar picioarele? Poate să te văd fugind din nou de acasă?

Pin- Îți promit... că de azi înainte voi fi cuminte

Gep- Toți băieții spun asta când vor să obțină ceva.

Pin- Îți promit că voi merge la școală, voi studia și te voi face mândru...

Gep- Bine, bine... acum închide ochii și dormi!

Scena: Pinocchio este bolnav

Zână- Aș vrea să știu de la domniile lor dacă această păpușă nenorocită este moartă sau vie! *La această invitație, Corbul, venind primul în față, a căutat să simtă pulsul lui Pinocchio, apoi i-a atins nasul, apoi degetul mic de la picior și apoi a rostit solemn aceste cuvinte:*

Corb- După părerea mea, păpușa este frumoasă și moartă: dar dacă din întâmplare nu ar fi murit, atunci acesta ar fi un indiciu sigur că este încă în viață!

Bufniță- Îmi pare rău să-l contrazic pe Corb, distinsul meu prieten și coleg: pentru mine, în schimb, păpușa este mereu vie; dar dacă din întâmplare nu ar fi în viață, atunci ar fi un semn că este moartă.

Zâna – Și ce crezi?

Greier – Eu spun că atunci când medicul prudent nu știe ce să spună, cel mai bun lucru pe care îl poate face este să tacă. În plus, păpușa aceea nu este o față nouă: îl cunosc de mult!

Pinocchio, care până atunci fusese nemișcat ca o adevărată bucată de lemn, a avut un fel de fior convulsiv care zguduia tot patul.

Greierul - Acea marionetă de acolo este un băiat rău, un băiat nepăsător, un vagabond... Acea păpușă de acolo este un fiu neascultător, care va frânge inima bietului său tată!

În acest moment, în cameră se auzi un sunet înăbușit de lacrimi și suspine. Imaginează-ți cum au rămas toți când, ridicând puțin cearșafurile, și-au dat seama că cel care plângea și plângea era Pinocchio..

Corb- Când mortul plânge, este un semn că se redresează.

Bufniță- Îmi pare rău că îl contrazic pe distinsul meu prieten și coleg, dar pentru mine, când un mort plânge, este un semn că regretă că moare.

De îndată ce cei trei doctori au părăsit camera, Zâna s-a apropiat de Pinocchio și, după ce l-a atins pe frunte, și-a dat seama că era afectat de febra calului... Așa că a amestecat niște pulbere albă într-o jumătate de pahar cu apă și, întinzând-o păpușii, ea a spus cu dragoste:

Zână- Bea-l și în câteva zile te vei vindeca.

Pin- Este dulce sau amar?

Zână- Este amar, dar va fi bine pentru tine.

Pin- Dacă e amar, nu-l vreau.

Zână- Ascultă-mă: bea.

Pin- Nu-mi place amarul.

Zâna- Bea: și când ai băut-o, o să-ți dau puțin zahăr, ca să-ți refaci gustul.

Pin- Unde este bucata de zahăr?

Zână- Iată- (spuse Zâna, scoțând zahărul dintr-un castron de aur)

Pin- Mai întâi vreau bucata de zahăr și apoi voi bea apa aia amară...

Zâna- Îmi promiți?

Pin- Da...

Zâna i-a dat nodul, iar Pinocchio, după ce a ciugulit și a înghițit-o într-o clipă, a spus lingându-și buzele:

Pin – Ar fi bine dacă și zahărul ar fi un medicament! ... m-aș trata în fiecare zi.

Zână- Acum ține-ți promisiunea și bea aceste câteva picături de apă, care te vor vindeca.

Pinocchio a luat cu vârstă paharul în mână și și-a băgat vârful nasului în el, apoi l-a dus la gură, apoi și-a băgat vârful nasului înapoi în el, în cele din urmă a spus:

Pin- E prea amar! prea amar! Nu pot să-l beau.

Zână- Cum poți să-ți dai seama dacă nici măcar nu ai gustat-o?

Pin- Îmi dau seama! L-am mirosit. Mai întâi vreau încă o lingură de zahăr... și apoi voi bea medicamentul!

Atunci Zâna, cu toată răbdarea unei mame bune, a mai pus un pic de zahăr în gură; iar apoi i-a oferit din nou paharul.

Pin- Deci nu pot să-l beau! *(Spune marioneta, făcând o mie de fețe.)*

Zână – De ce?

Pin- Pentru că mă plictisește perna aceea pe care o am acolo, la picioare.

Zâna ridică perna.

Pin- Nu are rost! Nici măcar nu pot să-l beau.

Zâna- Ce te mai deranjează?

Pin- Ușa dormitorului, care este întredeschisă, mă enervează.

Zâna s-a dus și a închis ușa dormitorului.

Pin- Pe scurt, această apă amară, nu vreau să o beau, nu, nu, nu! ...

Zână- Băiatul meu, vei regreta...

Pin- Nu-mi pasă...

Zână- Boala ta este gravă...

Pin- Nu-mi pasă...

Zână- În câteva ore febra te va duce departe în altă lume

Pin- Nu-mi pasă...

Zână- Nu ți-e frică de moarte?

Pin- Fără teamă! ... Mai bine să mor decât să bei acel medicament rău.

În acest moment, ușa dormitorului s-a deschis și patru iepuri negri ca cerneala au intrat, purtând pe umeri un mic sicriu.

Pin- Ce vrei de la mine? *(a strigat Pinocchio, ridicându-se speriat să se așeze pe pat)*

Iepuri- Am venit să te luăm

Pin- Să mă luați? ... Dar încă nu am murit! ...

Iepuri- Încă nu: dar ai câteva minute de trăit, după ce ai refuzat să bei medicamentul, care ți-ar vindeca febra! ...

Pin- O, Zâna mea, o Zâna mea dulce! Dă-mi paharul ăla acum... Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu, pentru că nu vreau să mor, nu... nu vreau să mor.

Și luând paharul cu ambele mâini, îl bău dintr-o suflare.

Iepuri: Răbdare! De data asta am făcut o călătorie inutilă.

Iepurii au părăsit încăperea mormăind între dinți.

Pinocchio a sărit din pat, bine vindecat; pentru că trebuie să spunem că păpușile de lemn au privilegiul rar de a se îmbolnăvi și de a se vindeca foarte repede.

Zâna – Deci, te-a vindecat cu adevărat medicamentul meu?

Pin- Mai mult decât vindecat! M-a readus pe lume! ...

Zână – Deci, de ce a trebuit să te rog să-l bei atât de mult?

Pin – Asta pentru că toți băieții sunt așa! Ne este mai frică de medicamente decât de boală...

1.3.e Dreptul la libertate și securitate, dreptul la o bună îngrijire, dreptul la combaterea nedreptății – introdus prin Don Quijote

Aventurile lui Don Quijote și Sancho Panza au fost rescrise parțial, după inspirația din povestea lui Falcone și Borsellino.

Don - Eu sunt Don Quijote, un cavaler rătăcit, iar Sancho Panza este scutierul meu credincios... datoria mea este să-i protejiez pe cei slabi și asupriți și să respect valorile onoarei și curtoaziei, care sunt valorile unui Cavaler. ...

... Dar, înainte de a pleca să îndeplinesc acțiuni nobile, vreau ca un mare Domn să mă facă cavaler.

În acest mare castel locuiește un domn nobil... el va fi de acord cu investiția mea....

.....

iar acesta va fi calul meu, Ronzinante.

Palermo 1990

Don – Vezi, omul meu de încredere? Am aterizat în Sicilia, unde au ajuns și strămoșii mei.

San- Chiar și aici trebuie să luptăm...

Don – Sigur! Oriunde este nevoie urgentă de a face ca Adevărul și Justiția să câștige.

Strămoșul meu Cervantes a aterizat aici, la Messina, și a rămas internat după ce a fost rănit în bătălia de la Lepanto și probabil a început să scrie aici un roman despre un cavaler rătăcit...

și acum vom lupta în cinstea și memoria lui...

San – De ce? ... este vreo lupta și aici...??

Don – și aici... Morile de vânt se cuibăresc în locurile cele mai de neconceput... sunt peste tot. Vântul lor se strecoară în fiecare casă, în toate palatele celor puternici, în ziare, toți sunt în slujba lor...

San- Ei sunt dușmanii? ... Morile de vânt?

Don- Desigur, oriunde s-ar afla, vor fi ținta noastră...

.....

Refren- 1) Ai auzit, Don Antonio? Vorbesc de Morile de Vânt

2) Nu știi despre ce vorbesc....

1) perfectă dreptate, ai...

2) Morile de vânt... nu există...

1) cuvintele în vânt sunt...

2) calomnie împotriva oamenilor buni

1) care lucrează și produc

1 + 2) Morile de vânt... sunt doar iluzii...

Don - Dragă Sancho... îi auzi? Avem o misiune... trebuie să-i eliberăm pe săraci din cușca asupririi nedreptății și din ignoranță... a fi liber înseamnă a merge pe o stradă fără să ne facem griji... să deschidem un magazin... o pizzerie... liber...

San – A avea un loc de muncă fără a plăti mită...

Don- Cumpără maioneză fără a cădea din grație ...

San- Ce spui, domnule?

Don- nu te superi... am fost prins de căldură...

San- Înțeleg... entuziasmul Cavalerului...

Don- pentru asta trebuie să ridicăm sulile

San- Da... sulița judecății...

Don- Să încercăm să ajungem la Morile de Vânt... nu vor fi invincibile

San- Sunt buni la amestecarea cu ..

Don- trebuie să urmărim urmele.....

San- vezi tu .. doar urmează „pulberea albă” și ajungi la Morile de Vânt...

Don- Da... sigur... ei sunt cei care vând această pulbere albă....

San- da... „făina”...

Don- doar urmărește banii ... Să mergem la brutar după colț apoi verifică angrosistul, cine-i aduce acolo pe un măgar ...

San- Daca vine din America, va debarca in portul Palermo

Don- habar nu ai câți măgari l-au purtat

San- da .. cine o poartă ... măgari adevărați, sunt ..!

Don- desigur.... și habar nu ai câți sunt... Dar nu caii... nu degeaba suntem Cavaleri!!

San – Deci,... Să începem căutarea....

San- Mi-am petrecut noaptea verificând totul...

(reprezintă căutarea exagerând...)

aici, am urmărit toate mișcările pudrei... de la magazinul lui Monkey Pippo... am ajuns... la PIAȚA... STALA lui Don Mimmo. iată, atunci, am văzut adresa sursei... a Morii de Vânt.... iată!

Don- oh .. Micul Sanchy ... ești un vierme de carte ... sau mai degrabă un șobolan ... sau mai degrabă o stea pe cer ești un erou al spațiului și al timpului ... ești ...

San – bine, bine, ... linisteste-te Messer Don Quijote ... hai sa mergem repede pana si peretii au urechi

Ei ies afara

Don- vino Sancho... hai sa ne pregatim de atac

San- hai sa ne pregatim...

Dom- sulița?

San – lat-o

Dom- scutul?

San- Aici este....

Dom- și tu... fii echipat și energizat...

San- da... ma pregatesc și imi dau foc... si imi iau foc! ...

(joc cu cuvintele)

Don- suntem gata? E ceață... dar nu pot vedea Moara de vânt... e ciudat... era acolo...

San- poate e fum....

Dom- există cineva care merge cu pas incisiv...

San- Doamne... a căzut un incisiv?

Dom- am spus pas incisiv... mușcă...

San – exact, o mușcătură....

Don – Sancho, ai grijă... ține ochii deschiși...

San – cine e acolo?

Garda 1 – Opriți, toată lumea !!!

Don- este un jaf?

Garda 2- nu îndrăzni să fii amuzant...

Garda 1- A sosit un ordin de confiscare a tuturor documentelor

Don- și cum a ajuns acolo... era un secret...??

Garda 1- Moara știe și... ordinele vin cu vântul....

Garda 2- Dă-mi sulita imediat...

Garda 1- Și scutul

Garda 2- Și calul, de asemenea..

Don- Calul? Nu! ... nu este un măgar ca tine...

Garda 1- ah... ești plin de umor ..? Va veni timpul si pentru tine...

Ei ies

Pul- Așa cum a spus înțeleptul filosof... fericite de acele țări care nu au nevoie de eroi pentru a-și garanta drepturile fundamentale... Mă înțelegeți, nu-i așa? ... cat ma priveste .. sunt sincer ... sunt fericit atata timp cat am burta... nu ma refer la plina .. dar macar .. Suficient ca sa nu simt curentii aia urati de aer . .. dar .. la ce folos supereroii? Lucrurile stau așa? O.K se vor schimba intr-o zi..! Mai bine cântă cu bucurie

San- Cum putem găsi morile de vânt... dacă oamenii se prefac că nu văd nimic

Don- Luptăm pentru Justiție, pentru Libertate și asta fac eroii... pentru binele tuturor, chiar și cu riscul vieții lor...

Pul- ... dar îl cunosc pe Episcop primarul ... pe Sfântul Părinte ... știu ...

Don- Eu îmi cunosc doar idealul, și știu că ceea ce văd în fiecare zi nu reflectă Justiția... nu respectă Adevărul, nu respectă Cavalerismul !!

Pul- Cavaleria.... oh, Doamne... in primul rand, nu suport caii... pentru ca miros

San- Sunt alte lucruri care miros...trebuie să se supună abuzurilor șefilor...suferă impunerea lor, violența lor dacă nu le respecti puterea, care se extinde la fiecare aspect al vieții tale.

Pul – O, Sfântă Maică! Ce zici? .. nu am auzit niciodata de aceste lucruri... nici in piata, nici la piata, nici in biserica, nici la televizor... si nici macar la frizer... ceea ce inseamna ca nu exista.. fara foc, tot fum...

Don- Da...tot fum...dar in interiorul fumului gasesti moartea....

Moarte- Fum... Fum... Am nevoie de fum, pentru că trebuie să mă ascund și iată-mă, aștept un mesaj... și de la moară vântul aduce mesaje... să-i lovesc pe cei care nu sunt atenți . .. cine vrea să fie un erou... dar această cușcă este și pentru binele tău, știi... sau să o facă bine pentru tine, altfel vor fi neazuri...

Don – Nu mă sperii, fantomă... pleacă... nu mă deranjează amenințările tale. Privim înainte, știm ce înseamnă iubirea... ai pierdut sensul acestui cuvânt, care este ca și cum ai pierde sensul vieții

San- Don Quijote ... nu ți-ai întunecat inima

Don - Să nu fie niciodată! ... fiecare vis pe care îl ai, fiecare ideal pe care îl ai nu-ți poate schimba inima... dimpotrivă, pentru fiecare ideal pe care îl ai cel mai mare va deveni iubirea ta, începând din dragostea pentru femeia vieții tale..

San- Deci Dulcinea este mereu mirajul tau...

Don- Dulcinea este curajul meu.... ea este aerul care mă face să vorbesc, să alerg, să iubesc libertatea, să merg împotriva nedreptății, să-i ajut pe cei care se găsesc singuri împotriva celor puternici... Dulcinea este Lancea mea, Dulcinea este forța de a răsturna pe toți GIGANTII DE VANT !!!

O moară mare intră în scenă

San- Aici sunt morile de vânt! Acolo... sunt multe, planează asupra orașului Palermo...

Don- aici trebuie să se termine puterea lor... trebuie să luptăm până la moarte... prin toate mijloacele...

San- vor încerca în toate felurile să ne oprească... Morile de vânt au înlocuit statul, puterea lor este absolută... asupra oamenilor... asupra pământurilor, asupra speranțelor pentru viitor...

Don- Am fost informat... o încărcătură de explozibili a sosit la Palermo... și nu este pentru sărbătorile Santa Rosalia... există o etichetă cu numele meu...

San- țara în care trăim nu este pregătită să accepte adevărul...

Don- vezi tu... poti muri din multe motive... boala... un infarct, un accident de masina sau pentru ca iti cade o tigla in cap... trebuie sa iti faci intotdeauna datoria, indiferent de cost, nu accepta niciodata să-ți pleci capul în fața corupției, în fața urâteniei... cine își aplecă capul moare în fiecare zi, cine merge cu capul sus... pentru că vrea adevăr și onestitate, moare o singură dată...

San- Don Quijote...cei care lupta pana la urma raman singuri....

Don - este cel mai dureros lucru... dar este inevitabil... cine este lovit de vântul morilor... trebuie să-i țină departe pe cei profund dragi...*se oprește și se gândește la Dulcinea*

San- Dar merită toate astea? Să-ți riști viața pentru un stat care nu reușește să-și apere cei mai curajoși oameni...

Don- din câte știu eu, există doar acest stat... nu putem decât să luptăm... ca să nu cedeze în fața morilor de vânt...

întâlnește Moartea personajul

San- ești gata să ataci, Don Quijote?

Don- aici am sulița și acolo văd Moara de vânt, e timpul...

Moartea – hei tu, ... frumos Cavaler ... nu ți-e frică de mine? ...

Don- Nu, nu mi-e frică de tine...

Moartea- dar... știi cine sunt... nu? Nu vezi... ca esti lasat singur.....?

Don- nu cred... nu sunt singur...

Moarte- la Palermo, când cineva este lăsat singur... el moare...

Don- ești previzibil... este important să prezici mișcările Morilor și vântul lor...

Moartea- Ha ha vezi tu ... există un cont deschis .. care poate fi închis doar cu semnătura mea .. Ah Ah.... esti in stare sa numeri ..?

Don- ce numără?

Moarte – În total... 344 de sentințe... 19 condamnări pe viață... 2665 de ani închisoare grea, 11 miliarde de bunuri confiscate.... faceți suma....

Don- acestea nu sunt lucruri care se adună... sunt rezultatul unei scăderi continue. Scăderea de viață, a păcii, a dreptății, a bucuriei de viață, a speranței, a iubirii și a viselor, este o chestiune de scădere a legalității, adică anularea vieții reale a unei țări...

Moartea- am zis ca acesta este un cont pe care doar eu il pot inchide, cu semnatura mea... si eu .. am deja pixul in mana .. Ah Ah ..

Don- Pleacă, nu mă sperii cu amenințările tale... Hai să mergem, Sancho

San- aici este sulița

Don- acum hai să atacăm abia aștept...

Don Quijote se lovește de lamele Morii de vânt

Don Quijote și Moartea fac un ultim dans, iar la final Don Quijote moare. Muzică: Lacul lebedelor de Ceaikovski, la final Moartea cu mantia ei acoperă trupul lui Don Quijote

Moartea, în oglindă

Moartea- Eu sunt statul

Pul – Eu sunt statul.....

Moarte- dar cine ești tu... un clovn... nu ești nimeni...

..Eu sunt statul....

Pul - ești doar vânt... amenințări, șantaj... violență... Eu sunt viața care continuă în ciuda amenințărilor, șantajelor, violenței... Am învățat să nu mai plec capul....

Moartea- Ai văzut ce s-a întâmplat cu prostul... profesorul tău... visătorul...

Pul – Vezi tu, Moarte... visele sunt cel mai contagios lucru... când oamenii își dau seama că sunt hărțuiți și exploatați, încep să se retragă din jocul tău.... Încep să creadă că o altă viață în afara jugului tău este posibilă , acea libertate este posibilă... ... pentru că fără oameni nu ești nimeni... toate lucrurile au un început și un sfârșit, și tu vei fi terminat mai devreme sau mai târziu

Dulcinea intra

... iat-o pe Dulcinea.... Don Quijote a iubit-o toată viața, chiar dacă nu a cunoscut-o cu adevărat... s-a dat iubirii, așa cum s-a dăruit Libertății, ca să putem ajunge cu toții. Într-o zi, chiar dacă nu a trăit niciodată în ea, a visat doar pentru noi toți

În fața drumului este nou... acum depinde de noi, pentru că, vezi tu... dreptul la drepturi există acela de a cere o viață demnă și respectarea tuturor drepturilor fundamentale... dreptul la viață, dreptul la justiție, sănătate, muncă... pe scurt ...cu un singur cuvânt...

Pulcinella ia sulita lui Don Quijote

dreptul la Fericire

Prologul va fi citit la final

Mafia nu este deloc invincibilă. Este un fapt uman și, ca toate faptele umane, are un început și va avea și un sfârșit. Mai degrabă, trebuie să ne dăm seama că este un fenomen teribil de grav, și care poate fi învins nu cerând eroism de la cetățenii lipsiți de apărare, ci angajând toate cele mai bune forțe ale instituțiilor în această bătălie. .. (Giovanni Falcone)

Lupta împotriva Mafiei trebuie să fie în primul rând o mișcare culturală care să obișnuiască pe toată lumea cu sentimentul de minunat parfum proaspăt al libertății opus duhului de compromis moral, indiferență, reticență și deci complicitate. (Paolo Borsellino)

1.3.f Dreptul de a greși - introdus prin Divina Comedie

Scena 1

Primul drept, care stă în fundalul întregului lad, aproape o justificare a existenței sale, este dreptul de a greși. De fapt, Comedia începe cu Dante în mijlocul vieții sale- când de fapt a realizat tot ce și-a dorit- în pădurea întunecată. Se trezește pierdut, fără să știe nici măcar cum a intrat, atât de speriat era. Dante încearcă să urce singur dealul pe care îl vede luminat în fața lui, dar un leopard, o lupoaică și un leu îl împiedică să meargă. Pe scurt, Dante greșește. Și în cel mai trist moment rostește doar un cuvânt „miserere”, cerând ajutor, în mijlocul greșelii sale. Acel strigăt de ajutor, stârnit de venirea lui Virgil, îi va permite să ia calea cea bună, cea care îi va permite să treacă prin tot ladul și apoi „să iasă să vadă din nou stelele”. Deci, de ce dreptul de a greși? Pentru că din greșeală, dintr-o cale greșită, se poate naște oricând acel strigăt de ajutor, acea posibilitate de mântuire pe care altfel nici nu ni le-am fi imaginat. Într-adevăr, dacă vrei să iei învățătura lui Dante la propriu, dreptul de a greși stă la baza tuturor drepturilor, la fel cum primul Canto este la baza întregului poem. Cu alte cuvinte, dreptul de a greși este condiția necesară care permite ființei umane să realizeze că nu este Dumnezeu, că are nevoie de cineva care să-l salveze de rău. Iar această nouă smerenie ajunge să fie sursa celui „miserere” (trad. „Ai milă de mine”) care începe aventura umană a poetului.

THEO- Bună dimineața copii, mă numesc Theodore, ... și mă duc la școală... mă duc să mă joc... merg ca toți copiii... dar seara... uneori nu pot dormi. .. Am coșmaruri... Din fericire, am un prieten mereu aproape de mine... este Angelino... îngerul meu păzitor... și nu mă simt niciodată singur...

ANG- Bună Theodore... vino aici, azi vreau să-ți explic ceva, și nu o să-ți mai fie frică.

Își pune mâna la ochi

THEO-(*încearcă să se întoarcă și se prăbușește...*)... ce înseamnă?

ANG- Ce am vrut să-ți spun, Theodore, este că vei descoperi că există o frică... care ne face să suferim... teama de a greși... și parca ai o legătură la ochi... te oprește și nu mai poți face un pas... vezi... oricine are dreptul să greșească, altfel nu crești, nu înveți. ... nu descoperi viața ... știi un basm în care copiii gresesc??

THEO – Cred că... poate... Scufița Roșie... care n-ar fi trebuit să părăsească drumul în pădure...

ANG- și apoi... ce s-a întâmplat?

THEO- Un vânător i-a salvat pe toți...

ANG- Nici Hansel și Gretel... nu trebuiau să mănânce căsuța de ciocolată... era periculos...

THEO- și Pinocchio.... cate greseli a facut! ... Totuși, în cele din urmă, a devenit copil...

ANG- Există o carte grozavă, pe care o putem vedea acum... care este și despre asta... Este Divina Comedie a lui Dante Alighieri... și aceasta este o carte magică, când o deschizi... apar personajele ... vrei să vezi??

Deschide cartea și apare Dante

DANTE- ... Si asa, ma trezesc in mijlocul acestei paduri ... nici macar nu stiu cum am intrat in ea dar stiu ca aceasta padure este viata mea ... si sunt pierdut, am luat drumul gresit .. .

... poate există o altă cale... Vreau să ajung în vârful verde al dealului, unde soarele strălucește în voie dar acest drum... iată unde duce....

apar cele trei fiare care îl provoacă

Dar știu că există lucruri bune pe acest drum prin care pur și simplu nu pot trece

Apare Virgil

Ajută... păcat... oricine ești, ajută-mă te rog

VIRGIL- Omule, nu asta e calea care te poate duce la deal, vezi? Fiarele nu lasă pe nimeni să treacă, nimic nu le potolește foamea și după ce mănâncă le este mai foame decât înainte.. Este mai bine pentru tine să iei o altă cale, te voi duce într-un loc mult mai înfricoșător decât aceste trei fiare. Vom fi în fața lui Lucifer care este rădăcina tuturor relelor, va pune frica în tine, dar te voi ține de mână, așa cum face un adevărat mentor...

DANTE - și iată-mă, acum mă pregătesc să susțin războiul călătoriei lungi și a compasiunii pentru tot ce voi vedea și voi spune ceea ce mintea nu poate uita Dar nu știu, am îndoieli, nu știu dacă voi fi demn de această călătorie, de acest mentor...

VIRGIL - Dante, nu vorbi ca un laș. Eram în limb și o femeie minunată de o frumusețe luminoasă a venit să mă caute...

BEATRICE - O, Virgiliu suflet politicos, tu care ești un mentor și lumea întreagă cunoaște lucrările tale, Prietenul meu Dante este în pericol că s-a pierdut în pădure și acum mă tem că apelul meu este prea târziu Eu sunt Beatrice, Sunt din Rai și eu vreau să mă întorc acolo. Te rog, mergi în ajutorul lui, te întreb asta în numele iubirii

și cad înapoi în carte

ANG- Ai văzut? ... Dante s-a pierdut în pădure ... a luat drumul greșit ... a făcut totul greșit ... în viața lui ... și s-a rătăcit, dar asta i-a permis să găsească o nouă cale, mai obositoare dar mai potrivită...și i-au venit în ajutor Virgil și Beatrice...și când greșesti și faci o farsă...ce faci?

THEO- ... oh ... da, este adevărat ... cer iertare mamei mele ...

ANG- Și... ce dacă nu ai putea cere iertare?

THEO - atunci... poate, nu aș dormi noaptea... a cere iertare înseamnă a redescoperi bucuria, a găsi calea de a merge, a-mi da jos o povară... Dacă nu aș primi iertare... ar fi ca și cum aș adăuga o piatră în rucsac de fiecare dată.

ANG- Corect... după un timp nu vei mai putea mișca nici un pas... de parcă ai fi legat la ochi

1.3.g Dreptul la exprimare și libertatea opiniei – introdus prin Divina Comedie

Scena 2

În Iad, Cantul III, găsim primul grup de păcătoși ai Divinei Comedie. Aceștia sunt cei lipsiți de părere, cei care în viață nu fuseseră în stare să-și exprime propria alegere, eludând o datorie fundamentală a ființei umane: aceea de a lua atitudine. Disprețul lui Dante față de aceste suflete este total: au eșuat în prerogativa morală a ființei umane care privește atât sfera teologică (alegerea dintre Bine și Rău), cât și pe cea politico-socială (aliniamentul politic și viața activă în interiorul orașului). guvern). Aceasta implică importanța drepturilor pentru demnitatea persoanei.

Dreptul de a avea drepturi. Dreptul de a-și exprima opinia, dreptul de exprimare.

THEO- Hei... uite... e cineva...

ANG- O dragă.... dar asta e Pulcinella...! și stă lângă o ușă...

THEO- Ai dreptate...

Pulcinella intră și vede intrarea în Iad

PUL- Cine știe... Nu cred că asta e... Caut ușa băii, pentru că... E o vorbă: „Vezi Napoli și apoi poți muri”... Nu mor, dar trebuie să fac pipi... Scuză-mă, e cineva... Am o urgență... Ce să fac... acum, vin din Posillipo, Doamne, nu mă voi putea întoarce la timp ... este gratis? o sa incerc sa intru....

UȘA „Prin mine te duci în orașul suferind, prin mine te duci în locul durerii veșnice, prin mine te duci printre blestemați”.

PUL – Hei! ... Cine vorbește? ...Ușa asta grea? Nu-mi vorbiți despre durerea dureroasă... Oameni buni, aici mă topecs până la oase! Milă... Lasă-mă să intru...

UȘA- Justiția a fost cea care l-a mișcat pe Creatorul meu suprem [Dumnezeu]: puterea divină [Dumnezeu Tatăl] m-a creat, înțelepciunea supremă [Dumnezeu Fiul] și prima iubire.

Nimic nu a fost creat înaintea mea decât substanțe eterne și voi rămâne pentru totdeauna.

PUL- dar cine este aici... Aproape, aproape că mă împing... mă ghemuiesc, sar șanțul... taci, taci, intru(*intră încet*)

UȘA- Lăsați orice speranță voi care intrați...

PUL- Bine... nu e nevoie sa fiu nervos... nu o sa indraznesc ca am prins-o... dar nu e alta usa aici, vezi alte usi? Pentru că acesta este prea vorbăreț

Dante și Virgil intră

DAN- Mentor... aceste cuvinte sunt de culoare închisă Sensul lor este greu pentru mine

VIR- Și mi-a răspuns, ca înțeleptul care a fost: „Aici trebuie să renunțăm la orice frică; orice formă de lașitate trebuie lăsată în urmă”.

PUL – Hei, prieteni... îi știți pe acești doi? Ar putea fi ei paznicii?

VIR - Am ajuns în acel loc unde ți-am spus că vei vedea suflete suferinde care și-au pierdut darul rațiunii

PUL- Spui să fii rapid prieten, dar ce pot face în acest moment, nu există nicio scăpare... Voi deschide ușa asta vorbărească...

O deschide încet și încep să se audă gemete whoooooo

Oh, Doamne... ... cine este acolo Hum, ar putea fi partenerul meu? Schiattamuorto... e un tip bun... dar tot are probleme...

VIR - Aici răsunau suspine, strigăte și gemete puternice în aerul fără stele, așa că eu, auzindu-le pentru prima dată, am plâns. Limbi diferite, pronunții oribile, cuvinte pline de durere, exclamații de mânie, voci stridente și slabe și împreună cu ele o bătaie din palme a produs un tumult, care răătăcește continuu în acea lume veșnic întunecată, ca nisipul când bate un vârtej.

PUL – Scuză-mă, domnule portar... Mi-ai văzut partenerul Schiattamuorto? Aud voci ciudate, le-ai auzit și tu? Seamănă exact cu prietenul meu Schiattamuorto. Dându-și ultima suflare... dar poate, poate, după părerea mea, se chinuie... pentru că a mâncat... Două farfurii de macaroane în sos de roșii..... trei pui de fermă.... O „pizza capricioasă” atât de capricioasă... Și apoi să termin... Patru farfurii de Posillipo fusilli (paste în formă de spirală) Care sunt deosebite pentru că au găuri în ele... au fost scoase din anima, din suflet... sunt FUSILANII WHEE..... Schiattamuorto ești acolo?

Pulcinella deschide ușa și se aud țipete

DAN- "Mentore, ce aud eu? Și ce oameni sunt aceștia care par atât de copleșiți de durere?"

VIR – „Aceasta este starea mizerabilă a sufletelor nefericite ale celor care au trăit fără [merita] infamie sau laudă.”

DAN- „Mentore, ce este atât de dureros care îi face să se plângă atât de tare?”

VIR - O să vă explic foarte pe scurt. Acești oameni nu au nicio speranță de a muri, iar viața lor fără scop este atât de disprețuitoare încât sunt invidioși pe orice altă soartă. Lumea [celor vii] nu permite să existe nicio mărturie despre ei; mila și dreptatea dumnezeiască îi disprețuiesc: să nu avem grijă de ei, doar să ne uităm la ei și să trecem pe lângă ei.

Se schimbă fundalul: suflete moarte

PUL- Ce să fac... Treci peste? ... ok, așa că voi trece peste... oooh... nu te plânge atunci... Hei, dar acum am trecut pe lângă această ușă vorbărească, Ei bine, mă simt observat... ca și cum ar fi șiruri de capete decapitate privindu-mă și spunându-mi „Ce cap frumos... ai fost la frizer... ?? „Uau, ce cap frumos ai pe gât, ce zici de... să-l tai?”

Dante și Virgil intră

Woeee, și prostul în țeapă sunt aici... „Scuză-mă, dacă îndrăznesc...”

DAN- ... da ...

PUL – „Pot îndrăzni?”

VIR – Te rog, vorbește și ascultă

PUL- Înseamnă să vorbesc sau să asculte... nu e clar...

DAN- Ar trebui să știi...

PUL- Bine. Permis sau nu, am vrut să știu dacă și tu stai la coadă la toaletă

DAN- ce vrei să spui?

PUL- dacă îți aștepți rândul...

DAN- De ce mă întrebi, nu înțeleg, îmi pare rău dar nu te înțeleg

PUL – Uite cum vorbește!... prietene, ai fost lovit în cap pentru că ai cucuiul poetului? Dacă vrei, pot să-ți mai fac unul în spate, unul în dreapta, unul în mijloc și unul pe o parte, astfel încât, la fel ca și poetul, să arăți ca un cerb înaripat... o vată de zahăr... .. un stand de înghețată....

DAN- ce sunt aceste cuvinte și răsucitorul de limbi... ești îmbrăcat ca un înger al creației... când ai căzut pe Pământ? Eu sunt Dante... și tu cine ești, prost născut?

PUL – Whoee, Dumnezeule, ... eu sunt Pulcinella ... și dacă ești Dante, îmi țin chiloții strânși... Hei... pot auzi voci ciudate... îmi sperii rahatul...

Nenorociții trec după un steag

DAN- ascultă-mă și îți explic... .. M-am uitat și am văzut un semn...

PUL- Un semn... este o tavernă?

DAN- Un semn... un steag...

PUL- ai văzut un steag

DAN – care s-a întors atât de repede încât mi s-a părut nedemn de orice ipostază și în spate o coadă lungă

PUL- un rând de oameni în spatele acestui steag...

DAN- despre care nu aș fi crezut că moartea ar fi putut pretinde atât de multe...

PUL- heeee ce vesel Văd... Un șir de oameni morți care urmăresc un steag Ți-am spus că nu-mi place locul ăsta și acești doi șanțuri, de asemenea... Mă sperie, fac...

Pe fundal trece prietenul lui Schiattamuorto

PUL- hei... ai văzut un tip cu aspect negru trecând? Ahh nu sunt conceput... mă refeream la înșelat. Adică... am spus înșelat.....Acela este prietenul meu Schiattamuorto. Ce faci aici... prietene...

SCH- Iată-mă... ai grijă să treacă linia morților de la ora 9.30

PUL- dar... prietene, nu te înțeleg... acești oameni sunt în viață... sau sunt morți?

SCH- Doamne... ce ți-am spus... ascultă... se plâng...

PUL- bine... toată lumea se plânge... nu-i așa? ...

SCH- aceștia sunt oamenii morți care ar dori... să moară din nou... încă o dată! Din moment ce suferința lor este atât de mare... fără sfârșit...

PUL- morți care și-ar dori să mai moară o dată... incredibil... nu-i de ajuns să moară o dată... Nu, vor să moară de două ori... de trei ori... și să scape! Câte înmormântări... câte flori... câte lacrimi... prietene, nu mi se pare bine... sunt împotriva celei de a doua înmormântări... nu, nu e bine să repeți înmormântările... ce este, ai văzut vreodată unul care vine dintr-o biserică, cu toți următorii... La un moment dat toată lumea aplaudă și sicriul se deschide, mortul ridică brațele spre cer și toată lumea „Iarăși! Din nou!" ... hai Schiattamuorto! Ce zici???

SCH – tu nu faci asta... nu? Iată-i, întoarce-te... și întreabă-i

Linia de suflete și steagul trec

PUL – Hei, prietene... portar... i-ai văzut?

DAN - Acești nenorociți care nu au fost niciodată în viață, erau goi, și foarte stimulați de muște și viespi care le strecurau fețele cu sânge și se amestecau cu lacrimi la picioarele lor erau supărați de viermi enervanți.

PUL – Doamne, ce voioși... toți morții ăștia care urmăresc un steag... cu muștele și viespile care le împing

SCH- o poză romantică drăguță, nu-i așa?

PUL – Poate fi pentru tine Schiattamuorto, dar mi se pare înfricoșător... De fapt, știi ce? Plec.... Schimb de aer....la revedere.....Dar, vino la Posillipo....ce faci printre acești morți...

SCH - Ascultă, ascultă... prieteni... îl vezi pe tipul ăsta tânăr? El este simbolul vieții... Uita-te la el.... Pentru o vreme....

Începe să danseze tarantella și sufletele moarte îl urmează.

SCH – stați liniștit, suflete moarte... tipul ăsta nu este ceva pentru voi. Vedeți și voi? Mama lui, Theresa, s-a rugat de mine, și s-a rugat și s-a rugat, da, mi-a spus... știi... tu, care ești mereu ocupat... tu care stoarceți cadavrele... și știm că nu suntem niciodată lipsiți de ele, nu ați putut. Îi dai o slujbă fiului meu? ... e un tip atât de bun... dar eu zic: uită-te la el... funcționarul ar trebui să fie trist, întunecat, nu-i așa? Oamenii ar trebui să atingă lemnul când trece el, nu-i așa?

DAN- ce ar trebui să atingă? Nu înțeleg ...

SCH - Coarnele pe care le aduci pe tine, idiotule prost...si in schimb, iata-l, arata fata fericirii....ce fel de treaba sa ii dau vreodata?! Spune-mi, tu... nu-i așa? Tipul ăsta va face morții să învie din nou, el mă va face să-mi pierd slujba...

Apare Charon

CHA- Vai de voi, suflete rele! Să nu mai nădăjduiești să mai vezi cerul: am venit să te conduc pe celălalt mal, în întunericul etern, printre foc și gheață.

PUL- Nu vă deranjați... Domnule Gondolier... Nu mă deranjează... Pot să rămân aici, de fapt, mă gândeam doar să plec...

CHA- În întunericul etern, în căldură și îngheț... Și tu, care ești un suflet viu...

PUL- cine... eu? În viață? Uite, e vina lui... El este cel care trebuie învinuit...

CHA- și tu, care ești un suflet viu...

SCH- nu uite... eu... în viață? te înșeli, mă numesc Schiattamuorto...

CHA- Iar tu, care ești acolo, suflet viu, departe de aceștia, care sunt deja morți.

DAN- Plec...

CHA- „Pe altă cale, prin alte porturi vei ajunge la țărș, nu de aici: e mai bine să iei o barcă mai ușoară”.

DAN- „Charon, nu-ți face griji: asta se dorește acolo [în Rai] unde pot [obține] ceea ce vor; nu mai cere”.

DAN- Acestea fiind spuse, pământul întunecat s-a cutremurat atât de tare încât amintirea fricii mele încă mă face să transpir. Pământul acela, ud de lacrimi, a dezlăntuit un vânt, care a fulgerat o lumină roșie vermillion, care mi-a cucerit toate simțurile; și am leșinat ca un bărbat adormit brusc.

PUL- nu... Dante... chiar nu știi să fii pe scenă... nu am cuvinte... nu am cuvinte... ca poet, nu ești rău, nu ești rău. Dar oare așa să cazi? Ca un sac de gunoi... Încearcă din nou, haide

DAN- ... și am căzut ca un om care adoarme...

PUL- imaginează-ți un somn lent care vine deodată... Iată, uite, găsești și apoi cazi ca un iepure...

DAN- Ce să fac? cad?

PUL – Da, toamnă toamnă... Te iau eu. Și dacă nu te iau, vor lua măsuri...

DAN- dar să cad sau să casc?

PUL – Doamne, putem continua? Vrei să cazi sau nu? Cel puțin pentru oamenii ăștia care se uită... haide, grăbește-te...

SCH- iată-l... vine... ai nevoie de un mormânt?

PUL – liniște, liniște, uite...

DAN- ... și am căzut ca omul care adoarme...

1.3.h Dreptul la iertare – introdus prin Divina Comedie

Scena 3

Cato îi întreabă pe Dante și Virgil cine sunt și de unde vin și cum a fost posibil ca ei să ajungă în Purgatoriu din Iad, deoarece legea stabilită de Dumnezeu pedepsește răul cu Iad fără excepție, fără

posibilitatea de a se întoarce. La această întrebare Vergiliu răspunde că prin mijlocirea Mariei lui Dante i s-a acordat iertarea păcatelor sale și, prin urmare, calea către Rai. Aceeași învățătură a lui Dante este reiterată pe măsură ce poetul întâlnește diferitele personaje. Unul este deosebit de demn de menționat, în Purgatoriu, Cantul III, după ce s-a prezentat, Manfredi explică că, chiar dacă pe Pământ toată lumea crede că este în Iad pentru crimele foarte grave comise, în realitate, în ultimul moment, după ce a cerut iertare pentru răul făcut, el a fost iertat și de aceea este printre cei care au fost mântuiți. Dreptul la iertare decurge așadar din conștientizarea răului cauzat și din conștientizarea că pentru fiecare greșală din viață există posibilitatea mântuirii. Există sărbătorirea, aici, a posibilității- ca oameni- de a face greșeli și de a ne putea îmbunătăți. Pedepsa este evitată dacă există conștientizarea erorii.

THEO – Angelino, ascultă... în caz că mă pierd... vei veni în salvarea mea?

ANG- Sunt mereu cu tine....

THEO- Nu stiu ... saptamana trecuta ... am fost bolnav ... si nu ai fost cu mine m-ai lasat in pace ...

ANG - Daca spui asa... hai sa revedem filmul cu ce s-a intamplat.... hai sa ne revizuim drumul... de parca ne-am plimba pe nisip aici, vezi tu... acestea sunt urmele noastre.. . sunt patru urme și eram aproape...

THEO- aici... vezi, deodată, tocmai când eram bolnav... sunt doar urmele mele... m-ai lăsat în pace...

ALG - Privește cu atenție...! ... vezi că urmele pașilor sunt mai adânci.... Sunt ale mele... E pentru că acolo.... Te-am ridicat!

THEO – oh Angelino... iartă-mă pentru îndoielile mele... te iubesc...

ANG – oh, iată-i diavolul din iad...

Lucifer și Bonconte intră

LUC- Eh, Eh, de data asta nu mă vei păcăli... mai departe și despre iertare... Eu sunt Lucifer și acesta este elevul meu, vino, Bonconte di Montefeltro, arată-te. Acesta... s-a născut pentru a merge direct în Iad... Nu-i așa...? esti rau....spune-mi, ce ai facut azi?

BON- Astăzi am dat cu piciorul unui copil... pentru că plângea... ha haha,...

LUC- bine... si ieri?

BON- Am mai lovit un pumn... pentru că era prea gras... eh eh...

LUC- și atunci?

BON- L-am plesnit pe colegul lui de birou... pentru că... nu știu... fără motiv

LUC- ... bine ... foarte bine iată un suflet gata pentru mine ...!!

ANG - Te rog... nu este momentul potrivit... intoarce-te in iad... si in ceea ce te priveste, alege-ti mai bine prietenii...

LUC- iată-l... dragă Bonconte... astăzi că ești Conte, moșier, ce ți-am spus să faci?

BON- Trebuie să-mi bat muncitorii și să-i fac să lucreze... 15 ore pe zi...

LUC – mai mult decât atât...

BON- să zicem 18 ore pe zi

LUC- mai mult...

BON- 20 de ore non-stop, fără să bei sau să mănânci...

LUC – bravo.... bun băiat

BON- și mănânc tot ce au...

LUC – Bravo, bine

BON- Le iau totul... nici nu le las sabotii să meargă...

LUC- mitic...

BON- nici măcar ochi să vadă...

LUC- pentru ce au nevoie de ei... ca să vadă doar mizerie?

BON- și apoi le ard casele... și...

Lucifer și Bonconte ies

ANG- Avem cascadoriile tale de bătaș... pleacă de aici... ieși... sau mai bine întoarce-te... de unde ai venit...

Întoarce pagina cărții mari

Lucifer și Bonconte ies în timp ce Dante, Virgilio și Cato intră

CATO - Cine ești, cum ai scăpat din lad? Cine te-a îndrumat, și ți-a permis să ieși din valea pedepsei veșnice? S-au schimbat regulile?

FECIOARĂ(*îl împinge pe Dante în genunchi*)-Această călătorie a fost dorită o femeie care a venit să mă caute în Limbo, ea mi-a cerut să vin în ajutorul acestei persoane. Era pierdut în pădure,

nu a murit încă, dar pentru nebunia lui și-a riscat viața... A văzut tot ladul și acum vreau să-i arăt Purgatoriul, pe care îl păziți... fiți conștienți că este voia lui Dumnezeu: acest om caută libertatea de a cunoaște Adevărul

CATO- Du-te atunci, dacă aceasta este voia lui Dumnezeu, e suficient să-ți dea trecerea. Dar spală-l pe față și leagă-i șoldurile cu un arbust pe care îl vei ridica pe țărmurile insulei

Cato iese

VIRGIL Și acum urmează-mă, Dante, aici uitate...: această plantă se află într-o zonă umbrită și putem prinde roua proaspătă ca să-ți pot spăla fața de urmele ladului. Văd că ai plâns pentru ceea ce ai văzut în această călătorie: iată garoafa ta, doar a ascuns ceața infernală După cum a spus Cato, acum îți leagă șoldurile cu un arbust... uitate ce minunat este... chiar în momentul în care l-am ridicat, renaste....

Cato îi întreabă pe Dante și pe Vergiliu cine sunt și de unde vin și cum le-a fost posibil să ajungă în Purgatoriu din Iad, Vergiliu îi răspunde că prin mijlocirea Mariei lui Dante i s-a acordat iertarea păcatelor și, prin urmare, calea către Rai.

Intră DANTE cu MANFREDI

ANG - Și acum...? Ce flux de oameni!!!? ... Dante, cine este acesta? Este un suflet din Purgatoriu...? De ce ești atât de surprins? A fost unul dintre dușmanii tăi?? Unul cu o reputație atât de proastă.... te așteptai să-l găsești în Iad...?

MANFREDI- Hei Dante, uită-te la mine... nu mă recunoști??

DANTE- Nu știu... ești frumos și arăți frumos...

MANFREDI - Uite... am o rană de sabie aici pe frunte, care mi-a despărțit sprânceana în două.. și aici, în piept, o tăietură de sabie care m-a omorât... uită-te la mine... sunt Manfredi rege al Neapolelui și al Siciliei, urât de toți papii și excomunicat...nepotul împărătesei Constanza... dar te rog... când vei veni să o vezi pe frumoasa mea fiică Costanza, spune-i din nou că m-ai găsit în Purgatoriu, plângând că m-am pocăit de păcatele mele și, deși erau păcate oribile, am fost primit în brațele milostive ale milei.

les Manfredi și Dante

ANG- Manfredi a cerut iertare pentru crimele grave comise de aceea a fost iertat și Dante l-a găsit în Purgatoriu....

Lucifer și Bonconte di Montefeltro reintră

LUC - Te-am auzit vorbind despre iertare.... O să-ți spun un fapt scandalos... uite.... ce dracu! hee ... hee ... a fost o glumă Acest Bonconte di Montefeltro pe care l-ai întâlnit ... l- am învățat de când era copil ... să fie cu adevărat rău . .. un mincinos, un hoț... uită-te la el, în ultima luptă... un duel până la sânge... în celebra bătălie de la Campaldino

BON- Îți voi arunca în aer urechile...

XXX- nu ma face sa rad... ia asta....

BON- nu-i rău, rechinule

XXX- Ah ah.... ce zici de asta atunci??

BON- nu-i rău, fața de câine...

XXX- Ai grijă la asta...

BON- Ahhh ... la naiba, m-ai lovit!! Ahhh mor!! Oh... eu... stiu... am fost rau, prea rau... nu am vrut sa... plang de durere... O, FECIOARA MARIA!!!

LUC- Ce...?? ce-ai făcut !!! Te-am așteptat mereu... Ți-am pregătit un pat frumos de foc...

Personajele ies

ANG - Iată-mă... pleacă Lucifer... s-a pocăit... în punctul morții, de aceea sufletul lui este al meu...

LUC - blestemata de pasăre palidă... sufletul acesta a fost al meu... l-am ridicat la pâine și la răutate, tot răul pe care îl poate da cineva l-am dat... cu generozitate... și acum din cauza unei lacrimi... ... a plecat în Purgatoriu și poate într-o zi va urca la Rai...

Ei les

TEO - Angelo...dar atunci...este chiar adevarat....poti oricand sa o iei de la capat....

ANG - Da, Theo, este milă... care este dar și iertare... și există o propoziție care merge de-a lungul Divinei Comedie...

(închiderea cărții)

„Întotdeauna există o privire care ne iartă”

THEO - Ce drăguț... Angelino... când nu pot să dorm, mă voi gândi la acest „întotdeauna există o privire care ne iartă”

1.4 Legile și legislația în legătură cu dreptul

1.4.a Dreptul la educație gratuită

Constituția Italiei – articolul 34

„Școala este deschisă tuturor. Învățământul inferior, predat timp de cel puțin opt ani, este obligatoriu”. În prezent, școlarizarea obligatorie este de 10 ani.

Convenția cu privire la drepturile copilului-Articolul 28

1. Statele părți recunosc dreptul copilului la educație și, în vederea realizării acestui drept în mod progresiv și pe baza egalității de șanse, ele vor, în special:

(a) Să facă învățământul primar obligatoriu și disponibil gratuit tuturor;

Declarația universală a drepturilor omului- art26.

1) Orice persoană are dreptul la educație. Învățământul va fi gratuit, cel puțin în etapele primare și fundamentale. Învățământul primar este obligatoriu. Învățământul tehnic și profesional trebuie să fie disponibil la scară generală, iar învățământul superior va fi accesibil tuturor în mod egal, pe baza meritului.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene- Articolul 14

Orice persoană are dreptul la educație și de a avea acces la formare profesională și continuă.

Acest drept include posibilitatea de a primi gratuit educația obligatorie

1.4.b Dreptul de a-și menține propria cultură, religie, limbă

Convenția cu privire la drepturile copilului-Articolul 30

În acele state în care există minorități etnice, religioase sau lingvistice sau persoane de origine indigenă, unui copil aparținând unei astfel de minorități sau care este indigen nu i se va refuza dreptul, împreună cu alți membri ai grupului său, de a se bucura de sau propria cultură, să-și exprime și să-și practice propria religie sau să-și folosească propria limbă.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- Articolul 18.

Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau credința și libertatea, fie singur, fie împreună cu alții, în public sau privat, de a-și manifesta religia sau credința prin predare, practică, cult și respect.

1.4.c Dreptul la un proces echitabil

Articolul 111 din Constituția Italiei, în noua sa formulare, precizează: „Competența se pune în aplicare prin procesul echitabil reglementat de lege. Fiecare judecată se desfășoară în contradictoriu între părți, în condiții de egalitate, în fața unui al treilea și imparțial judecător. Legea asigură o durată rezonabilă a acestora.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 40

Statele părți recunosc dreptul fiecărui copil bănuțit, acuzat sau recunoscut ca a încălcat legea penală de a fi tratat într-o manieră compatibilă cu promovarea simțului demnității și valorii copilului, ceea ce întărește respectul copilului pentru drepturile omului. și libertățile fundamentale ale celorlalți și care ține cont de vârsta copilului și de dorința de a promova reintegrarea copilului și asumarea unui rol constructiv în societate.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene- Articolul 48- Prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare

1. Orice persoană acuzată va fi prezumată nevinovată până când vinovăția se va dovedi conform legii.
2. Respectarea drepturilor la apărare ale oricărei persoane acuzate este garantată.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- Articolul 6.

Orice persoană are dreptul la recunoașterea ca persoană în fața legii.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- articolul 7.

Toți sunt egali în fața legii și au dreptul, fără nicio discriminare, la o protecție egală a legii. Toți au dreptul la protecție egală împotriva oricărei discriminări care încalcă această Declarație și împotriva oricărei instigări la o astfel de discriminare.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO)- art6

Orice persoană are dreptul ca litigiul său să fie tratat în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care este chemată să se pronunțe asupra litigiilor privind drepturile și îndatoririle sale civile sau cu privire la fondul oricărei infracțiuni ori acuzații formulate împotriva sa. Sentința trebuie pronunțată public, dar accesul în sala de audiere poate fi interzis presei și publicului pe parcursul întregii sau parțial procesului în interesul moralei, ordinii publice sau securității naționale într-o societate democratică, când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților implicate o impune, sau, în măsura în care instanța o consideră strict necesară, atunci când în circumstanțe speciale publicitatea poate prejudicia interesele justiției.

1.4.d Dreptul la sănătate

Constituția Italiei – art32

Constituția Italiei recunoaște dreptul la sănătate, definindu-l drept un drept fundamental. Republica protejează sănătatea ca drept fundamental al individului și interes al comunității și garantează îngrijirea gratuită a săracilor.

„Republica protejează sănătatea ca drept fundamental al individului și interes al comunității și garantează îngrijirea gratuită pentru cei săraci.

Nimeni nu poate fi obligat să se supună unui anumit tratament de sănătate decât prin prevederi legale. Legea nu poate în nici un caz să încalce limitele impuse de respectul pentru persoana umană.”

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 24

Statele părți recunosc dreptul copilului de a se bucura de cel mai înalt nivel posibil de sănătate și de a beneficia de facilități pentru tratamentul bolilor și reabilitare. Statele părți se vor strădui să se asigure că niciun copil nu este privat de dreptul său de acces la astfel de servicii de îngrijire a sănătății.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- Articolul 25.

Orice persoană are dreptul la un nivel de trai adecvat pentru sănătatea și bunăstarea sa și a familiei sale, inclusiv la hrană, îmbrăcăminte, locuință și îngrijire medicală și la serviciile sociale necesare, precum și dreptul la securitate în caz de șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrânețe sau altă lipsă de îngrijire în circumstanțe independente de controlul său.

(2) Maternitatea și copilăria au dreptul la îngrijire și asistență specială. Toți copiii, indiferent dacă sunt născuți în căsătorie sau în afara căsătoriei, se vor bucura de aceeași protecție socială.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene- Articolul 35- Asistență medicală

Orice persoană are dreptul de acces la asistență medicală preventivă și dreptul de a beneficia de tratament medical în condițiile stabilite de legile și practicile naționale. În definirea și punerea în aplicare a tuturor politicilor și activităților Uniunii se asigură un nivel ridicat de protecție a sănătății umane.

1.4.e Dreptul la libertate și securitate, la o bună îngrijire, la combaterea nedreptății

Mafia calcă în picioare toate drepturile și drepturile tuturor. Având în vedere Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, mafia încalcă următoarele drepturi:

Dreptul la viață – articolul 2

Fiecare are dreptul la viață

Dreptul la integritatea persoanelor (interzicerea transformării corpului uman într-o sursă de profit)- Articolul 3

Orice persoană are dreptul la respectarea integrității sale fizice și psihice

Dreptul la libertate și securitate- Articolul 6

Orice persoană are dreptul la libertate și la securitatea propriei persoane.

Dreptul la muncă – articolul 15

Orice persoană are dreptul de a se angaja în muncă și de a exercita o ocupație liber aleasă sau acceptată.

Dreptul la protecția minorilor – articolul 24

În toate acțiunile referitoare la copii, fie că sunt întreprinse de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie un aspect primordial.

Dreptul la protecția mediului- Articolul 37

Un nivel ridicat de protecție a mediului și îmbunătățirea calității mediului trebuie integrate în politicile Uniunii și asigurate în conformitate cu principiul dezvoltării durabile.

Dreptul la buna administrare a justiției- Articolul 41

Acest drept include:

- dreptul fiecărei persoane de a fi audiată, înainte de a fi luată orice măsură individuală care i-ar afecta negativ;
- dreptul fiecărei persoane de a avea acces la dosarul său, cu respectarea intereselor legitime ale confidențialității și ale secretului profesional și de afaceri;
- obligația administrației de a motiva deciziile sale.

Orice persoană are dreptul ca Comunitatea să repare orice prejudiciu cauzat de instituțiile sale sau de agenții săi în exercitarea atribuțiilor lor, în conformitate cu principiile generale comune legilor statelor membre.

1.4.f Dreptul de a greși

Convenția cu privire la drepturile copilului- articolul 40

Statele recunosc dreptul fiecărui copil presupus, acuzat sau recunoscut ca a încălcat legea penală de a fi tratat într-o manieră compatibilă cu promovarea simțului demnității și valorii copilului, ceea ce întărește respectul copilului pentru drepturile omului. și libertățile fundamentale ale celorlalți și care ține cont de vârsta copilului și de dorința de a promova reintegrarea copilului și asumarea unui rol constructiv în societate.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene- articolul 48: prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare

1. Orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până când vinovăția este dovedită conform legii.
2. Se garantează respectul pentru drepturile la apărare ale oricărei persoane acuzate.

Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale- Articolul 6 : Dreptul la un proces echitabil

Orice persoană are dreptul la o audiere echitabilă și publică într-un termen rezonabil de către un tribunal independent și imparțial instituit de lege.

Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până când vinovăția se va dovedi conform legii.

1.4.g Dreptul la exprimare și libertatea de opinie

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene - Articolul 11: Libertatea de exprimare și de informare

Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept include libertatea de a avea opinii și de a primi și distribui informații și idei fără intervenția autorității publice și indiferent de frontiere.

1.4.h Dreptul la iertare

În dreptul penal, grațierea este o măsură a clemenței individuale, de care beneficiază un condamnat, căruia pedeapsa principală îi este iertată în totalitate sau în parte, în cazul în care regretă fapta. În Italia, grațierea este acordată de Președintele Republicii(**Articolul 87 alin.10 din Constituție**) cu act contrasemnat de ministrul justiției(**Articolul 89 din Constituție**).

2 ANALIZA SPANIOLĂ A POVESTILOR DREPTURILOR

2.1 Introducere

Aceste drepturi au fost alese în mare parte având în vedere că, pe parcursul unei lungi perioade a istoriei contemporane a Spaniei, multe dintre cele mai elementare libertăți nu au fost garantate, întrucât regimul dictatorial s-a bazat pe principii străine sistemelor democratice liberale. Regimul dictatorial la care ne referim a durat de la sfârșitul războiului civil în 1939 până la moartea generalului Francisco Franco în 1975.

Aceasta înseamnă că o mare parte a populației, în special cea de peste 65 de ani, are încă o amintire vie a acelor ani. Prin urmare, ne-am gândit la drepturile menționate în dialogurile lor și la experiențele de viață pe care le-au adus în minte în timp ce lucrau la povești și am dorit ca copiii să știe despre asta. Am dorit să păstrăm experiența directă a seniorilor, deoarece a adăugat o viziune umanizată a faptelor istorice și a relațiilor sociale. Un alt eveniment adânc înrădăcinat în conștiința generală spaniolă din cauza nedreptății sale este edictul de expulzare a evreilor emis de regii catolici în secolul al XV-lea și este legat de un alt drept care nu a fost respectat.

Unii seniori și-au amintit și au vorbit despre evenimente legate de copilăria lor; alții, cei mai în vârstă, erau mai conștienți de drepturile și libertățile care nu le-au fost acordate.

Există mai multe domenii de experiență în care drepturile nu au fost întotdeauna garantate, cum ar fi educația, egalitatea între bărbați și femei, libertatea de gândire...

Unele drepturi au fost alese și având în vedere că traiectoria de viață a seniorilor noștri este o comoară de valori, în special pentru generațiile tinere, care trebuie să fie conștiente de schimbările semnificative în exercitarea și garantarea acestora, survenite în ultimele patru decenii.

Lista drepturilor alese și poveștile legate:

- a) Dreptul la un proces echitabil. Dreptul de a nu fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar – introdus prin Pinocchio
- b) Dreptul la libertate și securitate – introdus prin Pinocchio și Don Quijote
- c) Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio, Don Quijote și The Path.
- d) Dreptul la hrănire – introdus prin Pinocchio
- e) Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă.- introdus prin Pinocchio
- f) Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și societății – introdus prin Pinocchio
- g) Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală a legii- introdus prin Don Quijote;
- h) Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare - introduse prin Don Quijote
- i) Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică - Dreptul de a-și menține cultura, limba religioasă- introdus prin Don Quijote
- j) Egalitatea de gen- introdus prin The Path
- k) Dreptul la onoare- introdus prin The Path

2.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi

2.2.a *Dreptul la un proces echitabil și Dreptul de a nu fi supus arestării, detenției arbitrare*

Începând cu 1938, au fost aprobate Legile fundamentale ale Regatului. Erau un set de opt legi care reglementau cadrul legal al dictaturii. Una dintre aceste legi a fost [Fueroel spaniolilor \(1945\)](#) care a stabilit drepturile și îndatoririle cetățenilor. A recunoscut dreptul de a nu fi deținut în mod arbitrar. Cu toate acestea, toate drepturile recunoscute în acea Jurisdicție au fost condiționate de articolul 35 al acesteia, care prevedea că pot fi suspendate total sau parțial în timpul considerat oportun; A fost un articol folosit pe scară largă în timpul dictaturii, transformând drepturile pe care le-a recunoscut în „hârtie umedă”.

„În sat, când eram mic, au venit să-mi aresteze tatăl. Îmi amintesc că bunica mea a spus asta de-a lungul anilor. Tatăl meu era văduv, au venit să-l aresteze să-l urce în camion... știm cu toții ce s-a întâmplat cu cei care s-au urcat în camioane sau remorci... au venit de trei ori să-l aresteze... de ce? tatăl meu nu comisese nicio crimă, eram 7 copii, mama murise la câteva zile după ultima naștere și singurul lucru pe care l-a făcut tatăl meu a fost să muncească zi și noapte. A fost un miracol că nu au reușit să-l ia. În ultima încercare, a fost urcat în camion, alături de alți bărbați, dar a apărut preotul și s-a urcat el însuși în camion... din cauza acestei acțiuni a preotului i-au lăsat pe toți cei prinși. Ce proces echitabil? Nu au fost deloc procese”

2.2.b *Dreptul la libertate și securitate*

Un decret datând din 15 octombrie 1810 a declarat drepturi egale între spaniolii europeni și de peste mări, un altul, emis în august, a desființat vasalitatea și privilegiile domniei. În același an a fost declarată libertatea presei. Dar în 1814 această libertate a fost abolită. De asemenea, sclavia a fost abolită în Spania în 1814. În secolul al XIX-lea au fost perioade de mare libertate și perioade de absolutism.

Mai târziu, în secolul XX, Spania a suferit timp de peste 40 de ani un control total al informației prin cenzură, limitând astfel libertatea de exprimare și de tipărire. Regimul dictatorial s-a caracterizat prin negarea libertăților publice.

Declarația drepturilor omului a fost aprobată în 1948, dar abia în 1979 Spania a ratificat convenția pentru protecția drepturilor omului, adică la treizeci și unu de ani de la proclamarea sa de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite.

În țara noastră drepturile omului au fost încălcate în multe aspecte de zeci de ani.

După dictatură, în perioada Tranziției, din cauza pericolului de involuție, majoritatea partidelor politice s-au opus unui revizionism istoric asupra încălcărilor drepturilor omului comise în perioada anterioară. Așa că țara noastră a devenit o democrație plătind prețul mare al reducerii la tăcere a nedreptăților și încălcării drepturilor care au fost comise în timpul dictaturii. După Tranziție, unele sectoare ale societății spaniole au început să-și revendice responsabilități, la fel cum s-a întâmplat în diferite țări din America Latină după dictaturile din anii 1970 cu continuarea lor de omucideri și dispariții politice. Doar ca o notă, Convenția privind imprescriptibilitatea crimelor de război și a crimelor împotriva umanității a fost aprobată de Națiunile Unite în 1968; până acum Spania nu l-a semnat și nici nu l-a ratificat.

2.2.c Dreptul la hrănire

În Spania a fost o perioadă de foamete între 1939 și 1942, care a fost o foamete tăcută comparabilă cu cele suferite de alte țări europene.

Se estimează că mortalitatea asociată cu malnutriția a crescut cu 250% pe parcursul anilor 1940. Acest lucru s-a întâmplat deoarece câmpurile cultivate au fost devastate în timpul războiului (1936-1939), odată cu criza economică ulterioară și izolarea comercială a Spaniei.

Ca soluție, guvernul a creat „cartele de rație”, care erau carduri cu cupoane; la început au fost carduri de familie, apoi în 1943 au devenit carduri individuale. Fiecare persoană a primit o cartelă pentru a cumpăra articolele raționale. Comisarul General de Aprovizionare, care era un organism dependent de Regimul (Franco), era instituția însărcinată cu distribuția alimentelor, iar distribuția alimentelor era stabilită în felul următor: în fiecare săptămână fiecare persoană avea dreptul la o anumită cantitate de pâine neagră (pâinea albă era un articol de lux din cauza deficitului de grâu), carne, cartofi, leguminoase, orez, puțin ulei, lapte și tutun.

După cum au relatat seniorii, era obișnuit ca familiile să nu poată cumpăra produsele mai sus menționate sau, dacă ar fi, cantitățile nu erau suficiente. Accesul la produsele de bază a devenit foarte dificil, atât din cauza cozilor formate pentru a obține rațiile, cât și din cauza furturilor pentru a primi mai multe provizii.

Chiar și în penurie, au existat inegalități; existau carduri de clasa I, II și III, în funcție de nivelul social, starea de sănătate și chiar poziția în familie. Bărbații adulți puteau accesa 100% din rație, în timp ce femeile și bărbații adulți în vârstă de peste 60 de ani aveau dreptul la 80% din rație. Cei sub 14 ani au primit doar 60%.

Toți vârstnicii și-au amintit despre „estraperlo” sau piața neagră, care a apărut ca o consecință a penuriei de alimente; a început când producătorii agricoli au început să-și rezerve o parte din recolte pentru a le vinde ulterior clandestin. Erau piețe negre pentru supraviețuire, pentru că majoritatea celor care vindeau astfel de mărfuri nu s-au îmbogățit, dar totuși era o modalitate de a merge înainte. Aceasta a durat până în 1952, adică au fost 13 ani de lipsuri mari de alimente.

Printre amintirile din copilărie, mulți dintre seniori au avut și cea de a primi la școală un pahar cu lapte praf și o bucată de „brânză galbenă”; acesta a fost rezultatul ajutorului social nord-american oferit în cadrul programului Food for Peace aprobat în 1954 în timpul președinției lui Eisenhower.

2.2.d Dreptul la educație

„Când aveam opt ani, vecinul, un om bogat, i-a spus tatălui meu că ceea ce trebuia să facă era să ne trimită (fetele) să slujim în „casele bune” (casele oamenilor bogați), să începem să câștigăm bani. Tatăl meu a refuzat mereu să facă asta, a vrut să continuăm școala. A fost un miracol că am ajuns cu toții înainte pentru că nu era nimic pentru nimeni, iar studiul a fost un privilegiu”.

„Când aveam treisprezece ani, a trebuit să părăsesc școala pentru a merge la muncă la câmp, pentru că aveam nevoie de bani acasă. Eram sora mai mare și nu era altă opțiune. Pentru frații mei mai mici a fost diferit mai târziu”.

Unii copii i-au întrebat pe seniori dacă a existat discriminare când erau mici. Bătrânii le-au spus că în satele/orașele lor nu există oameni de alte rase, țări sau grupuri etnice, dar că există o diferență socială foarte clară între bogați și săraci, ceea ce însemna că mulți dintre ei nu puteau studia.

Femeile în vârstă le-au spus copiilor că au foarte puține opțiuni când erau mici, fie să se căsătorească, fie să devină călugărițe. Abia în zilele noastre au putut accesa școala în centrele pentru adulți.

„Am urmat școala primară în orașul meu și apoi ar fi trebuit să mă mut în oraș pentru a continua să studiez. Dar nu aveam bani pentru asta, așa că...” acest lucru reflectă dificultățile pe care le-au copiii spanioli le-au avut în anii 40-60 pentru a studia dincolo de învățământul primar, în special cei care locuiau într-o zonă rurală.

2.2.e Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă

„Am plecat cu toții în Germania, tatăl meu a plecat primul din Spania, a plecat să lucreze într-o fabrică. La fel ca el, mai mulți bărbați din sat au plecat în Franța sau în Germania. Am stat doi ani fără să-l vedem, tatăl meu a muncit 10, 12, 14 sau chiar 16 ore pe zi, pentru că cu cât lucra mai mult, cu atât putea economisi mai mulți bani. În sfârșit, a putut închiria un apartament și ne-am putea întâlni din nou. Întreaga familie s-a mutat în Germania, noi am locuit într-un apartament minuscul, nimeni nu își poate imagina cât de grei au fost acești ani pentru noi toți. Odată cu trecerea timpului, ne-am îmbunătățit situația, eu și surorile mele învățăm limba la școală; a fost de ajutor că au ajuns în oraș o mulțime de familii (spaniole), așa că am făcut o rețea de contacte, un fel de familie acolo dar am continuat să trăim în condiții foarte dure. Era de lucru și condiții mai bune decât în Spania, dar îți părăsiseși țara.

În anii 1960, Spania era o țară de emigranți; unul dintre miturile despre această emigrare este că a fost o emigrare legală și ordonată pentru că oamenii aveau deja contract de muncă. Cu toate acestea, istoricii José Babiano și Ana Fernández estimează că peste două milioane de spanioli au părăsit țara între 1960 și 1973, iar mai mult de jumătate dintre aceștia au făcut-o neregulat, pentru că a face acest lucru în mod regulat ar fi fost un proces foarte lent din cauza birocrăției existente. . Aceasta a implicat că, în special femeile care lucrau în serviciul casnic și lucrătorii din hoteluri și din sectoarele agricole, au rămas în țările străine ca imigranți clandestini. Pentru ca nu au raportat multe abuzuri, inclusiv abuzuri fizice sau accidente de munca, de teama deportării.

Emigranții spanioli, atât legali, cât și ilegali, obișnuiau să trăiască într-un mod foarte precar. Asta din cauza nevoii lor de a economisi bani dar și din cauza practicilor abuzive ale companiilor în care lucrau. Deoarece majoritatea spaniolilor nu cunoșteau limba și obiceiurile țărilor lor de destinație, angajatorii lor le oferea adesea cazare în barăci sau cămine unde oamenii erau înghesuți în condiții insalubre. Presa locală obișnuia să învinuiască străinii pentru condițiile îngrozitoare în care trăiau, acuzându-i că sunt murdari și poartă boli. Xenofobia era evidentă în multe dintre titlurile din presa engleză, germană, franceză și olandeză a vremii.

Solidaritatea unor sindicate și organizații de muncitori a fost crucială pentru realizarea și îmbunătățirea condițiilor lor de muncă.

2.2.f Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și a societății

„Eram mulți acasă și fratele meu mai mare a fost dus să locuiască cu mătușa și unchiul meu în Valencia; nu aveau copii și așa am putea fi cu toții mai buni. În acele vremuri viața era așa..., desigur că ne iubeam cu toții foarte mult și eram într-adevăr o familie, dar nu aveam o relație de zi cu zi cu el. Nimeni nu s-a gândit că ar putea fi un drept. Cine ar putea vorbi despre drepturi dacă ceea ce se întâmplă ar fi doar nevoie din toate părțile?”

2.2.g Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală față de lege

2.2.h Egalitatea sexelor

(chiar dacă egalitatea de gen nu este un drept, este considerată o bază necesară pentru o lume pașnică, prosperă și durabilă)

Legea instrucțiunii publice din 1857 a făcut obligatorie învățământul primar pentru fete. Dar fetele au fost excluse de la materii precum Industrie, Comerț și Geometrie; au studiat subiecte considerate mai potrivite pentru o femeie. Curricula era controlată de autoritățile bisericești, iar copiii erau separați în funcție de sex.

Constituția din 1931 a recunoscut femeilor drepturi sociale și civile, printre care dreptul de vot al femeilor (bărbații începuseră să se bucure de acest drept în 1890), recunoașterea căsătoriei civile și a divorțului, recunoașterea dreptului autorității părintești femeii asupra copiilor lor, eliminarea infracțiunii de adulter pentru femei și modificarea „întregii legislații a muncii care are de-a face cu egalitatea de remunerare între bărbați și femei” A fost puțin timp pentru ca aceste drepturi să se concretizeze, iar până după 1939, legea discrimina femeile, deoarece aveau nevoie de permisiunea conjugală pentru a desfășura orice activitate economică, inclusiv a avea un loc de muncă sau o proprietate, deschiderea unui cont bancar, solicitarea unui pașaport, călătoria în străinătate sau de a depune o petiție. Femeile erau obligate să-și urmeze soțul oriunde acesta alegea să își stabilească reședința și nu aveau autoritate părintească asupra copiilor până la moartea tatălui (până în 1970, tatăl își putea da copiii spre adopție fără acordul mamei).

În 1958 și 1961 au fost adoptate două legi care au introdus timide reforme în materie de viață civilă și de muncă, bazate pe o premisă care, la acea vreme, era absolut nouă: nediscriminarea pe motive de gen în ceea ce privește capacitatea juridică a femeii și cu privire la drepturile și obligațiile lor. Dar a fost clarificat că acest principiu al nediscriminării se referea doar la femeile singure. Femeile căsătorite erau încă sub tutela soților lor.

Clara Campoamor a fost una dintre primele femei care au luptat pentru egalitatea drepturilor femeilor. A fost prima femeie aleasă ca deputat din istoria recentă a Spaniei. La acea vreme (1931) era singura femeie din Congres. Congresul era singurul loc în care bărbații aveau obligația de a acorda atenție unei femei. Există un videoclip transmis copiilor care explică relevanța [Clara Campoamor](#).

În rândul romilor, tradițiile încă au o puternică influență. Chiar dacă fetele pot urma școala primară, doar câteva pot termina ciclul gimnazial. Mai mult, este foarte probabil ca ele să se căsătorească de foarte tinere.

În ciuda unor câștiguri, există numeroase obstacole: legi discriminatorii și norme sociale; femeile sunt sub-reprezentate în poziții de conducere; 1 din 5 femei de 15-19 ani raportează violență fizică sau sexuală.

Subzită diferențe de rol între băieți și fete, iar standarde de frumusețe feminină sunt induse fetelor de la vârsta copilăriei.

Acest drept este încălcat în țara noastră în mod constant prin toate cazurile de violență de gen care apar, ceea ce a condus la legislația în acest sens, publicând Legea organică 1/2004, din 28 decembrie, privind măsurile de protecție cuprinzătoare împotriva violenței de gen, precum și Legea organică. 3/2007, din 22 martie, pentru egalitatea efectivă a femeilor și bărbaților, pentru garantarea acestui drept.

2.2.i Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare. Dreptul la nediscriminare.

De zeci de ani artiști, gânditori, scriitori, politicieni, muncitori și orice cetățean de orice fel cu idei contrare celor ale regimului dictatorial au fost persecutați și mulți dintre ei au fost forțați să se exileze în alte țări europene și/sau americane.

Spania a fost și o țară gazdă, până în anii 1970 refugiații sosiți în Spania au avut două profiluri: supraviețuitorii lagărelor de concentrare după cel de-al Doilea Război Mondial și exilații din comunism. Aveau în comun faptul că erau toți de rasă albă și fără decalaje culturale majore în raport cu societatea țărilor gazdă.

La începutul anilor 1980 au început să sosească oameni din țările din America Latină, datorită apropierei culturale au stârnit sentimente de empatie și chiar admirație. În anii 1990, Spania a început să fie o țară de primire a migranților, deschizând primele centre de primire. În aceiași ani în contextul european, un procent mare de cereri de azil au început să fie respinse și abordarea a fost orientată spre a considera azilul ca un privilegiu și nu drept.

În ultimii douăzeci de ani am asistat la o incriminare a persoanelor care sosesc „ilegal” în țară fugind de război, persecuții politice sau orice fel de încălcări grave ale drepturilor lor fundamentale. A existat o creștere alarmantă a mesajelor xenofobe și este încă necesar să se consolideze măsurile care promovează egalitatea și combate mesajele care dăunează demnității umane și stigmatizează sau criminalizează migranții și refugiații.

2.2.j Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică - Dreptul de a-și menține cultura, limba religioasă

Spania este din punct de vedere istoric o țară foarte plurală din punct de vedere cultural, religios și lingvistic. Acest lucru se manifestă în moștenirea sa - întrucât unele construcții datează de la invazia romană (teatre apeducte, poduri, resturi de drumuri) - în dialectele și tradițiile sale.

În secolul al XV-lea, regii catolici au ordonat expulzarea evreilor din Spania. Aceasta a fost cauzată de influența Inchiziției și face parte din „Legenda Neagră” asociată Spaniei, care este încă vie în memoria colectivă.

Realitatea este că, chiar dacă au existat perioade istorice în care au fost suprimați toți markerii posibili ai diferitelor identități, faptele au arătat că diferite religii, limbi, costume, tradiții, festivaluri și elemente simbolice au avut o eficiență mai puternică. În zilele noastre există un mozaic de culturi, care constituie diferitele regiuni spaniole cu limbi, simboluri și tradiții culturale păstrate.

În general, evreii, creștinii și musulmanii au trăit împreună în al-Andalus într-un mod pașnic. Arabi, evrei și creștini au coexistat în țara noastră de secole. Arabii au introdus numeroase progrese în diverse domenii în Peninsula Iberică: în agricultură, tehnici de irigare, cisterne, culturi noi precum orezul, portocalele, trestia de zahăr, morcovii...; în navigație au introdus astrolabul; în știință, noutăți în alchimie, medicină și matematică, pe lângă răspândirea utilizării hârtiei. Evreii s-au ridicat ca doctori și oameni de știință și au ocupat poziții de putere în administrație.

În anul 2015, Spania a aprobat o lege prin care se recunoaște acordarea naționalității spaniole prin scrisoare de naturalizare către sefarzii din Spania (sefarzii se referă la evreii care locuiau în Peninsula Iberică și, în special, la descendenții acestora, care, după Edictele din 1492 au fost forțate să se convertească sau să fie expulzate)

2.2.k Dreptul la onoare

În pasajul selectat, onoarea se referă în special la femei, deseori supuse solicitărilor unui model de comportament diferit de cel al bărbaților. Consecințele nerespectării acelor norme au fost foarte dure, ca în cazul

personajului din poveste care a primit jigniri după ce a fost abandonat de bărbatul de care era îndrăgostită și fugise. A fost considerată proastă pentru că la final a apărut clar că bărbatul a vrut doar să profite de ea și de banii ei. Toate acestea simbolizează exigențele sociale pentru standarde de frumusețe feminină și presiunea pe care femeile au trebuit să o sufere pentru a se căsători. Acest drept este de fapt legat de dreptul la libertatea personală și egalitatea de gen.

În Spania, zeci de ani, femeile au nevoie de permisiunea soțului sau a taților lor pentru orice. Nu aveau independență juridică. În exercitarea drepturilor, femeile erau considerate „minore” până la punctul în care autoritatea părintească era exercitată doar de soți. Aceste situații au avut loc în Spania în anii 1940, 1950, 1960, până la jumătatea anilor 1970, care este o perioadă foarte recentă în istoria Spaniei. Seniorii (bărbați și femei) își amintesc foarte viu aceste nedreptăți, împreună cu cerințele unui anumit standard de comportament de la femei. Astfel s-au manifestat ca martori vii. Copiii au fost cu adevărat impresionați de explicația acestor situații.

2.3 Reprezentarea drepturilor în basme

2.3.a Dreptul la un proces echitabil, de a nu fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar - introdus prin Pinocchio

Prima scenă: Pinocchio se întâlnește cu vulpea și pisica și Pinocchio ajunge în instanță

Jiminy Cricket apare în scenă pentru a face o narațiune rapidă care explică originea lui Pinocchio. În timp ce Jiminy Cricket spune povestea cum Geppetto a dat viață unei păpuși de lemn; marionetele vor apărea rapid pentru a ilustra acea narațiune.

Odată ce aventura sa a fost rapid explicată, dramaturgia va începe în casa Zânei cu păr turcoaz, unde publicul îl va găsi pe Pinocchio îngrijorat de nasul său lung de un kilometru.

Mai târziu, Pinocchio va merge să-și caute tatăl și vor apărea Vulpea și Motanul. Îl vor păcăli din nou pe Pinocchio convingându-l să planteze moneda rămasă. A doua zi, Jiminy Cricket îi explică lui Pinocchio că i-au furat ultima monedă.

Pinocchio merge la judecătorul orașului pentru a raporta cele întâmplate și este condamnat la patru luni de închisoare; câinii de pază îl duc la închisoare și după patru luni, primarul orașului ordonă eliberarea (în sărbătoare) a tuturor ticăloșilor care fuseseră închiși.

CRICKET VORBĂTOR- Bună dimineața, băieți și fete! Știți povestea lui Pinocchio? Am să vă spun cum a reușit Geppetto să dea viață unei păpuși de lemn.

Cu mult timp în urmă, un tâmplar pe nume Geppetto, întrucât se simțea foarte singur, a luat o bucată de lemn din atelierul său și a construit o păpușă pe care a numit-o Pinocchio.

Geppetto și-a dorit ca păpușa lui să aibă viață și și-a dorit atât de tare încât o zână să se ducă la tâmplăria lui și să dea viață marionetei.

Chiar dacă Geppetto știa că „fiul” său este din lemn, voia să meargă la școală, dar nu avea bani să cumpere cărțile, așa că a decis să-și vândă haina.

Lui Pinocchio nu-i plăcea să meargă la școală, prefera să trăiască aventuri.

Pinocchio a fost un băiat foarte bun. S-a bazat prea mult pe cuvântul străinilor, ceea ce îi provoacă unele probleme precum cea despre care vom vorbi în următoarea reprezentare.

Băieți și fete, ascultați cu atenție incredibila aventură pe care a trăit-o Pinocchio...

ACTUL 1

PINOCCHIO- Minunat! Am patru monede de aur! Îi voi cumpăra tatălui meu o haină nouă. De când și-a vândut haina pentru că mi-a cumpărat cărțile de școală, este întotdeauna foarte rece. Mă duc imediat în sat să-i cumpăr cea mai frumoasă și mai caldă haină din magazin.

GRIER VORBĂTOR - Pinocchio era la jumătatea drumului dintre magazin și casa lui, când a întâlnit deodată o vulpe și o pisică. Imaginează-ți șocul pe care l-a primit Pinocchio când cele două personaje au apărut din senin. Din cauza acelei sperieturi, Pinocchio a aruncat la pământ una dintre cele patru monede pe care le purta.

VULPE- Bună dimineața băiete, această monedă este a ta?

CAT- da, da, este a ta?

PINOCCHIO- Da, monedele sunt ale mele, le-am câștigat și sunt atât de fericit că mă duc să-i cumpăr tatălui meu o haină nouă, la magazinul din sat.

VULPE- Ai de gând să-i cumperi o haină tatălui tău? Merită mult mai mult, nu-i așa?

CAT- Sunt de acord, sunt de acord, el merită mai mult, nu?

PINOCCHIO- Sigur că tatăl meu merită mai mult, dar eu sunt doar un copil mic, nu pot munci ca să câștig mai mulți bani.

FOX- Nu trebuie să lucrezi. Vrei să-ți spun cum să câștigi într-o noapte dublul monedelor pe care le ai? Nu trebuie să faci absolut nimic.

CAT- Da, da, dublu fără să lucreze.

PINOCCHIO- Cum este posibil? Nu se poate câștiga bani fără a munci.

VULPE- Există un câmp binecuvântat numit Câmpul Minunilor, când sapi o groapă și în groapă îngropi o monedă de aur. Pe timpul nopții, bucata de aur încolțește, crește, înflorește și a doua zi dimineața găsești un copac frumos care este încărcat cu monede de aur

CAT- Monede, monede, monede...

PINOCCHIO- Serios?

VULPE- Desigur! Nu am de gând să te înșel, nu-i așa? Ce aș scoate din asta? Monedele sunt ale tale.

CAT- Bineînțeles că monedele sunt ale tale, bineînțeles ale tale.

PINOCCHIO- Deci doar plantez unul și gata?

VULPE- Pinocchio, gândește-te... dacă plantezi mai mult, vor ieși mai mulți și vei avea mai mulți.

CAT- Multe altele.

PINOCCHIO- Și cât trebuie să aștept? Trebuie să udați copacul mult timp?

VULPE- Nu este nevoie să udă mult. Vor ieși în timpul nopții. În dimineața următoare multe monede vor fi răsărite și vor fi pline de monede de aur.

PISIC- Un copac plin de monede de aur.

PINOCCHIO- Deci înseamnă că plantez monedele, stăm și așteptăm.

FOX- Nu, nu trebuie să stai acolo. Plantezi monedele și puteți merge la plimbare sau să vă odihniți toată noaptea.

CAT- Da, poți să te plimbi.

PINOCCHIO- Prietenii mei, faceți o faptă foarte bună pentru mine. Câmpul Minunilor este foarte departe? Trebuie să cumpăr o haină și să-mi întâlnesc tatăl repede, altfel va veni iarna și îi va fi foarte frig.

VULPE- Nu! nu este deloc departe. De fapt este la mai puțin de 1 kilometru, vii cu noi?

CAT- Da, da, vii cu noi?

ACTUL 2

PINOCCHIO- Am ajuns în sfârșit. Singurul lucru care nu-mi place foarte mult este numele acestui oraș: Orașul Simple Simons, de ce se numește așa?

VULPE- Oh... ca să fiu sincer, n-am observat-o niciodată. Nu este nimic important, ceea ce contează cu adevărat este că suntem în Câmpul Minunilor. Începe să sapai o groapă în pământ cu mâinile și apoi plantezi cele patru monede de aur.

CAT- Toate patru, toate patru, trebuie să le îngropi pe toate patru!

PINOCCHIO- În sfârșit! Sunt nerăbdător să văd să iasă un copac cu monede de aur. Voi sta aici toată după-amiaza și toată noaptea uitându-mă la creșterea copacului meu.

VULPE- Doamne! Ne lipsește cel mai important lucru!

CAT- Prostule! Cel mai important!

VULPE- De ce au nevoie copacii pentru a crește?

PINOCCHIO- Apă! Cum ar crește copacul meu de monede de aur fără apă?

VULPE- Corect! Dar calmează-te, du-te la pârau acela din apropiere, adu înapoi o găleată plină cu apă și stropește-o peste loc.

CAT- Da, o găleată plină cu apă.

PINOCCHIO- Doamne! Sunt super neghiob, am venit la pârau fără nicio găleată să duc apa. Ei bine, va trebui să-mi folosesc pantoful ca recipient pentru transportul apei.

VULPE- Tatăl tău nu ți-a spus vreodată că ești o mizerie? Uite cum îți pui pantoful!

CAT- Ce mizerie!

PINOCCHIO- Ei bine, băieți, important este cât va trebui să aștept pentru a ridica monedele de aur din copac?

VULPE- Acum putem merge și ne întoarcem aici în douăzeci de minute și vei găsi pomul crescut și ramurile pline cu monede de aur.

CAT- Plin de monede, de monede de aur

ACTUL 3

Pinocchio este văzut singur, stând, făcând nimic.

PINOCCHIO: Doamne, ce fericit sunt! Mai am două minute să-mi văd din nou copacul. Dar cât de enervant este greierul acela pe care îl aud râzând foarte tare. De ce râzi atât de tare?

GREIERELE VORBITOR: Râd de proștii care cred toate minciunile care li se spun și care sunt păcăliți prostește de primul care sosește!

PINOCHO: O spui pentru mine?

GREIERELE VORBITOR: Da, o spun pentru tine, bietul Pinocchio, pentru tine, care ești atât de simplu, încât ai putut să crezi că banii se pot semăna pe un câmp la fel ca fasolea sau cartofii. Acum știu, (dar prea târziu), că pentru a avea niște bani trebuie să știi să-i câștigi cu propria ta muncă, fie cu o meserie manuală, fie cu efortul inteligenței.

PINOCHO: Nu știu despre ce vorbești.

GREIERELE VORBITOR: O să explic mai bine. Știi, deci, că în timp ce ai fost în oraș, vulpea și pisica s-au întors pe acest câmp, au săpat monedele și apoi au fugit la fel de repede ca vântul.

GREIERELE VORBITOR: La exact douăzeci de minute, Pinocchio a verificat din nou dacă copacul lui a crescut deja. Dar ce crezi că s-a întâmplat când Pinocchio a venit să-și verifice copacul?

PINOCHO: Nu se poate, nu poate fi. Nu au reușit să mă înșele în acest fel, cum voi cumpăra acum haina tatălui meu? (Pinocchio este văzut plângând și lovind necontrolat lângă gaura pe care a făcut-o)

GREIERELE VORBITOR: Buff, ce furie, nu? Și ce păcat. Nu ți-e milă de Pinocchio? Ce ai face în schimb? (așteptați răspunsurile copiilor). Ei bine, Pinocchio, după ce a petrecut mai bine de două ore plângând, când nu mai era lacrimă pe trup, a decis să meargă la tribunalul orașului.

A fost o singură problemă: vă amintiți cum se numea orașul? Adică numele orașului era „Orașul lui Simplu Simons”. Uite, uită-te la surpriza care îl așteaptă pe bietul Pinocchio...

ACTUL 4

Puteți vedea interiorul unui tribunal. Judecătorul era o Maimuță, o Gorilă mare, cu un cap înfricoșător și o barbă albă care îi acoperea cea mai mare parte a feței și era înconjurat de polițiști, care cu câini de vânatoare.

PINOCCHIO: Bună dimineața! Îmi pare rău, aici pot raporta un jaf? Pinocchio este încă cu lacrimi pe față și vocea îi tremură de nervi.

JUDECĂTORUL GORILA: Sigur! Spune-mi ce s-a întâmplat?

PINOCCHIO: Păi uite, domnule judecător, totul a început cu o plimbare prin pădure. Acolo i-am cunoscut pe domnul Vulpe și pe domnul Pisică, păreau oameni buni care voiau să mă ajute dezinteresat. Dar, dimpotrivă, singurul lor interes era să fure toate monedele de aur pe care le aveam, în loc să le dubleze.

GREIERELE VORBITOR (Narator): Judecătorul a ascultat foarte amabil, acordând mare atenție la ce se referea Marioneta. S-a remarcat clar că a fost atins de acea poveste și că a simțit o adevărată compasiune.

JUDECĂTORUL GORILA: Continuați să-mi spuneți, domnule Pinocchio.

PINOCCHIO: Ei bine, în sfârșit mi-au spus o poveste. Ei au spus că dacă aș veni în acest oraș și mi-aș planta monedele în Câmpul Minunilor, ar crește un copac, în care crengile ar da de două ori mai multe monede de aur decât am plantat eu.

Dar, am plantat monedele, am ieșit la plimbare și când m-am întors, fusesera furate.

GREIERELE VORBITOR (Narator): Când Pinocchio a terminat, judecătorul a întins mâna și a sunat un sonerie. La această chemare au apărut doi câini mastiff, îmbrăcați în uniforme de carabinier.

JUDECĂTORUL GORILA: Patru monede de aur au fost furate de la acest biet nebun. Prin urmare, ia-l și aruncă-l în închisoare.

PINOCCHIO: Scuză-mă, domnule magistrat, cred că este greșit. Cele patru monede de aur mi-au fost furate.

JUDECĂTORUL GORILA: Pinocchio în acest oraș, așa cum indică propriul său nume; Îi răsplătim pe hoți și îi întemnițăm pe simpluți.

GREIERELE VORBITOR (povestitor): Pinocchio a rămas uimit când a auzit această propoziție reafirmată. A încercat să protesteze - dar nu a reușit, deoarece cei doi ofițeri băteau din labelle în boxa lui Pinocchio și l-au dus la închisoare.

Băieți și fete, știți ce este un „simpluț”, o persoană naivă? Da? L-ați auzit vreodată?

Și ce este mai important, crezi că este corect să-l închizi pe Pinocchio pentru că a fost înșelat?

GREIERELE VORBITOR (narator): Pinocchio a reușit să iasă din închisoare după patru luni; patru luni interminabile. Desigur, ar fi putut dura mult mai mult, dacă nu ar fi fost un eveniment norocos.

Tânărul împărat care a domnit peste „Orașul Simplului Simons”, pentru a-și celebra domnia, a ordonat să se deschidă închisorile și să fie organizate câteva sărbători pentru a arăta solemnitate și clemență.

Pinocchio a început să dialogheze cu temnicerul în ziua eliberării sale

PINOCCHIO: Hei, câinele de pază, de ce pleacă toți prizonierii, cu excepția mea?

CÂINE DE PAZĂ: Nu poți să ieși, nu apari pe lista hoților.

PINOCCHIO: Te înșeli, înainte de a merge la pușcărie pentru naivitate, furasem acele monede de la niște copii, așa că și eu sunt hoț și trebuie să ies.

GREIERELE VORBITOR (narator): Desigur că el nu furase sau voi credeți că Pinocchio chiar a furat? Desigur că nu, dar a spus asta fiindcă singurul mod de a ieși din închisoare era să fie hoț.

CÂINE DE PAZĂ: În acest caz, ai absolută dreptate și ești liber.

GREIERELE VORBITOR (narator): În acel moment, ușa închisorii s-a deschis, iar Pinocchio a fugit departe, fără să se mai uite în urmă.

2.3.b Dreptul la libertate - introdus prin Don Quixote

Egalitatea de gen- introdus prin Don Quixote

Prima scenă: Master Pedro Altarpiece (povestea Melisendrei)

(Acțiunea are loc în fața unei scene cu trei părți. Fereastra pentru păpuși poate fi în forma unui televizor și poate avea într-un colț un "Master Pedro Productions").

MAESTRU PEDRO: Vino, vino să vezi închinătorii tai la tabloul eliberării Melisendrei, care este una dintre cele mai frumoase povești din lume! Toată lumea, vă rog, așezați-vă! Atenție! O să începem! Această poveste adevărată, care este reprezentată aici de culturile voastre, este preluată din „Cronicile franceze” și „Romanturile spaniole” care sunt în gura tuturor.

Se ocupă de eliberarea pe care curajoasa Gayfiera i-a dat-o verișoarei ei Melisendra, care era captivă în Spania, din mâna regelui maur andaluz Marsilio, în orașul Sansueña, care se numește acum Zaragoza, ambele fiind același lucru.

ACTUL 1- MISIUNEA

(Se deschid draperiile și Gayfiera iese jucându-se cu tatăl Melisendrei într-o casă cu televizor, o canapea în centru și o scară în spate).

MAESTRU PEDRO: Acum vei vedea cum Gayfiera, verișoara Melisendrei, îi reproșează tatălui nepăsarea că și-a lăsat fiica să plece în ținuturi îndepărtate și ea îl avertizează asupra pericolului pe care îl are onoarea, în a nu căuta libertatea fiicei sale.

GAYFIERA: Unchiule, acum că ne jucăm în acest timp liber, vreau să-ți atrag atenția asupra unei uitări enervante!

TATĂL MELISENDREI: Spune-mi Gayfiera, ce se întâmplă? Ce te deranjează? Vorbeste cu mine dacă iti place.

GAYFIERA: A trecut mai bine de un an de când Melisendra a plecat. Știm că a înrobit-o cu trucuri. Nu o pot uita și, deși îi înțeleg tăcerea, vreau să te întreb, unchiule: Nu-ți faci griji pentru ea?

TATĂL MELISENDREI: Este o întrebare dificilă care îmi provoacă o mare durere. Când Melisendra a plecat, mai aveam o inimă, acum am o piatră în schimb și am impresia că am o fiică care a murit.

GAYFIERA: Unchiule, nu fi prost, fiica ta nu a murit. Dar trece prin oboseală și așteaptă mântuirea. Ea nu este vinovată, ci bărbații fără onoare. Ea este din sângele nostru, acționează hotărât.

TATĂL MELISENDREI: Dragă, sunt doar un bătrân, fără forță sau vigoare. Dacă ar exista măcar un domn care să accepte această misiune!

GAYFIERA: Unchiule, sunt vărul ei, am tinerețe și curaj. Îți cer numai permisiunea de a merge la închisoarea în care este ținută captivă și de a o elibera din ea.

TATĂL MELISENDREI: Te cunosc, ești curajos și ai o inimă mare. Ia-mi calul, sabia și primește binecuvântarea. Dacă te întorci împreună cu Melisendra, voi putea fi fericit cu Dumnezeu.

ACTUL 2- SALVAREA ȘI ELIBERAREA

(Al doilea ecran este un peisaj cu Alcázarul din Segovia. Este tăiat și puteți privi marginea celulei Melisendra și a lui Marsilio. În partea de sus este un semn luminos pe care scrie „Club Palace”).

MAESTRU PEDRO: Acum, închinările voastre, vor vedea turnul cetății, doamna care apare pe acel balcon este neasemuită Melisendra, care de acolo, de multe ori, obișnuia să privească drumul către Franța natală și punându-și imaginația în casa ei își caută consolare în captivitatea ei. O salvare și să fie eliberată i s-a părut o opțiune uitată de mult.

MARSILIO: Melisendra vino aici, vino repede în sufragerie.

MELISENDRA: M-ai sunat? Aici sunt domnul meu.

MARSILIO: În seara asta va fi o sărbătoare, unde prinți importanți vor dori atenția ta. Dacă aud cea mai mică plângere sau dacă nu faci ce trebuie, te voi închide într-o celulă și nu vei mai vedea soarele. Înțelegi?

MELISENDRA: Da, rege Marsilio, înțeleg perfect. (Regele pleacă și Melisendra, aplecată în Castel, începe să plângă).

MAESTRU PEDRO: Acum uită-te la bravul Gayfiera. El apare aici după ce și-a lăsat calul în fața punții unde este ținută captivă verișoara ei Melisendra.

GAYFIERA: Melisendra! Melisendra! Sunt Gayfiera, ruda ta. Uită-te la mine! Fii atentă! Că am venit din Franța pentru eliberarea ta!

MELISENDRA: Dragul meu verisor, ce bucurie! Ce faci în colțul ăsta? Trebuie să fii atent sau vei ajunge ca mine.

GAYFIERA: În seara asta e sărbătoare și aduc delicatessa. (Ia o sticlă de ketchup) Acest sos are ceva care îl va liniști pe răpitorul tău, el și toți oaspeții lui vor dormi ca niște lemne. Când se va întâmpla asta, mergi pe balconul tău. Îți voi pune o scară și vom merge. (Cele două păpuși bat din palme nervoase, se întorc să se uite una la alta și aleargă să se ascundă).

SCENA 3- PIRINEI

(Gayfiera și Melisendra merg încercând să urce un munte, în vârf se vede un steag francez).

MAESTRO PEDRO: Acum o vei vedea pe frumoasa Melisendra, gesturile ei fericite când și-a îmbrățișat vărul. După ce atârână de la balcon, merg spre Pirinei și de îndată ce vor urca pe vârfurile ei vor fi siguri că au ajuns în țara lor.

GAYFIERA: Rapede Melisendra! că se apropie regele Marsilio. Dacă trecem de Pirinei, îți vei vedea din nou pământul.

MELISENDRA: Dragul mea verisor, sunt atât de obosită! Picioarele mele nu-mi răspund! Am pierdut deja calul și trupele sunt atât de aproape, încât îi putem auzi.

GAYFIERA: În cinstea adevărului, ești o femeie foarte puternică, Melisendra. Nu renunța, fii curajoasă, dobândim libertatea.

MAESTRU PEDRO: Regele Marsilio apare împreună cu oamenii săi. Melisendra și Gayfiera sunt deja atât de aproape de a fi libere și se pare că totul va fi pierdut.

MARSILIO: Oprește-te! Considerați-vă prinși! Armata mea aproape a ajuns la voi!

GAYFIERA: Cu sabia unchiului meu voi lupta până la moarte. Lasă-te rege sau mori tu și tot poporul tău!

MELISENDRA: Mulțumesc verișoarr. Mă predau. Poți să fugi și să ai noroc. Dă-i tatălui meu un sărut, El va fi mereu în mintea mea.

GAYFIERA: (Adresându-se publicului): Nu există aici o asemenea eroină sau un cavaler care să poată mânui sabia pentru a ne elibera? Vrei să fii Quijote? Pune această armă, pune-ți casca și fă două mișcări grozave de săbii pentru a ne elibera.

(Maestrul Pedro alege și sprijină un număr bun de copii. Aceștia pun ligheanul frizerului și mânuiesc o sabie cu panglici de hârtie strălucitoare strigând „Libertate pentru Melisendra!”). Restul aplaudă fiecare intervenție.

În cele din urmă MAESTRO PEDRO spune: Închinările voastre, nu vă uitați la acest tablou din spatele meu, ci la cel din fața mea. Unde poți vedea fete și băieți curajoși, de o asemenea noblețe, încât vor lupta mereu ca Quijote pentru libertate. (Papusarii ies și saluta toți actorii).

2.3.c Dreptul la educație – introdus prin The Path

A patra scenă: Daniel părăsește valea

(Daniel apare pe scenă cu o valiză pentru că pleacă din satul său pentru a merge la studii în oraș).

NARATORUL – Omule! Văd că ai deja bagajele împachetate.

DANIEL- Da. În două ore, plec în oraș.

NARATORUL- Nu pari foarte fericit.

DANIEL – Ei bine, nu. Eu nu sunt fericit. Îmi place să locuiesc în vale. Nu cred că îmi va plăcea să trăiesc în oraș.

NARATORUL – Ei bine, nu se știe niciodată. Nu știi ce vei găsi acolo.

DANIEL- Știu foarte bine. În oraș nu voi putea să văd trenurile minuscule din depărtare, nici fermele albe, nici pajiștile și lanurile de porumb parcelate. Nu voi putea să mă scald în piscina englezească sau să aud sunetul clopotelor bisericii și țipetele broaștelor de sub pietre noaptea. Și n-o să o văd pe mama făcând treburile casnice sau pistruii Mariucăi. Dar, din moment ce am doar unsprezece ani, părinții mei sunt cei care decid pentru mine.

NARATOR- Părinții tăi vor tot ce e mai bun pentru tine, Bufniță. Ei vor să studiezi și să ai un viitor.

DANIEL-

NARATORUL- Haide. Sunt sigur că o să fii bine. Veți întâlni noi prieteni și vă puteți întoarce oricând în vacanță.

DANIEL-

POVESTITORUL- Uite, vine Mariuca.

(Mariuca intră grăbită)

MARIUCA- Bufniță!

DANIEL- Salut, Uca- Uca.

MARIUCA- Bufniță, sunt aici să-mi iau rămas bun. Mă duc la Cullera să cumpăr lapte și nu o să pot să-ți iau rămas bun de la tine la gară.

DANIEL- La revedere, Mariuca.

MARIUCA- Micule Bufniță, îți vei aminti de mine?

DANIEL- *(Își lasă capul în jos, fără să spună nimic)*

NARATOR- Bineînțeles că îți vei aminti, Mariuca. Tu ești prietenul ei. Nu fi trist. Ea se va întoarce.

MARIUCA- Trebuie să plec. La revedere.

(Fata începe să plece)

DANIEL- Uca- Uca! Nu lăsați „Guindilla” mai în vârstă să vă îndepărteze pistruii! Ma auzi? Nu vreau să ți-i ia de pe față!

(Daniel plânge)

NARATORUL - Plânge, fiule. E bine să plângi. Acești prieteni vor să-ți ureze noroc. (Adresându-se publicului) Da, băieți?

PUBLIC-

NARATOR- Vom striga: „Mult noroc, Bufniță”.

PUBLIC-

NARATORUL- Sunt sigur că te vei descurca bine, Bufniță. Știi de ce? Pentru că ești un băiat bun. Ah! Și, când te vei întoarce la vale, anunță-ne și venim să te vedem.

Și acum... Să dăm o palmă pentru a-l înveseli pe prietenul nostru!

(Bufnița pleacă, iar naratorul și publicul își iau rămas-bun)

NARATOR – Dragii mei fete și băieți. Ei bine... asta a fost povestea lui Daniel Bufnița. Ți-a plăcut?

-

- Amintiți-vă că această poveste a fost scrisă de (Așteptați să spună copiii) într-un roman numitFoarte bine! Calea, de Miguel Delibes. Și amintiți-vă, de asemenea, că există mii de povești interesante în cărți care vă așteaptă să le citiți.

Ne-a plăcut să petrecem acest timp cu tine. Amintiți-vă tot ce am învățat, care poate fi rezumat într-un singur cuvânt. Să vedem cine știe. Începe cu R... Asta e! Respect.

O rundă de aplauze pentru toți cei care au lucrat în această reprezentație și... PE CURRÂND!

2.3.d Dreptul la hrănire – introdus prin Pinocchio

2.3.e Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă. - introdus prin Pinocchio

2.3.f Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și societății – introdus prin Pinocchio

Dreptul la educație - Introdus prin Pinocchio

A doua scenă: Pinocchio fură struguri și merge la închisoare

Pinocchio a mers la o vie să culeagă niște struguri pentru că îi este foame. Este forțat de proprietarul viei să petreacă noaptea în cotețul casei sale păzind oile de eventualul atac al unor nevăstuici. Aceasta era sarcina pe care obișnuia să o facă câinele proprietarului, dar câinele lui era mort

Povestitor: PINOCHO ȘI VALENTINA se plimbă pe INSULA POVEȘTILOR, care este un fel de mare parc tematic imaginar unde copiii din lumea reală pot vizita decorurile tuturor poveștilor tradiționale și pot interacționa cu personajele lor.

(Se vede o potecă mărginită de copaci și câteva câmpuri dincolo. Ziua este însorită și ca primăvară. Se aud păsări. O fată trece pe lângă Pinocchio pe potecă și continuă să meargă împreună.).

- VALENTINA: Bună, Pinocchio, eu sunt Valentina.

- PINOCCHIO: Bună, Valentina. Nu te-am văzut niciodată pe Insula Poveștilor...

- VALENTINA: Știu, este prima dată când părinții mei m-au adus, prima dată am ales să vizitez povestea Peter Pan. Întrucât am obținut note foarte bune și anul acesta, m-au răsplătit cu o altă vizită în Insula Poveștilor... și am ales să intru în a ta... Hei, îmi place să mă plimb pe aceste câmpuri și te văd.

-PINOCCHIO: Da, da... și mie îmi place foarte mult să mă plimb când vremea este bună ca azi... se aud păsărele cântând și îmi place să observ fluturii și furnicile... și norii... . tatăl meu spune că mă las distras de orice...

- VALENTINA: Da...ahahaha... si eu sunt cam neintelesă... dar la scoala deschid larg ochii si urechile, ca sa nu ratez nimic din ce explica ei acolo.

- PINOCCHIO: Sunt și eu un elev bun acum, pentru că, ehemmm, ehemmm... să zicem că am fost puțin la școală și m-am gândit că nu e nevoie să învăț multe lucruri...

(Pinocchio are o voce ușor răutăcioasă pentru a spune asta)

- VALENTINA: În niciun caz! ... a studia este foarte distractiv ... aproape la fel de mult ca să mergi cu tine, Pinocchio ... Hei ... vorbind, vorbindu-ne, am umblat deja mult... De ce nu stam puțin pe iarba și să mâncăm gustarea? Mi-e foame...

- PINOCCHIO: Da, idee grozavă, Valentina... putem împărți o gustare?

- VALENTINA: Bine. Ce ai adus?

- PINOCCHIO: Ei bine... ei bine... se întâmplă că tatăl meu Geppetto nu are întotdeauna bani de cheltuit pe mâncare..., nici pe haine, sau alte lucruri de care avem nevoie... Azi, întâmplător, am adus un morcov.

- VALENTINA: Deci, în unele zile nu ai o gustare, nu?

(Valentina are o voce de surprindere totală și își duce mâinile la cap)

- PINOCCHIO: Uneori, da... Geppetto chiar a trebuit să-și vândă singura lui jachetă ca să-mi cumpere prima mea carte ABC, ca să pot merge la școală și să învăț să citesc...

- VALENTINA: Ce ciudat! În lumea reală, unde locuiesc eu, copiii merg la școală gratis și nimeni (mă refer la niciun copil) nu stă pe stradă. Părinții mei spun că studiul este singurul nostru loc de muncă... Nu înțeleg...

Deci, pe Insula Poveștilor, dacă nu ai bani, nu ai o gustare? nu poti sa mergi la scoala?, nu ai carti sau haine?

- PINOCCHIO: Dacă nu ai bani... cred că nu... nu poți avea nimic din acele lucruri pe care le spui...

(Pinocchio vorbește cu o voce tristă și resemnată)

- VALENTINA: Păi, ce problemă... nu pot să-mi fac temele după-amiaza fără o gustare... sunt ca o minge fără aer... bluff-bluuff-bluuff... În lumea reală din câte știu, copiii au mâncare, o casă, Ei merg la școală, au cărți, își fac temele... Cred că cei mai în vârstă au promis că nimeni dintre noi nu poate duce lipsă de toate astea... haide, avem dreptul la toate acestea, chiar dacă nu avem bani.

- PINOCCHIO: Doamne... acum că îmi vorbești despre o gustare, despre muncă, despre casă... dacă îți spun ce mi s-a întâmplat odată din cauza foametei... n-o să crezi...

- VALENTINA: Nu contează Pinocchio... poți să iei prăjiturile astea pe care eu și tata le-am pregătit ieri acasă, așa că iei energie, și amintește-ți că nu vreau să ratez niciun detaliu din povestea care ți s-a întâmplat. tu ...

- PINOCCHIO: Într-o zi am venit pe drum să-l întâlnesc pe tatăl meu, Geppetto, care mă căuta. Mergeam de mult.. Mâncasem atât de puțin, eram atât de obosit și atât de flămând, încât, din moment ce aveam buzunarele goale, singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost să intru în podgoria unui fermier care era pe marginea drumului și să iau doi ciorchini de struguri. Muscat... Este atât de gustos si atât de dulce...

Stai, stai, Valentina, o să încep să-mi amintesc să văd dacă îmi vine totul în minte și îți spun...

(Pinocchio își pune mâinile pe temple de parcă ar fi încercat să-și amintească, cortina se închide, se aude muzică și apoi vorbește povestitorul.)

[Povestitorul: Acum Pinocchio ne duce cu imaginația în momentul în care i s-a întâmplat acea poveste. Valentina, de parcă ar putea vedea printr-o mică gaură ceea ce își amintește Pinocchio, află despre aventură în detaliu.]

(Există un peisaj de țară, cu o vie pe o parte a drumului și, puțin mai în spate, o casă de țară cu un câmp în față și câteva găini și găini. Lângă gard este și o casuță.)

- PINOCCHIO: Ce foame îmi este, nu mai suport... picioarele mi se îndoie de parcă ar fi fost din sârmă și nu am energie să fac un pas... Uff... Ce obosit sunt sunt... Cred că o să intru în podgoria asta și să culeg câteva ciorchini de struguri... Numai doi, nu? ... Sunt atât de dulci și atât de delicioși...

(Pinocchio face doi pași și intră în vie gata să culeagă strugurii)

AAAAYYYYYYYYYYYY... .AAYAYYAYYAYYAYYAYYAYY... .. !!!

AJUTOR... PICIOARELE MELE... .AJUTOR!!!

(Fermierul care deține podgoria se află pe un câmp din apropiere și îl aude țipând)

- FERMIER: ??? Ce se întâmplă? Cu siguranța o nevăstuică care imi fura fructele și imi ia puii a cazut în capcana și are picioarele bine prinse..., am să verific chiar acum!!!

(vocea fermierului este profundă și râde ca un ticălos)

- PINOCCHIO: Ajutorrrr.... Doare foarte tare.... Ajutorrrrr.... !!! (Pinocchio țipă și plânge)

- FERMIER: ??? Dar nu ești nevăstuică!! Ticălosule!!! ite voi da eu ajutor!!! De ce ai venit în via mea să furi? Nu știi că nu poți lua ceea ce nu e al tău, băiat necinstit?

- PINOCCHIO : Te rog, domnule fermier... lasa-mă să plec din capcana asta !!! Mi-a fost foarte foame și am intrat doar să culeg vreo doi ciorchini de struguri... Nu sunt hot, scuze, domnule fermier... Ajutați-mă, vă rog!!!

(Pinocchio scâncește)

- FERMIER: *(Fermierul face o voce ironică pentru că ascunde o altă intenție în spatele cuvintelor sale)*. Da, am să te ajut, sigur.... Dar mai întâi mă vei ajuta. Hai, vino ca te las să ieși din capcană și vei veni cu mine.

- PINOCCHIO: O, mulțumesc, domnule!!! Ești o persoană bună... da, ai chipul unei persoane bune... Ai de gând să mă duci la tine acasă și mâncăm amândoi împreună?

(Pinocchio răspunde inocent și sincer, cu o voce dulce și încrezătoare, neștiind că poate să-l aștepte vreun pericol).

- FERMIER: Acum o să vezi, nu fi nerăbdător, băiete... dadada... Aproape am ajuns, încă câțiva metri și o să intrăm în curtea casei mele... Acum, iată-ne aici.

(Fermierul continuă să vorbească ironic și zâmbește într-un mod puțin răutăcios)

- PINOCCHIO: O, ce frumoasă pare casa ta, domnule fermier... haide, să intrăm înăuntru...!!!

(Pinocchio răspunde vesel)

- FERMIER: Nu atât de repede, băiete... Îmi vezi căsuța?

- PINOCCHIO: Da, o văd lângă găini, domnule fermier...

- FERMIER: Ei bine, din moment ce bietul meu câine a murit și el a fost cel care a avut grija de puii mei ca să nu mi le fure vulpile și nevăsticile, astăzi vei fi paznicul puilor mei toată noaptea, ca să cinez și să mă culc în patul meu cald... dadadaaaa

- PINOCCHIO: Oh, nuuuuuuu... vă rog, domnule fermier!! Sunt băiat, nu sunt câine... îmi va fi frig și foame... și nu știu să latru sau să protejez puii.

(Pinocchio geme și plânge din nou, foarte îngrijorat)

- FERMIER: Aceasta este pedeapsa ta pentru că ai furat strugurii. Va trebui să lucrezi pentru mine ca paznic de găini, fără cină și fără să dormi... Și atât!!!

(Fermierul vorbește cu o voce profundă și hotărât să nu fie înmuia)

- PINOCCHIO: Buaaaaa... Buaaaaa... Nu vreau... te rooog....

(Plânsul și țipetele lui Pinocchio se aud din ce în ce mai departe și mai slab, pentru că vom părăsi scena în imaginația lui Pinocchio și vom reveni la realitate, pe Insula Poveștilor, cu Valentina.)

[Povestitor: Sărmanul Pinocchio nu vrea să-și mai amintească și își îndreaptă imaginația către Insula Poveștilor, împreună cu Valentina, care a aflat despre poveste și este tristă și surprinsă de ceea ce a văzut în imaginația lui Pinocchio]

- VALENTINA: Săracul, Pinocchio... Și ai lucrat în noaptea aceea ca îngrijitor de pui?

- PINOCCHIO: Da... toată noaptea trebuia să fiu foarte atent la zgomote, în caz că o nevăstuică sau o vulpe ar fi vrut să le ia...

- VALENTINA: Și au venit...?

- PINOCCHIO: Da... dar am țipat foarte tare și fermierul a fugit din pat și a prins nevăstuicile... și fiind atât de supărat, s-au speriat atât de rău încât au promis că nu-l vor mai deranja niciodată, nici pe el, nici pe puii lui...

- VALENTINA: N-am petrecut niciodată o noapte fără cină și fără somn... și cu atât mai puțin muncind... Copiii nu trebuie să fie forțați să muncească, sau să păzească pui sau orice altceva... trebuie doar să studiem și să învățăm. Așa spun toți bătrânii unde locuiesc eu.

- PINOCCHIO: Hmmm... se poate, dar aici în povestea mea lucrurile stau așa... și dacă nu mergi cu o mie de ochi te pot înșela, te pot abuza ca ești mic și te pot pune să lucrezi pentru ei, s-ar putea să nu ai cărți, sau mâncare, că dormi pe stradă și încă o mie de lucruri periculoase și neplăcute pe care le știi deja dacă ai citit povestea mea.

- VALENTINA: Ei bine, e adevărat, Pinocchio... lumea ta nu este prea confortabilă pentru copii... nici nu este foarte sigură... Dar adevărul este că și tu ai fost puțin neascultător și ai spus minciuni... și ai lipsit peste toate cursurile! Nu mi-a venit niciodată în minte să fac asta!

- PINOCCHIO: Da... dar acum că mă comport foarte bine și învăț în fiecare zi la școală, ca tine, cu siguranță tatăl meu Geppetto mă va duce să fac o vizită în lumea reală în care locuiești...

- VALENTINA: Bineînțeles, Pinocchio... când vei veni, o să facem o plimbare cât aceasta, iar de data asta o să aduci gustarea... ok?.

- PINOCCHIO: Bine, Valentina.

[Sunetul păsărilor se aude din nou când cortina se închide.]

2.3.g Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală a legii-introdus prin Don Quijote

Egalitatea de gen introdusă prin Don Quijote și Calea

A doua scenă: insula Barataria

Pasajul selectat corespunde capitolelor 45-46 din partea a 2-a din Quijote. Este vorba despre insula Barataria, adică unul dintre locurile imaginare care apar în roman și al cărui guvernator a fost numit Sancho Panza. Ceea ce s-a întâmplat pe această insulă face parte din setul de aventuri pe care Don Quijote și Sancho Panza le-au trăit alături de Duci, un cuplu reprezentând nobilimea spaniolă a vremii, care joacă nenumărate feste protagoniștilor noștri.

Majoritatea aventurilor la care este participă Sancho sunt farse organizate de duci, care nu obțin efectul dorit, întrucât Sancho se dovedește a fi un guvernator cu un mare simț al dreptății și echității.

SCENA 1- INSULA BARATARIA

(în platou, scaunul tronului)

NARATORUL: Din aventură în aventură, s-au plimbat prin câmpuri

iar după câteva zile s-au întâlnit niște Duci.

Cunoscând faima lui Quijote

nobilii și slujitorii lor

au inventat niște aventuri,

toate înșelăciunile, toate înșelăciunile.

Nevinovat ca un copil, i-a crezut cavalerul,

iar ducii leneși, pe seama lui au râs.

Bunul Sancho Panza

a căzut și el în capcană

întrucât au inventat o insulă

pentru ca el să guverneze și să muncească.

În acest fel Sancho a ajuns într-un sat de aproximativ o mie de locuitori deținut de duci și l-au așezat pe un tron.

Trompetele Maestrului Pedro Scena pentru plecarea guvernatorului.

ILUMINAT: General.

DUCELE: Ești Sancho Panza, despre care se spune că Domnul său i-a promis o insulă pentru a guverna?

SANCHO: Da, domnule. Eu sunt din cei care spun: „alătură-te băieților buni și vei fi unul dintre ei”, cu Domnul meu am învățat să deosebesc adevăratul de fals și corectul de nedrept. Să trăiască el și să trăiesc și eu! Cred că domnului meu nu îi vor lipsi imperii pe care să le comande, iar mie insulele de guvernat.

DUCESA: Vorbesti foarte bine, Sancho. Iar eu, în numele domnului dumneavoastră, vă dau o insulă a noastră, de mare dimensiune, numită Barataria ca să guvernați. (Ducele dă din cap, foarte mulțumit).

DON QUIJOTE: Îngenunchează, Sancho, și mulțumește-i.

SANCHO: (Foarte încântat) Apreciez profund onoarea de a guverna insula.

La sunetul trâmbițelor, publicul iese și așteaptă sosirea guvernatorului. Când apare ei strigă:

COPIL: Trăiască noul guvernator! Trăiască! (copiii sunt încurajați să țipe)

Guvernatorul, după ce i-a salutat pe toți, se așează. Un cavaler îi dă sceptrul.

Iluminat: general

Secretarul intră și stă lângă Guvernator.

SECRETAR: Domnule guvernator. Este un obicei străvechi pe această insulă ca în ziua în care un nou guvernator vine să ia în stăpânire pe această insulă celebră, să răspundă la întrebări care trebuie să fie oarecum nebuloase cu privire la unele probleme greu de rezolvat.

SANCHO: Ok, spune-mi problemele, o să-mi ofer toată bunăvoința să le rezolv.

Fermierul și croitorul intră împreună; croitorul se duce spre Sancho.

Croitorul: Domnule guvernator, ieri a venit acest om la magazinul meu, cu iertare, sunt croitor atestat, cum zic eu, a venit la magazinul meu și să vedeti ce s-a întâmplat:

Fermierul și croitorul simulează ceea ce s-a întâmplat cu câteva zile înainte:

FERMIERUL: Bună dimineața!

Croitorul: Bună dimineața!

FERMIER: Îți aduc pânza asta ca să-mi faci o șapcă, bine?

Croitorul: Da, o pot face. Dar te va costa cinci monede.

FERMIER: Bine, dar vă dau doar 4 monede.

Croitorul: Bine.

FERMIERUL: Atunci, la revedere până mâine.

Croitorul: Ne vedem mâine.

Fermierul se adresează publicului vorbind singur.

FERMIER (gândindu-se: nu-mi place asta. Asta înseamnă că intenționează să păstreze pânza rămasă și va câștiga mai mult.) Stai puțin, croitorule!

Croitorul: Ce vrei?

FERMIER: Nu crezi că ar fi destulă pânză pentru a face două capace?

Croitorul: Să vedem. Da, s-ar putea să-mi fie suficient, dar vă va costa încă 4 monede.

FERMIER: Ok, deci fă-mi 2 capace (vorbind cu el însuși: nu știu, nu știu. Sunt sigur că mi se va fura o bucată în continuare.)

(Se întoarce). Eh eh!

Croitorul: Ce este?

FERMIER: M-am gândit că din pânză vor ieși poate 3.

Croitorul: Vrei să-ți fac 3? Ei bine, dacă mă întrebi, o voi face, dar îți va fi mai scump.

FERMIER: Nu contează. Faceți trei capace... Dacă ți-aș spune să faci patru capace?

Croitorul: Va fi un pic prea puțin material, dar le pot face.

FERMIER: Atunci, nu mai vorbim... și faci cinci.

Croitorul: (adresându-se lui Sancho). Astăzi a venit să caute capacele și nu a vrut să plătească pentru ele.

SANCHO: (Adresându-se fermierului). Și ce părere aveți despre această chestiune?

FERMIER: Este adevărat, dar vă rog să-i arătați cele 5 capace.

Croitorul: De bunăvoie! Acestea sunt cele cinci capace pe care mi le cere acest om bun și nu mi-a mai rămas nicio cârpă.

Scoate-i mâna de sub pelerină, cu 5 capace pe degete.

SANCHO: (Este gânditor o vreme). Ei bine, acest lucru este clar. Fermiere, cum nu aveai încredere în croitor, ești acum fără pânză și fără șepci. Iar dumneata, domnule croitor, ai dat o lecție fermierului și cu asta te consideri platit.

Croitorul și fermierul pleacă separat, amândoi sunt puțin supărați. Publicul aplaudă.

COPII: Trăiască guvernatorul! Trăiască

Sancho primește un mesaj secret. Întoarce pergamentul.

SECRETARĂ: Vrei să citesc mesajul pentru tine?

SANCHO: Nici tu, nici eu nu o vom citi. Eu pentru că nu știu și tu pentru că este un secret.

SECRETAR: Domnule, eu sunt omul secretelor. Eu sunt secretarul.

SANCHO: Atunci, continuă, toți ceilalți, afară.

Doamnelor și domnilor părăsesc scena. Sancho și secretarul rămân.

SECRETAR: (Citind) Domnul Sancho Panza, guvernatorul Barataria. Vezi și fii atent.

Anumiți dușmani ai mei și ai insulei sunt pe cale să vă atace în unele dintre aceste nopți. Vor să te omoare. Prietenul tău, Ducele.

Secretarul pleacă. Iluminarea scade intensitatea. Clip pe Sancho. Sancho pare gânditor.

POVESTITOR: Și atât de obosit de încercări și destul de speriat și după ce a fost victima unei alte batjocuri la adresa ducilor, el decide să-și părăsească rolul de guvernator și să revină pentru a fi din nou doar Sancho.

SANCHO: Mi-am dat seama că măgarului meu nu-i place să trăiască pe această insulă. Mi-am dat seama că viața mea a fost fericită atunci când el s-a ocupat de tachelaj și de hrănire. Am urcat pe turnurile ambiției și ale mândriei și am suferit doar mizerie și neliniște.

Faceți-mi drum, domnilor! Și să mă întorc la vechea mea libertate. Nu m-am născut să fiu guvernator, nici să apăr insulele sau orașele.

2.3.h Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare- introdus prin Don Quijote

2.3.i Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică- Dreptul de a-și mentine cultura, limba religiei - introdus prin Don Quijote

A treia scenă: O poveste a lui Ricote și a familiei sale

Acest scenariu se bazează pe capitolul LIV al celei de-a doua părți a lui Don Quijote- „care se ocupă de chestiuni legate de această istorie și nu de alta”

DON QUIXOTE: Salut prieteni, mă cunoașteți? Sunt Don Quijote din Mancha, „cavalerul tristei figuri”, avocatul celor slabi și nevoiași și sunt aici să vă povestesc despre ceea ce i sa întâmplat lui Ricote, Morisco, când a fost expulzat din Spania cu familie și a trebuit să-și părăsească casa pentru a-și găsi o casă nouă într-o altă țară.

Ricote Morisco, soția și fiica sa, Ricota, trăiau liniștiți într-un loc din La Mancha. Erau mauri, adică vechii musulmani care s-au convertit la religia creștină. Trăiau împreună cu alte familii creștine în armonie, dar într-o zi, când se aflau în piața orașului, s-a auzit o proclamație sau edict pe care Majestatea Sa Regele Spaniei Felipe al III-lea poruncise să scrie și se spunea că toți maurii ar trebui să părăsească țara. .

Dragi prieteni, să începem această poveste a lui Ricote, Morish și familia lui. Vom vedea ce s-a întâmplat:

ACTUL 1- Ricote, maurul și fiica sa Ricota au fost la piața

(sunet obișnuit de piață: „O măsură de pepeni pentru un adevărat și jumătate! la brânză bogată! Cea mai bună viță de vie din La Mancha! La ticălosul, care ia brânza fără să plătească!

CINEVA TIPA: Noutate, Noutate! Aventurile lui Quijote și Sancho au fost adunate de un anume Miguel de Cervantes, prin copii în serie! Cumpărați-l aici, deoarece Amazon nu a fost încă inventat!

Deodată, executorul judecătoresc este auzit proclamând acest edict regal:

„Toți maurii acestui regat, ar trebui să-l părăsească cu familiile lor, aducându-și mobilierul pentru a se imbarca în navele care îi vor duce în Berberia, din în Africa de Nord. De asemenea, este clar că dacă vreun maur ascunde vreo comoară pe care nu a putut-o lua cu el, vor fi întemnițați sau morți. ”

Ricota și tatăl său, Ricote după ce au auzit edictul regal:

RICOTE: E atât de grav, fiică. Poate că trebuie să începem să ne gândim la o altă țară care ne primește.

RICOTA: Nu cred, părinte! Eu și mama suntem cei mai devotați, poate tată, ar trebui să vii mâine cu noi la slujba de la 19 și așa te-ar vedea Don Servando, preotul.

RICOTE: Chiar și așa Ricota, fiica mea, poate va trebui să ascundem farfuriile de aur și argint în caz că lucrurile merg prost. Le voi păstra într-un cufăr și îl voi ascunde. Trebuie să păstrez și câteva sute de scuți pentru nunta ta.

RICOTA: Dar despre ce vorbești, tată? Sunt foarte tânără și nimeni nu este pretendentul meu.

RICOTE: Ei bine, știu foarte bine, fiica mea că aici în piață toți ochii sunt ațintiți asupra ta.

Într-un alt decor, Ricota își întâlnește prietenii, încă auzim vocile din piață: vin pentru festivitățile Criptana până la încărcătura bogată de pâine...!!

Când Ricota își întâlnește prietenii, toți plâng din cauza ultimelor știri

PRIETENI: Ricota, ai auzit, edictul spune că te vor expulza!

RICOTA: Dar nu se poate, sunt mai creștină decât tine. Nu este corect (plânge)

PRIETENII: Vă vom încredința lui Dumnezeu și Fecioarei

RICOTA (plângând): dar unde mergem, aceasta este patria mea, aici m-am născut, aceasta este limba mea, nu vorbesc alta și nici nu cunosc altă țară.

PRIETENI: Nu ar trebui să conteze unde te-ai născut, sau la ce zeu te rogi pentru a fi o persoană bună, generoasă și grijulie așa cum ești, Ricota.

PRIETENII: Să mergem la biserică să-i spunem preotului, el ne va călăuzi.

Scena continuă în piață, cu sunete unei piețe. Ricote revine la scena cu fiica ei, Ricota.

RICOTE: Trebuie să merg acasă la unchiul tău Juan. Trebuie să ne organizăm plecarea. Cred că cel mai bun lucru este că plec primul și, când voi găsi un loc bun unde să stau, mă voi întoarce după tine. Între timp, vei fi mai în siguranță cu unchiul tău Juan.

D. QUIJOTE

Când Ricote, Morisco, a auzit edictul, a decis să părăsească Spania pentru a-și căuta o casă și a-și lua familia mai târziu. A călătorit prin diferite țări și când a găsit locul potrivit pentru a locui, s-a întors în Spania pentru a-i întâlni din nou. La întoarcere l-a întâlnit pe Sancho Panza, scutierul meu credincios și iată ce s-a întâmplat:

ACTUL 2 – Ricote își numără averile pentru a găsi o casă în care să locuiască.

(Sancho l-a recunoscut pe Ricote, comerciantul Morisco dintr-un grup de pelerini germani)

SANCHO: Spune-mi cine te-a germanizat și cum ai curaj să te întorci în Spania, prietene?

RICOTE (oftă entuziasmat)

SANCHO (cu un ton îngrijorat): Știi că dacă te prind și te recunosc, o să fie rău?

(Muzica oboi a lui Gabriel de Enio Morricone se aude în fundal)

RICOTE: Oh! prietene Sancho, dacă ai ști ce mi s-a întâmplat!. Am făcut înconjurul lumii, căutând ajutor și adăpost. (Își mișcă brațele și arătând spre orizont în timp ce continuă să vorbească). Am fost în toate părțile Africii, unde am sperat să fiu bine primit, am sperat să fiu binevenit...

(Ricote, își acoperă fața cu mâinile, într-un gest de disperare, le ia și plângând spune)

RICOTE: ai, ai

SANCHO, ce se întâmplă, Ricote?

RICOTE: M-au jignit... si si ...

SANCHO și?

RICOTE (cu mainile pe fata si lacrima) Am fost maltratat. Îmi pare rău... Am continuat să caut în alte locuri, o nouă casă, ceva care să semene cu iubita mea Spanie, dulcea mea patrie, pământul meu, care să-mi amintească de prietenii mei, de bunicii mei....

(Ricote, rămâne gânditor și contrit și vorbește din nou, ridicând brațul spre alt orizont)

RICOTE: Am plecat în Franța

SANCHO: oh la la! Paris, orașul iubirii!

RICOTE: da, da, dar nu seamăna cu iubita mea Spanie și m-am gândit... ce zici de altă țară mediteraneană? Știi unde am fost?

SANCHO: desigur!, Portugalia

RICOTE: nu

SANCHO: Grecia!

RICOTE: nu, Sancho, nu. Am plecat în Italia... Capisci! (Își pune degetele împreună și îi face semn lui Sancho), dar nu, nu era casa mea, prea multe paste pentru acest corp spaniol.

SANCHO: Te înțeleg (râzând), nu există nimic ca mâncarea bună spaniolă și știm despre asta (zice atingându-și burta), mielul nostru de lapte cu bulion bun, ce să spunem?

RICOTE: Am rătăcit prin Europa, (face gestul cu ambele mâini) până am ajuns în Germania.

SANCHO: Și nu e bine, nu? Mâncare prea rece, ciudată... (continuă să vorbească în timp ce își mișcă brațele dintr-o parte în alta)

RICOTE: Nu, dragă prietene, peisajul este altul, mi-e dor de vinul meu, de pâinea mea..., dar ce drăguți sunt oamenii acolo!

SANCHO Si cum e?!

RICOTE: Oameni buni, fiecare se ocupă de treburile lui, se ocupă de treburile lor și nu-l cotește pe vecin. În sfârșit m-am simțit în siguranță!

SANCHO: Și ce ai făcut?

RICOTE: Am închiriat o casă lângă Augsburg și m-am întors în Spania, în compania unor pelerini din Tudea să-mi caut familia și să-i iau.

D. QUIXOTE: Sancho i-a spus lui Ricote, Morisco, că un englez care se afla în Spania a vrut să-i aibă fiica ca prietenă. Ricote a fost surprins pentru că și-a dat seama că fiica lui nu mai era fată și avea să fie soția unui străin și era de altă religie decât a lui. Nici Sancho, nici Ricote nu știau ce s-a întâmplat de fapt, dar o vom vedea acum:

ACTUL 3- Ricota este prefăcută de un englez

ENGLEZUL:- Bună ziua. Am vrut să vorbesc cu tine, te numești Ricota, nu-i așa?

RICOTA:- Da, așa mă cheamă. Mi-am dat seama deja că vrei să vorbești cu mine. Vorbesti ciudat. Ești din Flandra?

ENGLEZUL:-Sunt englez

RICOTA:- Ești pirat?

ENGLEZUL:-De ce crezi asta?

RICOTA: Ei bine, oamenii spun că englezii sunt pirați.

ENGLEZUL: dar doar cei care sunt

RICOTA: Ești eretic?

ENGLEZUL: Ce este un eretic?

RICOTA: O persoană care a părăsit doctrina

ENGLEZUL: Îmi pare rău, nu înțeleg.

RICOTA: O persoană care nu face lucrurile exact la fel ca alți oameni. Iată, cineva care nu este catolic. Ești eretic?

ENGLEZ: Nu, și sunt aici în Spania, pentru că sunt catolic. De aceea am venit în Spania. În Anglia nu suntem bine înțeleși. Acum protestanții comandă

RICOTA: Protestonii?

ENGLEZ: protestanții.

RICOTA: ah! Te înțeleg. Sunt maură

ENGLEZ: ce spui acum despre fructele de mare?

RICOTA: Nu! nu e vorba de fructe de mare, am zis "Maură". Sunt descendentă spaniolă a musulmanilor convertiți la creștinism.

ENGLEZ: deci poate ar trebui să mergi într-o țară musulmană

RICOTA: ai uitat că nu sunt musulman. Maurii s-au convertit. Și sunt o creștină sinceră. În plus, ei nu ne iubesc în acele țări, pentru că nu mai suntem musulmani.

ENGLEZUL: Am înțeles, mi se întâmplă ceva asemănător.

RICOTA: de ce ne străduim să creăm diferențe între noi?

ENGLEZUL: și de ce să ne străduim să nu spunem ceea ce simțim?

RICOTA: de ce spui asta?

ENGLEZ: Am vrut să spun că, chiar dacă nu sunt pirat, aș traversa toate oceanele pentru tine, dor de „fructe de mare”

RICOTA: La ce te referi, „Proteston”?

ENGLEZUL: Adevărul este că atunci când nu te văd, zilele devin ca nopți lungi pentru mine și când te visez, nopțile devin ca niște zile senine.

RICOTA: Oh... e frumos! Spune-o din nou.

ENGLEZUL: Când nu te văd, zilele devin ca nopți lungi și când te visez, nopțile devin limpezi.

RICOTA: Atât de frumoase cuvinte, sunt sigură că nu sunt ale tale!

ENGLEZUL: Ai dreptate, este de la un poet din țara mea, pe nume William Shakespeare.

RICOTA: foarte frumoase, dar sunt doar cuvinte.

ENGLEZUL: Dar nu spun doar cuvinte. Dacă vrei fapte, merg cu tine oriunde vei fi expulzată, domnișoară „Marisco”

RICOTA: Maură, nu Marisco, domnule „Protestón”. Tatăl meu spune că vom merge în Germania.

ENGLEZ: Nu „Protestón” ci protestant și nu sunt protestant. Și te voi însoți în Germania.

(Ricota și englezul merg mână în mână împreună)

D. QUIJOTE: Ricote i-a mai spus lui Sancho că a ascuns o comoară înainte de a părăsi Spania și că acum o vrea înapoi.

SCENA 4 – Ricote vorbește cu Sancho despre comoară

SANCHO: Dragul meu prieten Ricote! Ce sărac te vād! Ți s-a schimbat norocul!

RICOTE: Aparentele sunt înșelătoare, prietene Sancho...

SANCHO: Serios? Ai un secret să-mi spui?

RICOTE: Îți spun dacă ești dispus să mă ajuți...

SANCHO: Bineînțeles că te voi ajuta!

RICOTE: Am mari bogății ascunse într-o ascunzătoare secretă. Unele dintre ele vor fi ale tale dacă mă ajuți să le dezgrop.

SANCHO: Dar Ricote! Dacă te ajut și ne prind, ne vor face prizonieri. Ești nebun!

RICOTE: O vom face în întunericul nopții, când toată lumea doarme. Nimeni nu ne va vedea.

SANCHO: Nu, nu, nu, nu și nu! Nu voi merge împotriva regelui meu!

RICOTE: Nu vreau să te pun în pericol, prietene. Va trebui să găsec pe cineva care să mă ajute, pentru că nu o pot face singur.

D. QUIJOTE: Aș dori să știu de la voi, prieteni, dacă vi se pare corect că oamenii sunt expulzați din țările lor și trebuie să-și găsească o casă nouă în altă parte. Cum se va simți Ricota trăind într-o altă țară? Cunoști pe cineva care a ajuns aici în căutarea unei vieți mai bune? Va fi acceptată întreaga familie în noua țară?

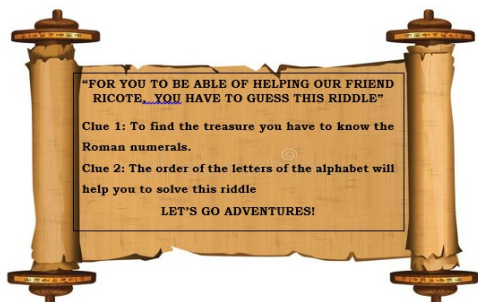
Ricote nu poate găsi comoara singur și este îngrijorat, vrei să-l ajuți pe Ricote să găsească comoara?

Trebuie să găsești comoara și asta îi va permite lui Ricote să trăiască mai bine, deși o vor face, din păcate, în afara patriei lor din Spania. După cum am văzut în acest pasaj, ei au fost expulzați pentru că sunt diferiți și din motive religioase.

Să începem!

Iată harta comorii:

Și aici există câteva indicii, chei pentru ca tu să poți găsi comoara.

Odată cu ghicitoarea pe care o au de rezolvat, vom oferi elevilor două papirusuri, unul cu literele și celălalt cu cheile sau indiciile pentru a o rezolva. Ghicitoarea va fi o frază legată de toleranță și respect.

Pentru a ghici acea frază, ei trebuie să relaționeze fiecare număr roman cu poziția pe care o ocupă literă în alfabet. Astfel vor ajunge să descopere fraza finală ca un fel de morală a poveștii povestite. „TRATATEAZĂ-I PE ALȚI OAMENI AȘA CUM ÎȚI DOREȘTI SĂ FII TRATAT”

Ordinea literelor în alfabet va fi de mare ajutor pentru rezolvarea ghicitorii

A B C D E F G
H I J K L M N
O P Q R S T
U V W X Y Z

Pentru a găsi comoara, va trebui să cunoașteți și numerele romane

Fiecare număr roman corespunde ordinii literelor din alfabet, de exemplu numărul XX corespunde „T” iar numărul I este „A”

XX	XVIII	V	e	XX		XV	XX	VIII	V	XVIII		XVI	V	XV	XVI	XII	V		e	XIX		XXV	XV	XXI
T			A																					

XXIII	XV	XXI	XII	IV		XII	IX	XI	V		XX	XV		II	V		XX	XX	V	e	XX	V	IV

2.3.j Dreptul la egalitatea de gen – introdus prin The Path

Prima scena: Prezentarea personajelor

- Bună dimineața băieți și fete.

-

- Știi care este primul lucru pe care îl fac oamenii politicoși când se întâlnesc pentru prima dată?

-

- Corect! Ei se prezintă. Și asta o să fac, sunt foarte politicos. Mă numesc Și știi de ce am venit la școala ta?

-

- Și crezi că am venit singur?

-

- Am venit cu niste prieteni pe care ii vei intalni foarte curand. Vrei să-i cunoști?

-

- Primul este un băiat foarte drăguț, care îți va plăcea. Numele lui este Daniel, deși toată lumea îi spune „Bufniță”. Știi de ce îi spun așa?

-

-Are ochii mari ca bufnițele, care sunt păsări de pradă ca bufnițele, dar mai mici. Ei bine, Daniel privește totul cu mare curiozitate, cu ochii mari deschiși, de aceea îi spun „Bufnița” sau „Bufniță”.

Și știi unde l-am întâlnit pe Daniel „bufnița”?

-

- L-am cunoscut într-o carte. Îți place să citești cărți?

-

- Ei bine, am cunoscut-o pe „Bufnița” într-un roman numit „El Camino”. Și știi cine a scris-o?

-

- Îți dau un indiciu. Autorul său se numește Miguel și s-a născut în Valladolid acum 100 de ani. Să vedem, să vedem... Miguel... Nu știe nimeni?

-.....

- Miguel Delibes! Și știi unde locuiește Daniel Bufnița?

-.....

-Ei bine, el locuiește într-un sat mic. Îți plac satele? Și natura?

-

- Și ce îți place să faci la sate?

-

- „Bufniței” îi place să locuiască în satul său. Îi place să meargă la râu, să se cațere în copaci, să caute cuiburi de păsări, dar fără să le rănească, nu? ... Și are doi prieteni pe nume Roque și Germán, deși le spun „Boñigo” („Balegar de vacă” și da, ai înțeles bine, balega...) și „El Tiñoso” („Murdar”), pentru că toată lumea din sat are porecle. Cel puțin, pe vremuri. Îi place atât de mult satul său încât se simte puțin trist pentru că trebuie să meargă în oraș. Știi de ce?

-

-Pentru că a terminat deja școala primară și trebuie să continue studiile. Așadar, își petrece ultimele zile în sat înainte de a pleca spre Madrid, marele oraș. Știți că nu toți copiii au o școală în apropierea casei lor pentru a continua să învețe când termină școala primară, ca tine? Sunt copii care trebuie să parcurgă mulți kilometri pentru a merge la școală. Și, pe vremuri, deoarece nu erau atâtea mașini, autobuze și trenuri ca acum, copiii care locuiau la sate veneau acasă doar în vacanță. Din acest motiv, „Bufnița” este puțin trist, deși știe că este cel mai bun pentru viitorul său.

Hopa! Mi se pare că îl aud. Și nu vine singur. Mă voi ascunde să văd ce spun. Uite, uite...

A doua scenă: Daniel o insultă pe Mariuca

DANIEL- Nu, Mariuca! Ți-am spus de o mie de ori că nu poți veni cu mine.

MARIUCA- De ce nu, Bufniță?

DANIEL- Pentru ca fetele ca nu fac la fel ca baietii si gata!

MARIUCA- Dar vreau să merg cu tine... Știu unde este un cuib de melci cu găini cu pene.

DANIEL – „Uca – uca”. Faptul ca imi plac pasarile nu inseamna ca voi merge cu tine sa caut cuiburi. Prefer să merg cu Roque și „Boñigo”. Ei sunt prietenii mei.

(„Bufnița” începe să meargă, iar fata îl urmează)

MARIUCA- Și unde te duci?

DANIEL – Mă duc în iad! Vrei sa vii?

MARIUCA- Da.

DANIEL- Uite, ești proastă, Mariuca. Haide, spune-mi unde este cuibul ăla cu pui.

MARIUCA- Vino cu mine și îți arăt.

(În timp ce se plimbă, fata nu-și ia ochii de la el)

DANIEL- Uca-Uca, de ce naiba te uiti asa la mine?

MARIUCA- Îmi place să mă uit la tine.

DANIEL- Nu te uita la mine, mă auzi?

MARIUCA- Bufniță, e adevărat că îți place Mica?

DANIEL- Nu-ți pasă dacă îmi place Mica sau nu.

MARIUCA- E mai în vârstă decât tine. Ea este cu zece ani mai în vârstă decât tine.

DANIEL- Ai de gând să mă lași în pace odată, nebunoa? Nu-ți pasă de nimic la mine, înțelegeți?

MARIUCA- Îți place de Mica mai mult decât de mine?

DANIEL- Ascultă-mă! Mica este cea mai frumoasa fata din vale, si are un ten bun, iar tu in schimb esti urata ca o nuca de cocos si fata e plina de pistrui. Nu vezi diferența?

(Mariuca pleaca capul si iese din scena intristat. Daniel ramane singur si reflecta)

DANIEL - Săraca, Mariuca. Nu ar fi trebuit să-i spun așa. Uite, sunt măgar! Măgar, sunt mai mult decât măgar!

(Îi lovește capul cu mâna când părăsește scena).

POVESTITORUL: A, a, a, crezi că „Bufnița” a tratat-o bine pe Mariuca?

-

NARATORUL: De ce? Ce i-a spus el și nu e frumos? I s-a spus vreodată unuia dintre voi ceva despre aspectul vostru care v-a deranjat?

-

NARATORUL: Și cum te-ai simțit? Ce ai învățat din asta?

(În funcție de contribuțiile copiilor se poate face o reflecție asupra dreptului de a nu fi discriminat din orice motiv).

NARATORUL: Și ce părere aveți despre ceea ce spune Bufnița că fetele nu pot face aceleași lucruri ca băieții? Ești de acord?

-

NARATORUL: S-a întâmplat vreodată asta unei fete din această clasă? Ți-a spus cineva vreodată că nu poți face ceva pentru că ești fată? Și ce crezi?

-

NARATORUL: Atenție, taci! Cred că aud venind „Bufnița”.

2.3.k Dreptul la onoare - introdus prin The Path

A treia scenă: The Guindilla

„GUINDILLA”, NARATOR ȘI PUBLIC. VOCEA ARDEIULUI BĂRCUIT. („guindilla” înseamnă mic „ardei iute” și este o poreclă care o reprezenta pe femeia care avea adesea fața roșie și că nu era drăguță). (Pe scenă apare Ardeul mai tânăr, foarte întristat)

GUINDILLA (din fundal)- Dacă vrei să mergi acasă va trebui să-mi accepți condițiile, mă auzi? Te vei îmbrăca în doliu pentru tot restul vieții și îți va lua cinci ani să apari din nou pe stradă.

NARATORUL- Bună dimineața, femeie.

GUINDILLA- Bună dimineața.

NARATORUL- Cum te cheamă?

GUINDILLA- Mă numesc Irene.

NARATORUL- Și cine este femeia care îți spunea lucruri atât de oribile?

GUINDILLA- este sora mea mai mare. Ei ne numesc Chillies.

NARRATORUL- Ce poreclă mai ciudată.

GUINDILLA- Este pentru că avem un ten foarte roșu. Și suntem urâte.

NARATORUL- De ce spui asta, femeie? Nu-mi pari urâtă. Ce părere aveți, copii?

PUBLIC:

GUINDILLA- Ei bine, nu contează. Urâtă sau drăguță, niciun bărbat nu mă va mai iubi.

NARATORUL- Nu înțeleg de ce spui asta.

GUINDILLA-Pentru că am fugit cu unul care credeam că mă iubește și că se va căsători cu mine și singurul lucru pe care l-a făcut este să râdă de mine. Și să mă facă de rușine.

NARATORUL- Atunci acel om este cel căruia ar trebui să-i fie rușine, nu tu. Nu crezi?

GUINDILLA- Ceea ce cred eu nu contează. Problema este că toată lumea mă critică la spate și mă insultă. Îmi spun lucruri oribile.

NARATORUL- Ce vă spun ei?

GUINDILLA - Că sunt o cățea... Ei bine, unul nerușinat. Dar am mers cu Dimas pentru că îl iubeam și credeam că se va căsători cu mine.

NARATORUL - Ei bine, atunci, ignoră ceea ce îți spun. Uite, hai să-i întrebăm pe acești copii. Ce părere aveți, băieți? Merită „Guindilla” să fie insultată și disprețuită?

PUBLIC:

GUINDILLA - Dacă aș putea, aș părăsi acest sat astăzi. Dar unde să mă duc? Dimas mi-a furat puținii bani pe care îi aveam.

NARATORUL - Și știind asta, tot pe tine te critică? Este scandalos. Nu credeți, băieți?

PUBLIC:

NARATORUL - Ei bine, să vedem ce putem face pentru a ope ajuta prietena Irene. Ce crezi că le putem spune tuturor acelor oameni care o insultă și o critică?

PUBLIC:

NARATORUL - Am auzit ceva interesant acolo. A spus cineva că toți oamenii merită respect?

PUBLIC:

NARATORUL - Și că nu ar trebui să ne amestecăm în viața altora?

PUBLIC:

NARATORUL - Foarte bine. Ei bine, hai să strigăm cu toții cu voce tare, să vedem dacă ne aud. Cu toții merităm respect!

PUBLIC:

NARATOR - Și nu trebuie să ne amestecăm în viețile altora!

PUBLIC

NARATORUL - Sigur. Oamenii au motivele lor pentru a face lucruri pe care noi ceilalți ar putea să nu le cunoaștem. Acum, să ne luăm la revedere de la Irene. Și să-i spunem, că poate trăi cu capul sus, fără să-i fie rușine.

PUBLIC..... (În timp ce „Guindilla” părăsește scena)

2.4 Legile și legislația în legătură cu drepturile

2.4.a Dreptul la un proces echitabil. Dreptul de a nu fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar-

● Dreptul la un proces echitabil

Constituția Spaniei - articolul 24

1. Orice persoană are dreptul de a obține protecția efectivă a judecătorilor și instanțelor judecătorești în exercitarea drepturilor și intereselor sale legitime și în niciun caz nu poate rămâne neapărată.
2. De asemenea, toate persoanele au dreptul de acces la judecătorul ordinar predeterminat de lege; la apărarea și asistența unui avocat; să fie informați cu privire la acuzațiile care le sunt aduse; la un proces public fără întârzieri nejustificate și cu garanții depline.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 40.

1. Statele părți recunosc dreptul fiecărui copil presupus, acuzat sau recunoscut ca a încălcat legea penală de a fi tratat într-o manieră compatibilă cu promovarea simțului demnității și valorii copilului, ceea ce întărește respectul copilului față de drepturile omului și libertățile fundamentale ale altora și care ține cont de vârsta copilului și de dorința de a promova reintegrarea copilului și asumarea unui rol constructiv în societate.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene

Articolul 24.

2. În toate acțiunile referitoare la copii, fie că sunt întreprinse de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie un aspect primordial.

Articolul 48. Presumția de nevinovăție și dreptul la apărare

1. Orice persoană acuzată este prezumată nevinovată până când vinovăția este dovedită conform legii.
2. Respectarea drepturilor la apărare ale oricărei persoane acuzate este garantată.

Declarația Universală a Drepturilor Omului

Articolul 8.

Orice persoană are dreptul la o cale de atac efectivă în fața tribunalelor naționale competente pentru faptele care încalcă drepturile fundamentale care îi sunt recunoscute de constituție sau de lege.

Articolul 10.

Orice persoană are dreptul, în deplină egalitate, la o audiere echitabilă și publică de către un tribunal independent și imparțial, pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor sale și a oricărei acuzații penale împotriva sa.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) Articolul 6.1.

Orice persoană are dreptul la o audiere echitabilă și publică într-un termen rezonabil de către un tribunal independent și imparțial instituit de lege. Hotărârea se pronunță în mod public (...) atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților o impun, sau în măsura strict necesară în opinia instanței, în împrejurări speciale în care publicitatea ar prejudicia interesele justiției.

● Dreptul de a nu fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar

Constituția Spaniei (1978) Articolul 17.1.

Fiecare persoană are dreptul la libertate și securitate. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa decât în conformitate cu prevederile prezentului articol și în cazurile și în modul prevăzute de lege.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- Articolul 9.

Nimeni nu poate fi supus arestării, detenției sau exilului arbitrar.

Convenția cu privire la drepturile copilului articolul 37

(b) Niciun copil nu poate fi privat de libertate în mod ilegal sau arbitrar. Arestarea, reținerea sau închisoarea unui copil se face în conformitate cu legea și se utilizează numai ca măsură de ultimă instanță și pentru cea mai scurtă perioadă de timp adecvată.

2.4.b Dreptul la libertate și securitate

Constituția Spaniei Articolul 17.1.

Fiecare persoană are dreptul la libertate și securitate. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa decât în conformitate cu prevederile prezentului articol și în cazurile și în modul prevăzute de lege.

Declarația Drepturilor Omului

Articolul 1-Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și ar trebui să se comporte unele față de celălalte într-un spirit de fraternitate.

Articolul 3-Orice persoană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea propriei persoane.

Articolul 4-Nimeni nu va fi ținut în sclavie, sclavia și comerțul cu sclavi vor fi interzise în toate formele lor.

Articolul 18-Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau credința și libertatea, fie singur, fie împreună cu alții și în public sau privat, de a-și manifesta religia sau credința prin predare, practică, cult și respect..

Articolul 19-Fiecare individ are dreptul la libertatea de opinie și de exprimare; Acest drept include dreptul de a nu fi deranjat din cauza opiniilor sale, de a investiga și de a primi informații și opinii și de a le difuza, fără limitare a granițelor, prin orice mijloc de exprimare.

În exercitarea drepturilor sale și în exercitarea libertăților sale, fiecare persoană va fi supusă limitărilor stabilite de lege numai cu scopul exclusiv de a asigura recunoașterea și respectarea drepturilor și libertăților altora și de a satisface justele cerințe. a moralei, a ordinii publice și a bunăstării generale într-o societate democratică.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene-

Articolul 4.

Nimeni nu va fi supus torturii sau tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante.

Articolul 6.

Orice persoană are dreptul la libertate și siguranță.

2.4.c Dreptul la educație

Constituția Spaniei (1978)- articolul 27

1. Orice persoană are dreptul la educație. Libertatea de predare este recunoscută.
2. Educația urmărește dezvoltarea deplină a caracterului uman cu respectarea cuvenită a principiilor democratice de conviețuire și a drepturilor și libertăților fundamentale.
3. Autoritățile publice garantează dreptul părinților de a se asigura că copiii lor primesc o instruire religioasă și morală în conformitate cu propriile convingeri.
4. Învățământul primar este obligatoriu și gratuit.

Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948). Articolul 26.

1. Orice persoană are dreptul la educație. Învățământul va fi gratuit, cel puțin în etapele elementare și fundamentale. Învățământul primar este obligatoriu. Învățământul tehnic și profesional trebuie să fie disponibil la scară generală, iar învățământul superior va fi accesibil tuturor în mod egal, pe baza meritului.

2. Educația va fi îndreptată spre dezvoltarea deplină a personalității umane și către întărirea respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Va promova înțelegerea, toleranța și prietenia între toate națiunile, grupurile rasiale sau religioase și va promova activitățile Națiunilor Unite pentru menținerea păcii.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 28.

1. Statele părți recunosc dreptul copilului la educație și, în vederea realizării acestui drept în mod progresiv și pe baza egalității de șanse, ele vor, în special:

- (a) Să facă învățământul primar obligatoriu și disponibil gratuit pentru toți;
- (b) să încurajeze dezvoltarea diferitelor forme de învățământ secundar, inclusiv învățământul general și profesional, să le facă disponibile și accesibile fiecărui copil și să ia măsuri adecvate, cum ar fi introducerea învățământului gratuit și oferirea de asistență financiară în caz de nevoie;
- (c) Să facă învățământul superior accesibil tuturor, pe baza capacității, prin toate mijloacele adecvate;
- (d) Să pună la dispoziția tuturor copiilor informațiile și îndrumările educaționale și profesionale;
- (e) Să ia măsuri pentru a încuraja frecventarea regulată la școli și reducerea ratei abandonului școlar.

Carta drepturilor fundamentale a UE- articolul 14

- 1. Orice persoană are dreptul la educație și la acces la formare profesională și continuă.
- 2. Acest drept include posibilitatea de a primi învățământul obligatoriu gratuit.
- 3. Se respectă libertatea de a înființa unități de învățământ cu respectarea principiilor democratice și dreptul părinților de a asigura educația și predarea copiilor lor în conformitate cu convingerile lor religioase, filozofice și pedagogice, în conformitate cu legile naționale care reglementează exercitarea acestei libertati si drepturi.

2.4.d Dreptul la alimentație

Declarația Universală a Drepturilor Omului (1948) recunoaște dreptul la hrană ca parte a dreptului la un nivel de trai adecvat.

Articolul 25. Orice persoană are dreptul la un nivel de trai adecvat pentru sănătatea și bunăstarea sa și a familiei sale, inclusiv la hrană, îmbrăcăminte, locuință și îngrijire medicală și la serviciile sociale necesare, precum și dreptul la securitate în caz de șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrânețe sau altă lipsă de existență în împrejurări independente de voința sa”.

Convenția cu privire la drepturile copilului

Articolul 24.2 Statele părți vor urmări punerea în aplicare deplină a acestui drept și, în special, vor lua măsurile adecvate (c) Pentru combaterea bolilor și a malnutriției, inclusiv în cadrul asistenței medicale primare, prin, inter alia, aplicarea tehnologiei ușor disponibile și prin furnizarea de alimente nutritive adecvate și apă potabilă curată, luând în considerare pericolele și riscurile poluării mediului.

Articolul 27.3. Statele părți, în conformitate cu condițiile naționale și în limita posibilităților lor, vor lua măsurile adecvate pentru a ajuta părinții și alte persoane responsabile pentru copil să pună în aplicare acest drept și, în caz de nevoie, vor oferi asistență materială și programe de sprijin, în special în ceea ce privește alimentația, îmbrăcămintea. și locuințe.

Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale (adoptat de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 16 decembrie 1966 și ratificat de Spania în aprilie 1976).

Articolul 11.2 Statele părți la prezentul Pact, recunoscând dreptul fundamental al oricărei persoane de a nu suferi foamete, vor lua, în mod individual și prin cooperare internațională, măsurile, inclusiv programele specifice (...).

2.4.e Dreptul la protecție împotriva oricărui tip de exploatare și/sau abuz, în special exploatarea și abuzul prin muncă

Convenția cu privire la drepturile copilului (20 noiembrie 1989):

Articolul 32

1. Statele părți recunosc dreptul copilului de a fi protejat împotriva exploatării economice și împotriva efectuării oricărei munci care ar putea fi periculoase sau îi poate împiedica educația sau care dăunează sănătății sau dezvoltării fizice, mentale sau fizice. . spiritual, moral sau social.

Articolul 36.

Statele părți vor proteja copilul împotriva tuturor celorlalte forme de exploatare care dăunează oricărui aspect al bunăstării copilului.

Articolul 37

(A). Niciun copil nu poate fi supus torturii sau altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante (...)

(b) Niciun copil nu poate fi privat de libertate în mod ilegal sau arbitrar (...)

(c) Fiecare copil privat de libertate va fi tratat cu umanitate și respect pentru demnitatea inerentă a persoanei umane și într-un mod care ține cont de nevoile persoanelor de vârstă sa.

Carta Drepturilor Fundamentale a UE- Articolul 32 Interzicerea muncii copiilor și protecția tinerilor la locul de muncă.

Angajarea copiilor este interzisă. Vârsta minimă de admitere în muncă nu poate fi mai mică decât vârsta minimă de absolvire a școlii, fără a aduce atingere regulilor care pot fi mai favorabile tinerilor și cu excepția unor derogări limitate. Tinerii admiși la muncă trebuie să aibă condiții de muncă adecvate vârstei lor și să fie protejați împotriva exploatării economice și a oricărei lucrări de natură să le prejudicieze securitatea, sănătatea sau dezvoltarea fizică, psihică, morală sau socială sau să le interfereze cu educația.

2.4.f Dreptul la înțelegere și afecțiune din partea familiei și a societății

Convenția cu privire la drepturile copilului (20 noiembrie 1989):

Preambul: Recunoscând că copilul, pentru dezvoltarea deplină și armonioasă a personalității sale, trebuie să crească într-un mediu familial, într-o atmosferă de fericire, iubire și înțelegere,

Articolul 8.

1. Statele părți se angajează să respecte dreptul copilului de a-și păstra identitatea, inclusiv naționalitatea, numele și relațiile de familie, așa cum sunt recunoscute de lege, fără intervenții ilegale.

2.4.g Dreptul de a fi egal în fața legii fără deosebire, la o protecție egală a legii

Constituția Spaniei (1978)

Articolul 14. Spaniolii sunt egali în fața legii și nu pot fi discriminați în niciun fel pe motive de naștere, rasă, sex, religie, opinie sau orice altă condiție sau împrejurare personală sau socială.

Articolul 24 1. Orice persoană are dreptul de a obține protecția efectivă a judecătorilor și instanțelor judecătorești în exercitarea drepturilor și intereselor sale legitime și în niciun caz nu poate rămâne neapărată.

Articolul 39.2. Autoritățile publice vor asigura, de asemenea, protecția deplină a copiilor, care sunt egali în fața legii, indiferent de filiație și de starea civilă a mamelor. Legea prevede cercetarea paternității.

Declarația Universală a Drepturilor (1948)- Articolul 7.

Toți sunt egali în fața legii și au dreptul, fără nicio discriminare, la o protecție egală a legii. Toți au dreptul la protecție egală împotriva oricărei discriminări care încalcă această Declarație și împotriva oricărei instigări la o astfel de discriminare.

Carta drepturilor fundamentale a UE

Articolul 20.

Toți sunt egali în fața legii

Articolul 21.

1. Orice discriminare bazată pe orice motiv, cum ar fi sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau credință, opinie politică sau orice altă opinie, apartenența la o minoritate națională, proprietate, naștere, dizabilitate, vârstă sau orientarea sexuală va fi interzisă.

(2) În domeniul de aplicare al Tratatului de instituire a Comunității Europene și al Tratatului privind Uniunea Europeană și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale ale tratatelor respective, orice discriminare pe motiv de naționalitate este interzisă.

Convenția cu privire la drepturile copilului- articolul 2.2.

Statele părți vor lua toate măsurile adecvate pentru a se asigura că copilul este protejat împotriva oricăror forme de discriminare sau pedeapsă pe baza statutului, activităților, opiniilor exprimate sau convingerilor părinților, tutorilor legali sau membrilor familiei copilului.

2.4.h Dreptul la azil și dreptul la protecție în caz de returnare, expulzare sau extrădare

● Dreptul la azil

Constituția Spaniei (1978)- articolul 13.

4. Legea stabilește condițiile în care cetățenii din alte țări și apatrizii se pot bucura de dreptul la azil în Spania.

Declarația Universală a Drepturilor- Articolul 14.

1. Orice persoană are dreptul de a căuta și de a se bucura de azil în alte țări în caz de persecuție.
2. Acest drept nu poate fi invocat în cazul unor urmăriri penale care decurg cu adevărat din infracțiuni non-politice sau din acte contrare scopurilor și principiilor Națiunilor Unite.

Carta drepturilor fundamentale a UE- Articolul 18- Dreptul la azil.

Dreptul la azil este garantat cu respectarea normelor Convenției de la Geneva din 28 iulie 1951 și Protocolului din 31 ianuarie 1967 privind statutul refugiaților și în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Orientări privind protecția internațională: cererile de azil pentru copii în temeiul articolelor 1(A)2 și 1(F) din Convenția din 1951 și/sau Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților

4. Adoptarea unei interpretări sensibile la copii a Convenției din 1951 nu înseamnă, desigur, că copiii solicitanți de azil au în mod automat dreptul la statutul de refugiat. Copilul solicitant trebuie să stabilească că are o teamă întemeiată de a fi persecutat din motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică. Ca și în cazul sexului, vârsta este relevantă pentru întreaga definiție a refugiaților

- **Dreptul la protecție în cazul returnării, expulzării sau extrădării.**

Constituția Spaniei (1978)

Articolul 13.3. Extrădarea se acordă numai cu respectarea unui tratat sau a legii, pe baza principiului reciprocității. Extrădarea este exclusă pentru infracțiuni politice; dar actele de terorism nu vor fi considerate ca atare.

Articolul 42. Statul se va ocupa în mod special de protejarea drepturilor economice și sociale ale lucrătorilor spanioli aflați în străinătate și își va îndrepta politica spre asigurarea returnării acestora.

Declarația Universală a Drepturilor- Articolul 13.2.

Orice persoană are dreptul de a părăsi orice țară, inclusiv a sa, și de a se întoarce în țara sa.

Carta drepturilor fundamentale a UE- Articolul 19- Protecția în caz de îndepărtare, expulzare sau extrădare

1. Expulzările colective sunt interzise.
2. Nimeni nu poate fi îndepărtat, expulzat sau extrădat într-un stat în care există un risc grav ca el sau ea să fie supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante.

2.4.i Dreptul la diversitatea culturală, religioasă și lingvistică - Dreptul de a-și menține cultura, limba religioasă

Declarația Universală a Drepturilor Omului

Articolul 18.

Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau credința și libertatea, fie singur, fie în comunitate cu alții și în public sau privat, de a-și manifesta religia sau credința prin predare, practică, cult și respect.

Convenția cu privire la drepturile copilului

Articolul 14.

1. Statele părți vor respecta dreptul copilului la libertatea de gândire, conștiință și religie.
2. Statele părți vor respecta drepturile și îndatoririle părinților și, după caz, ale tutorilor legali, de a oferi copilului îndrumări în exercitarea dreptului său într-o manieră compatibilă cu evoluția capacităților copilului.
3. Libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile poate fi supusă numai limitărilor prevăzute de lege și care sunt necesare pentru a proteja siguranța publică, ordinea, sănătatea sau morala, sau drepturile și libertățile fundamentale ale altora.

Articolul 30.

În acele state în care există minorități etnice, religioase sau lingvistice sau persoane de origine indigenă, unui copil aparținând unei astfel de minorități sau care este indigen nu i se va refuza dreptul, în comunitate cu alți membri ai grupului său, de a se bucura de sau propria cultură, să-și profeseze și să-și practice propria religie sau să-și folosească propria limbă

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Articolul 7. Respectarea vieții private și de familie.

Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a locuinței și a comunicațiilor.

Articolul 10. Libertatea gândirii, conștiinței și religiei

1. Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie. Acest drept include libertatea de a schimba religia sau credința și libertatea, fie singur, fie în comunitate cu alții și în public sau în privat, de a manifesta religia sau credința, în cult, predare, practică și respect.
2. Dreptul la obiecția de conștiință este recunoscut, în conformitate cu legile naționale care reglementează exercitarea acestui drept.

Articolul 22. Uniunea respectă diversitatea culturală, religioasă și lingvistică.

2.4.j Egalitatea sexelor

Constituția Spaniei (1978)- articolul 14.

Spaniolii sunt egali în fața legii, fără nicio discriminare pe criterii de naștere, rasă, sex, religie, opinie sau orice altă condiție sau circumstanță personală sau socială.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- Articolul 2.

Orice persoană are dreptul la toate drepturile și libertățile enunțate în această declarație, fără deosebire de orice fel, cum ar fi rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau de altă natură, origine națională sau socială, proprietate, naștere sau alt statut. În plus, nu se va face nicio distincție pe baza statutului politic, jurisdicțional sau internațional al țării sau teritoriului căruia îi aparține o persoană, indiferent dacă acesta este independent, de încredere, neautonom sau sub orice altă limitare a suveranității.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene- articolul 23.

Egalitatea între bărbați și femei trebuie să fie asigurată în toate domeniile, inclusiv în ceea ce privește ocuparea forței de muncă, munca și salarizarea.

Principiul egalității nu împiedică menținerea sau adoptarea măsurilor care prevăd avantaje specifice în favoarea sexului subreprezentat.

Declarația drepturilor sexuale (1999).

1. Dreptul la egalitate și nediscriminare. Orice persoană are dreptul de a se bucura de toate drepturile sexuale enunțate în prezenta Declarație fără nicio distincție, cum ar fi rasă, etnie, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau de altă natură, origine națională sau socială, locul de reședință, proprietate, naștere, dizabilitate, vârstă, naționalitate, stare civilă și familială, orientare sexuală, identitate și expresie de gen, starea de sănătate, situația economică și socială și alte stări

Convenția privind eliminarea discriminării împotriva femeilor și fetelor (CEDAW) Articolul 5.

Țările trebuie să depună eforturi pentru a schimba stereotipurile de gen dăunătoare despre femei și fete și bărbați și băieți care perpetuează discriminarea și limitează oportunitățile pentru femei și fete de a-și atinge întregul potențial. Astfel de stereotipuri pot include convingerea că femeile și fetele nu ar trebui să facă sport sau că bărbații și băieții nu ar trebui să facă treburile casnice. De asemenea, țările trebuie să se asigure că educația în familie include o înțelegere adecvată a maternității ca funcție socială și responsabilitatea comună atât a bărbaților, cât și a femeilor în creșterea copiilor.

2.4.k Dreptul la onoare

Constituția Spaniei (1978)- Articolul 18.1.

Dreptul la onoare, la intimitate personală și familială și la propria imagine este garantat.

Declarația Universală a Drepturilor Omului- Articolul 12.

Nimeni nu va fi supus la interferențe arbitrare în viața privată, familia, casa sau corespondența sa, nici la atacuri la adresa onoarei și reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor astfel de ingerințe sau atacuri.

3 ANALIZA PORTUGHEZĂ A POVESTILOR DREPTURILOR

3.1 Introducere

În Portugalia, la 25 aprilie 1974, Mișcarea Forțelor Armate, arătând rezistența poporului portughez la dictatură - dictatură și colonialism pe care le experimentase până atunci - a reușit să răstoarne regimul fascist în funcție.

A început o transformare revoluționară, odată cu începutul unei întorsături istorice în societatea portugheză.

Această revoluție a redat poporului portughez drepturile și libertățile fundamentale.

Adunarea Constituantă a urmărit apărarea independenței naționale, garantarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor și deschiderea drumului către o societate socialistă, în vederea construirii unei țări mai libere, mai corecte și mai frățești.

Această constituție a Republicii a fost aprobată și adoptată la 2 aprilie 1976 și a reprezentat o piatră de hotar în ceea ce privește drepturile la egalitate, dreptate și fraternitate în Portugalia. În țară aceste drepturi se bazează în esență pe ideea de libertate - libertatea individului, libertatea de exprimare și de opinie, precum și pe dreptul de a avea un nume și dreptul la educație, strâns legate de revoluție și considerate inalienabile încă din acel timp.

Proiectul DREPTURI capătă un mare aspect social deoarece, în promovarea cetățeniei active, persoanele în vârstă devin o punte de legătură care leagă două generații și transmit mai departe conștientizarea drepturilor sociale și a principiilor fondatoare ale regulilor, respectarea lor, apărarea lor și promovarea lor în contexte educaționale prin metode pedagogice, precum basmele într-o valiză.

Astfel, se reînnoiește modul în care bătrânii se raportează la societate; ei capătă rolul de promotori și martori ai drepturilor fundamentale ale societății și ale istoriei lor, pătrunzând în lumea copiilor din școli prin basme în valiză.

Datorită angajamentului vârstnicilor în școli cu activități direcționate către teritoriu, proiectul Drepturi dorește să implice și societatea într-o reflecție asupra inviolabilității și apărării drepturilor omului.

Lista drepturilor

- a) Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio,
- b) Dreptul la un nume - introdus prin Pinocchio;
- c) Dreptul la libertate – introdus prin Pinocchio și Don Quijote
- d) Dreptul la libertatea de opinie și de exprimare – introdus prin Jacinta

3.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi

3.2.a Dreptul la Educație

Școala, așa cum o știm astăzi, nu a fost întotdeauna așa. În Portugalia, în trecut, era foarte rigid și riguros.

Potrivit mai multor martori, „o școală publică oribilă... Profesorul a dus violența la extrem... Dar doar cu câțiva: clasa era împărțită pe clase sociale. În față erau copiii fermierilor – chiar și coșerul. pe unul dintre ei l-a dus la școală; în randul mijlociu, cei din clasa de mijloc, unde eu insumi eram inclus; Apoi a fost nebuna, saracii, descultii, cu pantalonii zdrentuiți. Aceia au fost batuți mult: pumni, trageri de păr, lovituri. Exista ideea că violența face parte din educație"... António a mers la școală pe vremea Tineretului Portughez. Sâmbăta trebuiau să meargă la școală în marș. „Aveam o uniformă care mi-a fost dăruită de unchiul meu, care aparținea regimului Salazar. Deci el era șeful, cel care conducea grupul”, își amintește el.

Povestea lui António este povestea multor studenți din acea vreme. Din fericire, evoluția societății ne-a permis să ne regândim dacă școala și educația au avut succes, în ceea ce privește metodologiile, formarea cadrelor didactice, modernizarea clădirilor și conceptul de educație în sine.

3.2.b Dreptul la un Nume

În momentul nașterii, copilul are dreptul la un nume și documente care îl identifică ca cetățean.

Înregistrarea trebuie făcută imediat după naștere, de preferință în maternitatea spitalului în care s-a născut copilul. În mod alternativ, copilul trebuie să fie înregistrat în termen de 20 de zile la orice stare civilă.

Înregistrarea este obligatorie și gratuită; după aceea părinților li se dă certificat de naștere.

„Este povestea adevărată a unui tată care, la întrebarea grefierului de la starea civilă cu privire la numele de înregistrat pentru fiica sa, a răspuns: „Prante-lhe Ana”! Și ea era „Prantelhana”.

Este vorba de un regionalism necunoscut al oficialității și cacofonie!

„Mama a vrut să-mi spună Maria do Amparo, dar tatăl meu este foarte uituc și când s-a dus la registru să-mi înregistreze numele, nu și-a mai putut aminti numele pe care i-o spusese mama. Când funcționarul l-a întrebat cum se numește. a fost, s-a băgat în necaz și a spus „Prante-lhe” (adică „da-i numele”) Ana, care este numele bunicii, dar doamna din registru nu a înțeles bine și a pus totul cap la cap. De aceea numele este Prantelhana...”

3.2.c Dreptul la Libertate

Maria îl intervievează pe bunicul ei pe 25 aprilie 1974

1- „Bunicule, câți ani aveai pe 25 aprilie 1974?

-M-am născut în decembrie 1939. Aveam deci 34 de ani.

2- De unde ai știut că a fost o revoluție?

-Eram la Paris, pregătindu-mi doctoratul. Și eram rezident al Casei Portugaliei, în orașul universitar Paris. Dis-de-dimineață, în timp ce plecam la Institutul unde lucram, directorul instituției m-a sunat și m-a dus într-o cameră în care televiziunea franceză dădea vestea revoluției din Portugalia. Așa am știut.

3- Ai fost foarte fericit? Ce-ai făcut?

-Bineînțeles fericit și imediat am sărbătorit, eu și alți prieteni portughezi care au fost și ei în Orașul Universitar. Apoi am luat metroul și am mers la Librăria Portugheză, în Cartierul Latin, unde erau portughezii care locuiau la Paris și erau împotriva guvernului portughez, a dictaturii. Ei au confirmat că democrații i-au învins pe dictatori.

4 - Și apoi ai plecat?

-De când am aflat că dictatura a fost răsturnată, eu și câțiva prieteni care locuiau în Orașul Universitar am vorbit doar despre asta, dar nu aveam vești despre ce se întâmplă aici, în Portugalia. Pe vremea aceea era scump să vorbim la telefon, nu aveam televizor în camere și televizorul francez nu dădea știri așa cum ne-am fi dorit. Apoi, în duminica de după 25 aprilie, după prânz, un coleg care avea o mașină la Paris a întrebat: „cine vrea să meargă în Portugalia să vadă o petrecere?” O jumătate de oră mai târziu, cinci prieteni au părăsit Parisul în drum spre Coimbra. Ne-a luat 26 de ore călătorind zi și noapte, cu două scurte opriri pentru mâncare, băut o cafea, spălându-ne pe față într-o fântână și întinzându-ne puțin picioarele.

5 - Și de ce ai fost fericit?

-Pentru că guvernul care a fost învins la 25 aprilie 1974 a fost foarte rău. A împiedicat Portugalia să se dezvolte, condamându-i pe portughezi la sărăcie. De aceea mulți fuseseră nevoiți să emigreze. Acest guvern ne forțase și la un război care durase treisprezece ani, împotriva popoarelor coloniilor care doreau să fie libere. În acest război au murit mulți tineri portughezi și mulți tineri africani. Unchiul Luciano și unchiul Manuel Pedro au luptat în acest război, în Guineea și Angola. Acest guvern a fost rău și pentru că nu-i plăcea libertatea și oamenii care aveau opinii diferite au fost băgați în închisoare. Mulți oameni au fost reținuți zeci de ani doar pentru asta, iar unii au fost uciși.

6- Ai fost și tu în închisoare?

Practic nu. Poliția m-a arestat o dată, când eram în ultimul an la facultatea de drept; dar am dormit doar o noapte în închisoarea poliției din Coimbra; A doua zi, chiar înainte de prânz, mi-au dat drumul. Pentru că nu aveau niciun motiv să mă aresteze.

7- Dar atunci de ce te-au arestat?

Pentru că scrisesem o carte poștală pentru închisoarea din Coimbra, unde patru prieteni de-ai mei fuseseră arestați cu aproape o lună în urmă, inclusiv mătușa ta Guida. În acea carte poștală am reprodus o notă care fusese într-un ziar din Alentejo, numită Democrația Sudului, despre „Tânțarii”. Acest bilet spunea mai mult sau

mai puțin așa: țăntarii sunt un adevărat dăunător, sunt peste tot și deranjează pe toată lumea; într-o zi vom găsi un remediu care ne va elibera de acești blestemați țăntari și vom trăi în pace.

Poliția a înțeles – și era adevărat – că atunci când am vorbit de țăntari mă refeream la poliție, dorind să pună capăt acestei dictaturi politice, care făcuse atât de mult rău multor portughezi. Și m-au arestat doar de furie. Dar mătușii Guida, după ce a părăsit închisoarea, i s-a interzis să meargă la universitate timp de trei ani: a vrut să termine facultatea de drept și guvernul nu a lăsat-o. Doar trei ani mai târziu i s-a permis să se întoarcă la școală.

3.2.d Dreptul la libertatea de opinie și de exprimare

Guvernele vorbesc în zadar despre „libertatea de exprimare” aproape în fiecare Constituție din lume, dar realitatea nu este chiar așa. Peste tot în lume există oameni arestați doar pentru că spun ceea ce gândesc.

În realitatea Jurnalului Constituției Republicii Portugheze, libertatea de exprimare este cuprinsă în art. 37, care subliniază că „Orice persoană are dreptul de a-și exprima și răspândi liber gândurile prin cuvinte, imagine sau orice alte mijloace, precum și dreptul de a se informa, de a se informa și de a fi informat, fără impedimente discriminatorii”.

Cu toate acestea, faptul că libertatea de exprimare nu poate fi supusă impedimentelor sau discriminării și că orice formă de cenzură este interzisă nu înseamnă că nu există limite ale libertății de exprimare.

În mod efectiv, numărul trei din art. 37 RPC se referă la posibilitatea ca încălcări să fie comise în exercitarea libertății de exprimare. Prin urmare, dacă constituția prevede posibilitatea săvârșirii unor încălcări, este pentru că, de fapt, este recunoscută existența unor limite ale libertății de exprimare.

Drepturile fundamentale nu sunt nici absolute, nici nelimitate. În ziua de zi, diferite valori și drepturi protejate constituțional pot intra în conflict, așa că mai sunt multe de făcut și de luptat în acest domeniu.

3.3 Reprezentarea drepturilor în basme

3.3.a Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio

Scena 3 – Lucruri pe care copiii le înțeleg

[Pinocchio imediat ce a auzit vocea tatălui său a sărit de pe scaun și a alergat să deschidă ușa]

Pinocchio- Arăt ca un domn! Dar ca să merg la școală încă îmi lipsește ceva; sau mai bine zis, îmi lipsesc cele mai importante lucruri.

Geppetto- Și ce este?

Pinocchio- Îmi lipsește abecedarul.

Gepeto- Ai dreptate, dar de unde o putem lua?

Pinocchio- Este foarte ușor: te duci la o librărie și o cumperi.

Geppetto- Și cum rămâne cu banii?

Pinocchio- Nu am.

Geppetto- (arătând trist și gânditor)- Nici eu... O, răbdare!

[spune Geppetto ridicându-se în picioare; și îmbrăcându-și vechea haină, toată peticită și cârpită, a fugit din casă.]

Pinocchio- Mă întreb ce l-a făcut să iasă așa, e așa de frig afară. (apropiindu-se de fereastră) Și deja începe să ningă...)

[La scurt timp după aceea, Geppetto s-a întors, având un abecedar pentru fiul său, dar haina lui dispăruse].

Pinocchio- Tată, unde ai fost? Ce s-a întâmplat... de vii în cămașă...?

Gepeto (înmânând abecedarul lui Pinocchio) - Iată abecedarul tău, acum poți merge la școală așa cum îți dorești.

3.3.b Dreptul la un nume- introdus prin Pinocchio

Scena 2- A avea un nume și a fi tratat bine

NARATORUL: Ei bine, să vedem ce s-a întâmplat mai departe. Să mergem! Geppetto a ajuns acasă, să vedem, să vedem.

Casa lui Geppetto este o cameră mică la parter care primește lumină de la o scară. Mobilierul nu poate fi mai simplu: un scaun în stare proastă, un pat care nu este foarte bun și o măsuță care este toată deteriorată. Pe peretele din spate se vede un șemineu cu focul aprins; dar focul era vopsit, iar lângă foc era o oală vopsită care fierbea fericit și din care ieșea un nor de fum ce părea un fum adevărat. De îndată ce a intrat în casă, Geppetto și-a luat imediat uneltele și a început să-și sculpteze și să-și construiască marioneta].

Geppetto - Cum să-i spun? Vreau să-l cheme Pinocchio. Este un nume care îi va aduce noroc. Cunoșteam o întreagă familie de Pinocchio: tatăl Pinocchio, mama Pinocchio și copiii Pinocchio și toți aveau o viață bună.

3.3.c Dreptul la libertate – introdus prin Don Quijote

Scena 3: Eroii pot face totul?

[Ploaia se opriese între timp, când au dat peste trei țărânci, fiecare călare pe măgarul ei]

Sancho Panza- O, domnul meu! Uite cine vine! Este minunata doamnă Dulcinea însoțită de două fecioare.

Don Quijote (agitat)- Unde, Sancho? Spune-mi unde o vezi?

Sancho Panza- Chiar aici domnule, venind spre noi, călare pe acei cai magnifici.

Don Quijote (foarte dezamăgit)- Dar sunt simpli țărâni! Și călare pe trei măgari...

Sancho Panza (viclean)- Nu, Domnul meu! Te inseli! E frumoasa Dulcinea! Nu-i vezi rochiile brodate cu aur, decorate cu perle si diamante? Și părul ei lung pe spate?

[Sancho a îngenunchat în fața lor, în timp ce Don Quijote stătea acolo confuz]

Sancho Panza (înalt)- O, Dulcinea, regină, prințesă și ducesă a frumuseții!

[Sancho se ridică și vorbește doar lui Don Quijote]

Sancho Panza (jos)- Domnule, e Dulcinea. Dar un vrăjitor rău a făcut o vrajă asupra ta și așa, în loc de cea mai frumoasă dintre fecioare, ochii tăi văd cele mai comune dintre femei.

Don Quijote- Dar, dar...

Sancho Panza- Nu e timp să ezităm, trebuie să fim slujitorii, domnule.

Don Quijote- Este adevărat Sancho! Nu ne putem lăsa învinși de puterea vrăjitoriei.

[Cei doi coboară în genunchi în calea femeilor]

Dulcinea- Uite la ăștia! Nu-mi place să aud insulte... și cu atât mai puțin că ne împiedică să mergem pe drumul nostru. La o parte! Să trecem!

[Don Quijote se ridică și îl trage cu el pe Sancho]

Don Quijote - Sancho, ridică-te. Nu putem lupta cu descântecele și ele trebuie să fie fermecate. Ține-ți capul în jos și lasă-le să treacă.

[Cele trei țărânci pleacă și închid cortina]

3.3.d Dreptul la libertatea de opinie și de exprimare – introdus prin Jacinta

Scena 5- Și din piatră, se nasc peștișori?

Povestitor: Să vedem cum decurge această mică aventură, sper doar să nu aibă neazuri Jacinta.

Povestitorul: Ia să vedem... A venit noaptea și s-a întâmplat așa cum au convenit: bietul s-a dus cu ciocanul să lovească piatra palatului, făcând atâta gălăgie încât i-a trezit pe toți și pe toate.

[Sosește regele].

Regele- Dar ce este asta? Cine ma trezeste la ora asta?

[Îl vede pe bietul om]

Regele- Dar... dar ce este asta?! Oprește zgomotul ăla, omule! Da tu ce faci?!

Săracul- pescuiesc!

Regele- Dar asta nu poate fi. Cum poate ieși peștele dintr-o stâncă?

[La aceasta, intră Jacinta și prințul care stătuse la pândă].

Jacinta- O piatră poate da naștere la peștișori, sau un cal poate da naștere la mânji.

Regele- Ah, înțeleg... Ei bine, luând în considerare toate lucrurile, voi decide când mă întorc și mînzul îi va fi dat acestui om. Poți merge în pace, omule.

Sărmanul (cu bucurie)- O! Multumesc, multumesc! (pleacă)

Regele - Dar povestea nu se termină aici... Văd că tu ai pus la cale toată povestea asta, Jacinta. Ți-am spus să nu te amesteci în treburile regatului.

Prinț- Tată, nu e așa...

Regele - Nu mai spune! Jacinta, din moment ce te-ai amestecat în justiția și nedreptățile guvernului regatului, căsătoria este întreruptă și ar trebui să te întorci acasă.

Print- Tată!

Jacinta - Nu-ți face griji, Januário. Voi merge! Dar asta nu înseamnă că nu vă voi spune că ceea ce am făcut a fost pentru binele regatului.

Print- Părinte, lasă-o să stea măcar până la ziuă.

Regele - Bine, va pleca dimineața. Ba mai mult, deși văd că ești o persoană ambițioasă, că prin această căsătorie nu ai vrut decât să obții putere și bogăție regală, îți permit să-ți iei cea mai prețioasă posesie de la palat, și nimic altceva! (Pleacă)

Print- Oh, ce trist ar fi pentru noi...

Jacinta - Deci, nu putem face nimic acum... Uite, aș vrea să luăm ultima noastră masă împreună înainte să plecăm.

Print- Da, să pregătim lucrurile.

[În seara aceea au cinat amândoi de rămas bun].

Print- Dar cât de somn mi-e...(cască)... cred că o să adorm (adoarme).

Jacinta: Dormi bine, dragul meu Januário.

Povestitor: Acum totul s-a terminat... sărmanii iubiți care urmează să fie despărțiți

NARATOR: „Să crezi că acest Rege nu va asculta părerea Jacintei. El nu știe ce este libertatea de exprimare.

NARATORUL: Probabil că nici măcar nu știe că toți cetățenii au dreptul de a participa la guvernarea țării lor.

3.4 Legile și legislația în legătură cu dreptul

3.4.a Dreptul la educație

Constituția portugheză- Articolul 73- Educație, cultură și știință

1. Orice persoană are dreptul la educație și cultură.

Declarația universală a drepturilor omului – articolul 26

Fiecare are dreptul la educație. Educația ar trebui să fie gratuită, cel puțin corespunzătoare învățământului primar elementar. Școala primară este obligatorie. Învățământul tehnic și profesional ar trebui generalizat; accesul la învățământul superior ar trebui să fie deschis tuturor în condiții egale, în funcție de meritele acestora.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 28

Copiii au dreptul la educație, iar Statul are obligația de a face învățământul primar obligatoriu și gratuit, încurajând organizarea diferitelor sisteme de învățământ secundar accesibile tuturor copiilor și să facă învățământul superior accesibil tuturor, în funcție de capacitățile fiecăruia. Disciplina școlară trebuie să

respecte drepturile și demnitatea copilului. Pentru a asigura respectarea acestui drept, statele ar trebui să promoveze și să încurajeze cooperarea internațională.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene- Articolul 14

Orice persoană are dreptul la educație și de a avea acces la formare profesională și continuă.

Acest drept include posibilitatea de a primi gratuit educația obligatorie

3.4.b Dreptul la un Nume

Constituția portugheză – articolul 26

1. Orice persoană are dreptul la identitate personală, dezvoltarea personalității, capacitate civilă, cetățenie, cetățenie la bun nume și reputație, imagine, cuvânt, intimitate a vieții private și de familie și protecție juridică împotriva oricăror forme de discriminare.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 7

Copilul are dreptul la un nume de la naștere. De asemenea, copilul are dreptul de a dobândi o naționalitate și, pe cât posibil, de a-și cunoaște părinții și de a fi crescut de aceștia.

3.4.c Dreptul la Libertate

Constituția portugheză – articolul 9

Acestea sunt sarcinile fundamentale ale statului:

(b) asigurarea drepturilor și libertăților fundamentale și a respectării principiilor statului de drept democratic;

Convenția cu privire la drepturile copilului

Articolul 14

Statele părți respectă dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie.

Vedere pentru copii

Copilul are dreptul de a-și exprima liber opinia cu privire la problemele care îl privesc și de a vedea acea opinie în considerare.

Libertate de exprimare

1. Copilul are dreptul de a-și exprima opiniile, de a obține informații, de a face cunoscute idei și informații, fără a ține cont de granițe.

2. Statele părți au drepturi și îndatoriri ale părinților și, după caz, ale reprezentanților legali, de a îndruma copilul în exercitarea acestui drept, într-un mod compatibil cu dezvoltarea abilităților sale.

3. Libertatea de a-și manifesta religia sau convingerile poate fi supusă restricțiilor prevăzute de lege și care sunt necesare pentru protecția securității, ordinii și sănătății publice, ori a moravurilor și libertăților și drepturilor fundamentale ale altora.

Articolul 15

1. Statele părți recunosc drepturile copilului la libertatea de asociere și la libertatea de întrunire pașnică.

2. Exercițarea acestor drepturi poate fi restrânsă numai prin lege și care sunt necesare, într-o societate democratică, în interesul securității naționale sau securității publice, pentru a proteja sănătatea sau morala ori drepturile și libertățile altora.

Declarația universală a drepturilor omului

Articolul 2

1. Orice ființă umană va avea capacitatea de a se bucura de drepturile și libertățile enunțate în prezenta declarație, fără deosebire de orice fel, indiferent dacă este de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinii politice sau de altă natură, origine națională sau socială, avere, , naștere, orice altă afecțiune.

2. De asemenea, nu a făcut distincția pe baza condiției politice sau a stării internaționale a țării sau teritoriului căruia îi aparține o persoană, fie că este un teritoriu independent, sub tutelă, fără guvernare sau supus oricărei alte limitări de suveranitate .

Articolul 3

Fiecare ființă umană are dreptul la viață, libertate și siguranță personală.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene

Articolul 41 Libertatea de conștiință, religie și cult

1. Libertatea de conștiință, religie și cult este inviolabilă.

2. Nimeni nu va fi persecutat, persecutat pentru drepturi sau scutit de obligații sau îndatoriri civice din cauza convingerilor sau practicii sale religioase.

3. Nimeni nu poate fi întrebat de către autoritate despre credințele sau practicile sale religioase, cu excepția colectării de date statistice care nu pot fi identificate individual, nici să fie el însuși proprietar pentru că a refuzat să răspundă.

4. Deoarece bisericile și alte comunități religioase sunt separate de stat și sunt libere în organizarea lor și în exercitarea funcțiilor și a cultului lor.

5. Este o garanție a libertății de predare a oricărei religii practicate în contextul confesiunii acesteia, precum și a folosirii mijloacelor de informare în masă pentru continuarea activităților sale.

6. Dreptul la obiecție de conștiință în condițiile legii este garantat.

Articolul 42- Libertatea de creație culturală

1. Creația intelectuală, artistică și științifică este liberă.

2. Această libertate cuprinde dreptul la invenția, producerea și difuzarea operelor științifice, literare sau artistice, inclusiv protecția juridică a dreptului de autor.

Articolul 43- Libertatea de a învăța și de a preda

1. Este libertatea de a învăța și de a preda.
2. Statul nu poate programa educația și cultura conform oricărei linii directoare filozofice, estetice, politice, ideologice sau religioase.
3. Învățământul public nu va fi confesional.
4. Dreptul de a înființa școli private și cooperative este garantat.

3.4.d Libertatea de exprimare și informare

Constituția portugheză – articolul 37

1. Orice persoană are dreptul de a-și exprima și răspândi liber gândurile prin cuvânt, imagine sau orice alte mijloace, precum și dreptul de a se informa, de a se informa și de a fi informat, fără impedimente sau discriminări.
2. Exercițarea acestor drepturi nu va fi împiedicată sau limitată de nicio formă sau formă de cenzură.
3. Întrucât infracțiunile săvârșite în exercitarea acestor drepturi sunt supuse principiilor generale de drept penal sau ale ilegalității de ordonare socială, aprecierea acestora, respectiv, a competenței judiciare sau administrative, independente în condițiile legii.
4. Tuturor persoanelor, fizice sau juridice, li se garantează, în mod egal și efectiv, dreptul la replică și rectificare, precum și dreptul de a aduce plângere pentru prejudiciul suferit.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 13

- Copilul are dreptul de a-și exprima părerile, de a obține informații, de a face cunoscute idei și informații, fără a ține cont de limite.

Declarația universală a drepturilor omului – articolul 19

Orice persoană are dreptul la libertatea de opinie și de exprimare; acest drept include libertatea de a avea opinii fără interferență și de a căuta, primi și împărtăși informații și idei prin orice mijloace și indiferent de frontiere.

Orice persoană are dreptul de a participa la guvernarea țării sale, direct sau prin reprezentanți liber aleși.

Orice persoană are dreptul de acces egal la serviciul public din țara sa.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene- Articolul 11

Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept include libertatea de a avea opinii și de a primi și distribui informații și idei fără intervenția autorităților publice și indiferent de frontiere.

4 ANALIZA LITUANIANĂ A POVESTILOR DREPTURILOR

4.1 Introducere

Aceste drepturi au fost alese deoarece în diferite perioade istorice poporul Lituaniei nu avea drepturi precum inviolabilitatea demnității personale, dreptul la educație sau dreptul de a alege liber un loc de muncă. Prin activitățile proiectului am dorit să le reamintim copiilor istoria Lituaniei și să subliniem cum s-au schimbat drepturile și cât de importante sunt acestea în viața cetățenilor.

Lista drepturilor:

- a) dreptul la educație – introdus prin Kursiukas
- b) dreptul la nume și naționalitate – introdus prin Pinocchio
- c) dreptul la libertatea gândirii – introdus prin Don Quijote
- d) dreptul la muncă – introdus prin Don Quijote
- e) dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie – introdus prin Don Quijote

4.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi

4.2.a Dreptul la Educație

Dreptul la educație are începuturile în timpul Marelui Ducat al Lituaniei. În acea perioadă, a fost înființat un comitet al Educației, care a fost prima formă a unui minister al educației din Europa. Între 1773-1775, a existat o schimbare în sistemul educațional din Lituania. 100 de ani mai târziu, a apărut un mare pericol pentru sistemul educațional din Lituania, care urmare a ocupării țării de către Imperiul Rus. Imperiul Rus nu a permis utilizarea limbii lituaniene și a interzis chiar și folosirea alfabetului latin. După recăștigarea independenței, la finalul Primului Război Mondial, guvernul a aprobat o lege prin care se garanta educația primară pentru copiii de 7-11 ani. Astăzi, educația este obligatorie până la vârsta de 16 ani.

Seniorii spuneau că, în vremea lor, copiii mergeau rar la școală în grupuri, deși cu greu puteai numi asta școală. Toți copiii satului se strecurau în sufrageria unuia dintre fermieri, parcă s-ar fi ascuns pentru a evita un pericol invizibil. Acolo, profesorul secret (daraktorius) îi aștepta pe copii și era hotărât să încalce legea doar pentru a-i învăța alfabetul lituanian, aritmetică, uneori istorie și geografie, deoarece acest lucru a fost interzis în școlile oficiale din 1864 până în 1904.

4.2.b Dreptul la nume și naționalitate

În secolele XV-XVI orice persoană care avea pământ, un loc de muncă sau un titlu de onoare era numită cetățean al Lituaniei. Conceptul de cetățenie pe care îl folosim în prezent sa născut în 1918, când Lituania și-a recăștigat independența. Legea cetățeniei din 2002 a declarat că un cetățean care este lituanian nu poate avea cetățenia unei alte țări în același timp sau, în unele cazuri speciale, oamenii obțin cetățenia prin lege.

În anii 1944-1953, partizanii au trebuit să rămână anonimi, deoarece de îndată ce erau numiți pe numele lor adevărat, puteau fi raportați, iar ulterior pedepsiți cu brutalitate, așa că probabil că toată lumea a venit cu porecle pentru ei, precum: Vanagas, Žemaitis, Vytautas.

4.2.c Dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie

Lituania a fost întotdeauna o țară foarte tolerantă. O mulțime de popoare diferite au avut voie să-și practice religia și să-și mențină cultura și limba. În timpul Marelui Ducat al Lituaniei, oamenii nu foloseau oficial limba lituaniană, ci scriau scrisori în latină sau poloneză. Abia în 1547 a fost publicată prima carte lituaniană „Katekizmas” de Martynas Mažvydas. Mai târziu, când imperiul rus a ocupat Lituania, oamenii nu au avut libertatea de a vorbi sau de a scrie în propria lor limbă, deoarece era interzis oficial. În perioada interzicerii presei lituaniene, alfabetul lituanian cu litere latine a fost strict interzis, iar cărțile erau disponibile numai scrise în Script Civil (grazhdanka). Prin urmare, într-o perioadă atât de dificilă, a trebuit să apară o nouă „meserie” - contrabandiștii de cărți, care și-au riscat libertatea și adesea viața pentru a transporta cărți interzise în Lituania, pentru că altfel lituanienii nu și-ar fi putut folosi limba maternă. În 1992, după ce Lituania și-a recâștigat independența, constituția Lituaniei a declarat că oamenii sunt liberi să-și practice religia, cultura și vorbirea. În 2004, UNESCO a recunoscut contrabanda de cărți ca fiind o activitate unică și fără echivalent în lume.

4.2.d Dreptul la libertatea gândirii

Dreptul la demnitate este garantat în constituția Lituaniei și în legile Uniunii Europene. În aceste legi sunt garantate drepturile și libertățile principale ale oamenilor. Astfel, tortura oamenilor, umilirea demnității și comportamentul crud sunt interzise. În special în perioada sovietică, demnitatea umană nu a fost respectată în Lituania, iar oamenii, temându-se să sufere ei înșiși, i-au raportat pe alții KGB. Oamenii care au trăit în acea perioadă își amintesc zicalele „Zeții au urechi”, „Nu există bărbat, nu este nicio problemă”.

4.2.e Dreptul la muncă

Multă vreme, în Lituania a existat iobăgie, așa că oamenii nu și-au putut alege meseria. În perioada iobăgiei, nu se puneau problema muncii liber alese. Dacă erai iobag, te ridicai din pat în fiecare zi și făceai ce ți-a poruncit nobilul. Abia mult mai târziu, unii nobili au început să reformeze acest sistem. Câteva sute de ani mai târziu, constituția Lituaniei a aprobat libertatea de a alege un loc de muncă. Când Lituania a devenit membră a Uniunii Europene, oamenii au avut și mai multe oportunități. Acum, lituanienii pot lucra în orice altă țară membră a UE.

4.3 Reprezentarea drepturilor în basme

4.3.a Dreptul la Educație introdus prin Kursiukas

Povestitorul salută publicul și se prezintă- Old Kursis:

Old Kursis-Știu sigur că atât copiii, cât și adulții iubesc basmele. În zilele noastre cu toții le-am mutat în computere, tablete, telefoane, dar când eram mic le auzeam de la părinții și bunicii mei, ei puteau auzi de la ai lor. În acest fel o mulțime de basme frumoase și miraculoase au călătorit de-a lungul veacurilor până au ajuns la noi. Eu, bătrânul Kursi, un pescar de pe coasta mării, am călătorit cu ele. Foarte curând veți vedea unul dintre ele. Este un basm? În zilele noastre, da. Dar în urmă cu mulți ani, era o poveste adevărată. Acum vă invit pe toți să faceți cunoștință cu personajele sale.

KURSIUKAS-Vânt și val, prietene, până la calotele norilor, legână-mi barca pe valurile lacului. Plasă din in, Mă voi îneca în adâncime. Peștele de aur de ademenit la mal....

KURSIUKAS-Astăzi merg la pescuit, la fel ca ieri, ca acum un an, și așa pentru tot restul vieții. Nu pot face nimic altceva, dar îmi place așa. Sunt un om liber- un om al naturii. Vin la mine peștii mici și cei mari. (aruncă cu entuziasm plasa). Văd că vântul azi este favorabil, ar trebui să am o captură neobișnuită. (fredonează în tăcere melodia lui preferată și nu observă că este urmărit de prințesă)

PRINȚESĂ (se uită cu invidie dintr-o parte și vorbește încet pentru ea însăși): -Ce chipeș este! Ce dulce și moale! În fiecare zi vin aici pentru a-l vedea. Dacă s-ar căsători cu mine. Aș fi cea mai fericită prințesă din lume (oftă). Nu aș cruța nimic. Am un plan: îi voi cere bătrânului Kursis să-și lase fiul să vină la castel, unde voi putea vorbi cu el. (o actriță care joacă rolul prințesei se apropie de povestitor și semnează cererea de a lăsa fiul să vină la castel).

KURSIUKAS (între timp părând destul de fericit): -O zi bună. Cina va fi delicioasă și consistentă pentru bătrânul meu tati și pentru buna mea mamă. Toată lumea va fi plină! Mulțumesc, vânt, mulțumesc, lac pentru generozitatea ta. Nu-i uiți niciodată pe săraci, hrănește-i pe toți. (După ce a prins o mulțime de pești, Kursiukas părăsește scena. Povestitorul schimbă decorațiunile scenei și continuă să vorbească)

BĂTRÂNUL KURSIS-Deci, totul s-a întâmplat cum și-a dorit prințesa. Eu, ca un tată iubitor și care își dorește ca fiul său să aibă un viitor fericit, am fost de acord și l-am lăsat pe fiul meu Kursiukas la castel. Acolo, prințesa i-a vorbit mult timp să rămână în castel. Ea a promis tot ce voia el. Cu toate acestea, Kursiukas s-a simțit cu adevărat derutat de cuvintele unei astfel de prințese. Căci provenea dintr-o familie săracă, nu avea avere și era cu adevărat neînvățat, nici nu știa să scrie, nici să citească. Așa că s-a simțit cu adevărat nedemn să devină soțul prințesei. Prințesa era atât de drăguță, încât i-a promis să-l învețe totul, să angajeze cei mai buni profesori. Îl dorea pentru ea însăși. În cele din urmă, a fost de acord.

PRINȚESA (vorbeste fericita si incantata): -O sa te hranesc ca pe umn print, am grija de tine, te las sa mergi la cele mai bune scoli. Vei învăța toată cele, vei deveni înțelept și apoi soțul meu.

Bătrânul KURSIS:-Lui Kursiukas i-a placut mult castelul si a stat acolo multe zile. Totul a mers perfect. Era bun la învățătură, deoarece era inteligent, toți profesorii îl iubeau. Prințesa l-a iubit și s-a îndrăgostit și el de ea. Imediat ce Kursiukas a ajuns la vârsta potrivită, s-au căsătorit și au avut o nuntă minunată.

4.3.b Dreptul la nume și naționalitate - introdus prin Pinocchio

GREIERELE - Uau ce atmosferă confortabilă aici! (Se uită în jur și reacționează la mediu. După ce a văzut publicul, își ridică ochelarii). Și ce spectatori drăguți s-au adunat aici! Sunt în locul potrivit? M-ati asteptat? Poate gresesc? Cine poate să-mi spună? Oh, nu știi cine sunt? Da, da, ai perfectă dreptate, nu m-am prezentat încă, dar să-ți spun adevărul și la bătrânețe, ei bine, nu mai sunt tânăr (zâmbeste) Deci, cine crezi că sunt?:

- Sunt o insectă, zburătoare, care face zgomot , un greier bătrân de o sută de ani. În zilele noastre cânt mai puțin și abia mă joc, degetele mele nu sunt la fel de agile... așa că am o valiză excelentă. Ce părere aveți despre asta?

- În această valiză este un BASM! Ca să fie mai clar, există personaje de basm. Aș vrea să-ți spun povestea vieții mele, unde s-a întâmplat să fiu prezent destul de întâmplător, destul de neașteptat.

Aș dori să vă prezint cea mai minunată poveste și personajele ei, scrise de un autor italian Carlo Collodi. V-ați dori să călătoriți împreună în Italia pentru ceva timp? V-ar plăcea să-i vezi pe locuitorii secreți ai valizei? Grozav!

GREIERELE - Vedeți că am prieteni grozavi, care au suflat viață și spirit în locuitorii valizei și i-au transformat în personaje diferite. În scurt timp veți vedea totul cu ochii tăi, tot ce este necesar acum este puțină răbdare, așa cum spunea străbunica mea: „Învață răbdarea de la un măgar!”

- Cu mult timp în urmă locuiam în Italia însorită, într-o casă de cioplitor în lemn. Oamenii îi spuneau Cireașă. Și totul a început în acea casă.

Pinocchio (se aude vocea marionetei, încă nu se vede) - O, o, o, nu mă mai gâdila (chicotesc), încetează, mă gâdili... (în acel moment se aude ciocănirea cu o piesă de lemn. O vocea întunecată răspunde: cine vorbește aici? Nu înțeleg nimic, apoi ciocănește din nou).

GREIERELE - Da, da, dragul mea, asta e un mic zgomot de lemn. A început să vorbească și l-a surprins pe maestrul Cireașă. Mai târziu, un vecin Geppetto a venit să-l viziteze pe Cireașă. Geppetto a vrut să sculpteze o păpușă din lemn și să călătorească în jurul lumii și să facă în acest fel niște bani. Și așa s-a întâmplat totul. În casa lui Geppetto păpușa de lemn și-a început viața plină de povești incredibile și aventuri irepetabile. Si eu? Un bătrân locuitor în casa lui Geppetto, am fost foarte confortabil lângă șemineu și am avut timp să privesc totul deoparte.

Pinocchio a fost numele pentru păpușa de lemn care a primit cea mai mare protecție din partea lui Geppetto, cel cu sufletul bun. De atunci i-a devenit tată. El credea cu adevărat că acest nume îi va aduce noroc și viață fericită. Geppetto a cioplit toate părțile corpului cu cea mai mare atenție Părul, fruntea și ochii (le arată copiilor totul și le explică cu voce tare) și nasul, care s-a aprins surprinzător. După aceea a continuat să lucreze la gură, limbă, bărbie și așa mai departe. Dintr-o dată micuțul roșu a prins viață, și-a făcut cu ochiul și a început să vorbească fără oprire și și-a tachinat tatăl Geppetto. Apoi chiar s-a zvârcolit și chiar l-a lovit cu piciorul o dată. Era evident că nu va fi ușor cu el, dar era prea târziu. Uneori, părul meu ca spaghetele se ridica de teamă, uneori mă simțeam atât de trist din cauza farselor lui. Mi-ar trebui cel puțin o săptămână să vă spun totul în detaliu. Astăzi vă vom vom arăta o scurtă poveste din viața lui Pinocchio. Dacă povestea lui de viață vi se pare interesantă, vă rugăm să citiți cartea „Aventurile lui Pinocchio”. Poate vă veți recunoaște în unele locuri.

4.3.c Dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie – introdus prin Don Quijote

Dulcinea - Deci, vorbind despre insule, deodată, în depărtare, au văzut 30 de mori de vânt (Pe scenă copiii se ridică și își întorc brațele ca niște mori de vânt, pe scenă se ridică niște mori de apă desenate)

Don Quijote – Noroc că ne aranjează problemele mai bine decât ne-am putea crede sau ne-am dori. Aruncă o privire pe Sancho Panza, în fața ta sunt 30 sau mai mulți uriași înfricoșători. O să-i întâlnesc pe toți într-o luptă și le voi lua viață tuturor. Atunci le vom lua prada, care ar fi cucerită cinstit, apoi ne vom îmbogăți și, după ce am șters o pată atât de urâtă, vom sluji lui Dumnezeu.

Sancho - Ce giganți?

Don Quijote (arătând spre copii actori) - Acolo, puteți vedea uriași cu brațe lungi, unii dintre ei sunt lungi cât un kilometru.

Sancho (surprins) - Domnule, voi fi uimit dacă pot vedea uriași, sunt doar cele mai simple mori de vânt. Ceea ce crezi tu că sunt arme, sunt aripi, sunt aripile care învârtesc pietrele.

Don Quijote - Văd imediat că nu știi aproape nimic despre aventuri, iar frica pe care o simți nu îți permite să vezi sau să auzi ceva. Una dintre consecințele fricii este că sentimentele noastre se amestecă și ne pierdem capacitatea de a vedea lucrurile așa cum sunt în realitate. Așa că, dacă ți-e frică, dă-te deoparte și rostește rugăciunile, între timp, voi călări și voi provoca uriașii într-o luptă crudă și inegală.

Dulcinea - Don Quijote avea în cap că erau uriași și nu auzea țipetele lui Sancho și fără să vadă ce avea în față călărea foarte repede și striga

Don Quijote – Să nu fugiți, creaturi cu inima de găină și disprețuitoare în timp ce sunteți atacate de un singur cavaler!

Don Quijote - Chiar dacă ai ridicat mai multe brațe decât uriașul Briareja însuși, va trebui să te înțelegi cu mine!

Dulcinea - Rostind aceste cuvinte și bine acoperit cu scutul, cu o lance în mână a accelerat pe Rocinante, a sarit pe prima moară și a înfipt lancea în aripa ei, dar în vremea aceea vantul a suflat aripile cu o asemenea viteză. Că lancea s-a rupt în cele mai mici bucăți, cavalerul împreună cu calul său au zburat în aer și s-au rostogolit pe uscat la o distanță bună.

Sancho (aleargă cât de repede putea măgarul lui) - O, Doamne, salvează-! Nu i-am spus mai devreme maiestății tale să se uite ce să facă. Acesta nu este altceva, doar o moară de vânt. Numai cel care are mori de vânt în cap ar fi putut avea cea mai mică îndoială!

Don Quijote - Taci din gură, Sancho, războiul contează, mai mult decât orice altceva se schimbă și variază. Cred că acel magician Freston va fi transformat acești uriași în mori de vânt pentru a-mi uzurpa gloria victoriei.

Sancho- Totul este în voia lui Dumnezeu.

4.3.d Dreptul la libertatea gândirii – introdus prin Don Quijote

Dulcinea – Copii, am venit la voi de la Toboso. Știți pe ce pământ este acest loc? Ați vizitat ferma mea natală? Nu, nu ai auzit? Acest loc este în înșorita Spanie. Mă numesc Aldonsa Lorenzo și, după cum puteți vedea, sunt puternică, mi-am petrecut viața hrănind porci și îndoind brațele bărbaților în competițiile de îndoire a brațelor. Câte au îndurat din partea mea! În satul din apropiere, La Mancha, locuia un hidalgo de vârstă mijlocie, care adora frumusețea mea feminină. Unii spun că numele lui era Kichada sau Kesada, alții spuneau că era Kichana. Era slab, avea picioare lungi și subțiri și fața uscată. Și îi plăcea să se trezească devreme și să călărească la vânătoare.

Cu toate acestea, acest lucru nu este atât de important pentru povestea noastră. Am aflat despre pretendentul meu de la vecinul lui Sancho Panza. Mi-a povestit despre aventurile domnului, așa că aș vrea să vă povestesc câteva dintre ele.

- Deci, acesta este ciudatul meu pretendent Don Quijote. A citit o mulțime de cărți despre cavaleri și viețile lor și aventurile fantastice. În cele din urmă, el a crezut acele povești și a crezut că sunt adevărate: odată ce au trăit uriași și magicieni, au avut loc diferite bătălii și dueluri. A ajuns să urască oamenii răi și îi admira pe cei curajoși.

- De fapt, s-a scufundat în acele cărți și a decis să devină el însuși un cavaler rătăcitor.

Don Quijote- Voi câștiga glorie și voi putea ajuta oamenii!

Dulcinea - Cu toate acestea, dacă voiai să devii un cavaler rătăcitor, aveai nevoie de trei lucruri: armură, cal și doamna la care să slujești. Așadar, în casa lui a reușit să găsească armura strămoșilor săi.

Don Quijote – A curățat-o deoarece era ruginită și murdară. Apoi și-a dat seama că lipsește o cască care să-i acopere capul și a făcut-o din carton.

(Pe scenă apare un cal slab).

Ei bine, a pierdut până la patru zile ca să-și numească calul, care era piele și oase, cu cel mai frumos nume care să reflecte noul său rol.

Don Quijote- Rocinante

Dulcinea – Numele acela i s-a părut important. Toată lumea va ști că înainte a fost o mârtoagă, acum este cea mai bună mârtoagă din lume.

- Păi, după cum știți, doamna la care a visat am fost eu, fata de fermă din satul alăturat! Dar meritam un nume care să fie dat unei prințese sau unei Lady Muck. S-a gândit și a gândit și a venit cu asta.

Don Quijote- Dulcinea del Toboso.

Dulcinea- Cavalerul avea nevoie de un purtător de sabie, așa că a vorbit unui fermier, vecinului său să devină acela și să-l slujească.

(Sancho Panza apare pe măgar pe scenă)

El l-a convins cumva să spună că ar putea câștiga într-o aventură o insulă și apoi îl va face pe Sancho Panza administratorul ei. Fermierul, auzind despre astfel de minuni, a acceptat să fie purtătorul său de sabie și să călătorească cu el căutând aventuri fără să spună nici un cuvânt nici soției, nici celor doi copii.

În cele din urmă, au pornit într-o noapte fără să trezească pe nimeni, stăpânul pe Rocinante, Sancho Panza pe măgarul său. Și-au încărcat animalele cu tot felul de mâncare și cu burdufuri cu băutură.

(pe scenă, în spatele personajelor se desfășoară un decor al văilor spaniole)

4.3.e Dreptul la muncă – introdus prin Don Quijote

Dulcinea- Este o muncă foarte grea să conduci insula. Așadar, a început viața guvernatorului „visat”: în fiecare zi trebuia să rezolve certuri și neînțelegeri ale oamenilor de pe insulă.

(2 personaje certărețe se ridică înaintea lui Sancho)

Certăreț 1 – Înălțimea Voastră, domnule, acest prost mă acuză de o poveste neadevărată!

Certăreț 2- Doamne ferește-mă de la bătrânețe fără memorie! Am împrumutat acestui șobolan 10 monede de aur și tot spune că le-a returnat!

Sancho (întorcându-și capul de la un certăreț la altul)

Certăreț 1 - Mare Guvernator, pot să jur pe grandoarea ta îngenunchind că am returnat acele monede nefericite și conștiința mea este la fel de curată ca lacrima unei fete.

Sancho- Tăcere! Sunt destul de sigur că, pentru toată această confuzie, magicienii insulei locale sunt de vină și caută modalități de a-mi lua titlul câștigat printr-un serviciu sânguinos. Deci, haideți să lăsăm toate vrăjitoriile deoparte și orice aveți, băieți, vom împărți în două părți egale.

Certăreț 2- Dar, domnule, nu am nimic pentru că i-am împrumutat acest ticălos orice aveam.

Certăreț 1- Am doar un băț pentru că i-am returnat totul.

Sancho- Bățul va merge.

(Ia bățul și îl rupe în două părți). De mirare, 10 monede de aur cad de pe băț. Vecinul le împrumutase și le ascunsese!

Se aude muzica, toată masa este așezată cu cele mai delicioase feluri de mâncare, Sancho deschide gura pentru prima înghițitură, când un mesager vine cu o scrisoare și apoi o citește cu voce tare:

Dulcinea (le cere copiilor să citească scrisoarea)

Copil-mesager (citește) - Mi-au ajuns niște vești proaste, domnule, că unii dintre dușmanii mei se pregătesc să atace insula. Nu știu în ce noapte. Trebuie să fii pregătit. Știu și de la niște spioni că 4 persoane deghizate au ajuns pe insulă și vor să te omoare. Încearcă să fii atent și să nu mănânci nimic, deoarece mă tem că poți fi otrăvit.

Cel mai apropiat prieten al tău. Ducele

Sancho (gemând și privind cu dor la mâncarea care i se ia. Tot ce are este doar niște pâine și o farfurie cu struguri)

Dulcinea - Ne trebuia doar o scrisoare! Din acea zi, Sancho nu a mai îndrăznit să mănânce nicio mâncare, doar niște bucăți de pâine și câțiva struguri. Așa era viața de guvernator să judece și să fie flămând.

Deodată se aud clopote, apoi trâmbițe, după tobe și niște strigăte.

Un soldat intră în fugă

Soldat – La arme, domnule guvernator! Un număr nenumărat de inamici au invadat insula Dicania!

Sancho- Doamne, stăpânul meu Don Quijote nu mi-a spus adevărul, că această insulă este cel mai probabil să fie vrăjită! Aici un om nu are voie să trăiască în pace nici măcar o oră scurtă!

(Soldatul i-a pus două scuturi mari unui biet om speriat, unul pe față, altul pe spate, apoi le leagă cu frânghie. Sancho încearcă să facă un pas înainte sprijinindu-se pe o sulică dată, dar de frică și aproape leșinat cade. pe pământ ca un sac).

(În fundal se aude zgomot de arme și strigăte, Dulcinea îi invită pe copii să adauge câteva strigăte și zgomote pentru a exagera agitația.)

Dulcinea - Bietul guvernator al insulei a reușit să scape de niste lovituri în cap pentru că i-au pus trupul în scuturi, care i-au fost puse ca o carapace pe o broască testoașă.

Sancho (Auzind strigătele de biruință iese din ascunzătoare și cu ajutorul soldatului își dă jos scuturile zicând) - Maiestățile voastre, rămâneți cu Dumnezeu și spuneți voievodului, că eu m-am născut gol și eu îmi trăiesc viața mea cum știu. Nici eu nu câștig, nici nu pierd. Am ajuns la putere fără bani; Las și eu postul fără bani.

Dulcinea- Tot ce a cerut a fost o mână de ovăz pentru măgarul său, o felie de pâine și brânză pentru el. Nemaivorbind, a pornit să caute castelul ducelui și cavalerului său Don Quijote.

4.4 Legile și legislația în legătură cu drepturile

4.4.a Dreptul la educație

Constituția Republicii Lituania – articolul 41

Educația este obligatorie pentru persoanele sub 16 ani.

Învățământul în școlile de stat și municipale de învățământ general, școlile profesionale și școlile de învățământ superior este gratuit.

Învățământul superior trebuie să fie accesibil tuturor, în funcție de abilitățile sale individuale. Cetățenilor care se pricep la studii li se garantează învățământul gratuit la școlile de învățământ superior de stat.

Convenția cu privire la drepturile copilului-articolul 28

1. Statele părți recunosc dreptul copilului la educație și, în vederea realizării acestui drept în mod progresiv și pe baza egalității de șanse, ele vor, în special:

- (a) Să facă învățământul primar obligatoriu și disponibil gratuit tuturor;
- (b) să încurajeze dezvoltarea diferitelor forme de învățământ secundar, inclusiv învățământul general și profesional, să le facă disponibile și accesibile fiecărui copil și să ia măsuri adecvate, cum ar fi introducerea învățământului gratuit și oferirea de asistență financiară în caz de nevoie;
- (c) Să facă învățământul superior accesibil tuturor, pe baza capacității, prin toate mijloacele adecvate;
- (d) Să pună la dispoziția tuturor studenților informațiile educaționale și profesionale și orientarea în carieră;
- (e) Să ia măsuri pentru a încuraja frecventarea regulată la școli și reducerea ratei abandonului școlar.

Declarația Universală a Drepturilor Omului-articolul 26

1) Orice persoană are dreptul la educație. Învățământul va fi gratuit, cel puțin în etapele primare și fundamentale. Învățământul primar este obligatoriu. Învățământul tehnic și profesional trebuie să fie disponibil la scară generală, iar învățământul superior va fi accesibil tuturor în mod egal, pe baza meritului.

2) Educația trebuie să vizeze dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului pentru drepturile omului și libertățile fundamentale. Va promova înțelegerea, toleranța și prietenia între toate națiunile, grupurile rasiale sau religioase și va promova activitățile Națiunilor Unite pentru menținerea păcii.

3) Părinții au dreptul prealabil de a alege felul de educație care urmează să fie dat copiilor lor.

4.4.b Dreptul la nume și naționalitate

Constituția Republicii Lituania-Articolul 12.

Cetățenia Republicii Lituania se dobândește prin naștere și prin alte motive stabilite prin lege.

Convenția cu privire la drepturile copilului

Articolul 7

1. Copilul este înregistrat imediat după naștere și are dreptul de la naștere la un nume, dreptul de a dobândi o naționalitate și, pe cât posibil, dreptul de a cunoaște și de a fi îngrijit de părinții săi.
2. Statele părți vor asigura punerea în aplicare a acestor drepturi în conformitate cu legislația lor națională și cu obligațiile care le revin în temeiul instrumentelor internaționale relevante în acest domeniu, în special în cazul în care copilul ar fi altfel apatrid.

Articolul 8

1. Statele părți se angajează să respecte dreptul copilului de a-și păstra identitatea, inclusiv naționalitatea, numele și relațiile de familie, așa cum sunt recunoscute de lege, fără intervenții ilegale.
2. În cazul în care un copil este privat în mod ilegal de unele sau de toate elementele identității sale, statele părți vor oferi asistență și protecție corespunzătoare, în vederea restabilirii rapide a identității sale.

Declarația Universală a Drepturilor Omului-articolul 15

- (1) Orice persoană are dreptul la o naționalitate.
- (2) Nimănui nu poate fi lipsit în mod arbitrar de naționalitatea sa și nici de dreptul de a-și schimba naționalitatea.

4.4.c Dreptul de a practica propria cultură, limbă și religie

Convenția cu privire la drepturile copilului

Articolul 14

1. Statele părți vor respecta dreptul copilului la libertatea de gândire, conștiință și religie.
2. Statele părți vor respecta drepturile și îndatoririle părinților și, după caz, ale tutorilor legali, de a oferi copilului îndrumări în exercitarea dreptului său într-o manieră compatibilă cu evoluția capacităților copilului.

Articolul 30

În acele state în care există minorități etnice, religioase sau lingvistice sau persoane de origine indigenă, unui copil aparținând unei astfel de minorități sau care este indigen nu i se va refuza dreptul, în comunitate cu alți membri ai grupului său, de a se bucura de sau propria cultură, să-și profeseze și să-și practice propria religie sau să-și folosească propria limbă.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene

Articolul 22

- (1) Uniunea respectă diversitatea culturală, religioasă și lingvistică.
2. Declarația Universală a Drepturilor Omului

Articolul 18

Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau credința și libertatea, fie singur, fie în comunitate cu alții și în public sau privat, de a-și manifesta religia sau credința prin predare, practică, cult și respect.

4.4.d Dreptul la libertatea gândirii

Convenția cu privire la drepturile copilului

Articolul 14

1. Statele părți vor respecta dreptul copilului la libertatea de gândire, conștiință și religie.
2. Statele părți vor respecta drepturile și îndatoririle părinților și, după caz, ale tutorilor legali, de a oferi copilului îndrumări în exercitarea dreptului său într-o manieră compatibilă cu evoluția capacităților copilului.

Articolul 30

În acele state în care există minorități etnice, religioase sau lingvistice sau persoane de origine indigenă, unui copil aparținând unei astfel de minorități sau care este indigen nu i se va refuza dreptul, în comunitate cu alți membri ai grupului său, de a se bucura de sau propria cultură, să-și profeseze și să-și practice propria religie sau să-și folosească propria limbă.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene-Articolul 22

- (1) Uniunea respectă diversitatea culturală, religioasă și lingvistică.

Declarația Universală a Drepturilor Omului-articolul 18

Orice persoană are dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și de religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau credința și libertatea, fie singur, fie în comunitate cu alții și în public sau privat, de a-și manifesta religia sau credința prin predare, practică, cult și respect.

4.4.e Dreptul la muncă

Constituția Republicii Lituania – articolul 48

Fiecare ființă umană își poate alege în mod liber un loc de muncă sau o afacere și va avea dreptul de a avea condiții adecvate, sigure și sănătoase la locul de muncă, de a primi o remunerație echitabilă pentru muncă și de securitate socială în caz de șomaj.

Munca străinilor în Republica Lituania este reglementată prin lege.

Munca forțată va fi interzisă.

Serviciul militar sau serviciul alternativ efectuat în locul serviciului militar, precum și munca cetățenilor în timp de război, dezastre naturale, epidemii sau alte cazuri extreme nu vor fi considerate muncă forțată.

Munca executată de persoane condamnate de instanță, munca fiind reglementată de lege, nu este considerată nici muncă forțată.

Convenția cu privire la drepturile copilului – articolul 32

1. Statele părți recunosc dreptul copilului de a fi protejat de exploatarea economică și de a efectua orice muncă care este susceptibilă de a fi periculoasă sau de a interfera cu educația copilului sau de a dăuna sănătății copilului sau fizic, mental, spiritual, dezvoltarea morală sau socială.

2. Statele părți vor lua măsuri legislative, administrative, sociale și educaționale pentru a asigura punerea în aplicare a prezentului articol. În acest scop, și având în vedere dispozițiile relevante ale altor instrumente internaționale, statele părți vor, în special:

- (a) să prevadă o vârstă minimă sau vârste minime de admitere la angajare;
- (b) prevede o reglementare adecvată a orelor și condițiilor de muncă;
- (c) Prevăd sancțiuni corespunzătoare sau alte sancțiuni pentru a asigura aplicarea efectivă a prezentului articol.

Declarația Universală a Drepturilor Omului – Articolul 23

Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a locului de muncă, la condiții de muncă echitabile și favorabile și la protecție împotriva șomajului.

(2) Orice persoană, fără nicio discriminare, are dreptul la salariu egal pentru muncă egală.

(3) Orice persoană care lucrează are dreptul la o remunerație echitabilă și favorabilă, care să-i asigure lui și familiei sale o existență demnă de demnitatea umană și completată, dacă este necesar, cu alte mijloace de protecție socială.

(4) Orice persoană are dreptul să înființeze și să se alăture sindicatelor pentru apărarea intereselor sale.

5 ANALIZA ROMÂNEASCĂ A POVESTILOR DREPTURILOR

5.1 Introducere

Drepturile alese au semnificații diferite în România. Unele dintre ele sunt legate de perioada comunistă. Alte drepturi sunt relevante pentru o perioadă istorică mai mare. Pe de altă parte, unele drepturi sunt recunoscute de stat sau de instrumente juridice internaționale, în timp ce alte drepturi nu au o recunoaștere legală, dar sunt importante pentru o societate funcțională, coezivă și stabilă.

Lista drepturilor:

- a) Dreptul la familie – introdus prin Copilul cel Înțelept
- b) Dreptul la bunăstare fizică și psihologică- introdus prin Copilul cel Înțelept
- c) Dreptul de acces la justiție – introdus prin Copilul cel Înțelept
- d) Egalitatea între bărbați și femei- introdusă prin Ileana Samziana
- e) Dreptul femeii la muncă – introdus prin Ileana Samziana
- f) Dreptul la viață – introdus prin Pinocchio
- g) Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio

5.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi

5.2.a Dreptul la familie

„După venirea comuniștilor la putere, familia mea a avut multe necazuri. Părinții mei erau bogați și asta era împotriva regulilor comuniștilor. Eram copil în acel moment și îmi amintesc că aveam servitori în casa noastră. Într-o zi, părinții mei au plecat și au spus că servitorii vor avea grijă de mine pentru o vreme. Când s-au întors părinții mei, eram, deja, adolescentă și nu voiam să-i văd sau să vorbesc cu ei. Mai târziu, când era prea târziu, am înțeles că m-au dat în adopție slujitorilor, ca să mă ocrotească și să facă posibil să am o educație. Nici astăzi, că sunt bătrână, nu pot să-i iert că m-au lăsat în urmă, că mi-au luat familia de la mine.”

Această poveste de viață a Anei B. este povestea multor familii distruse când comuniștii au preluat puterea politică după al Doilea Război Mondial. În timpul regimului comunist s-a întâmplat o altă dramă de scară socială: orfanii. Copiii lăsați de mame în spital sau cu diverse dizabilități, au fost ținuti închiși în așa-numitele „Case ale Copii”. Acolo, copiii au fost neglijăți și abuzați într-un mod crud. Din astfel de motive, familia are o semnificație aparte în România, grija familială exprimându-se într-un interes scăzut pentru centrele de bătrâni și un interes ridicat pentru adopții.

5.2.b Dreptul la bunăstare fizică și psihică

„Am fost 9 copii pentru părinții noștri, dar doi dintre ei au murit când erau bebeluși. Eram cel mai mic dintre noi șapte. Aveam această regulă, acest obicei, care datează din vremuri foarte vechi: copilul cel mai mic, fiu sau fiică, rămânea la părinți. Restul putea pleca, în alte sate sau chiar în oraș, dar cel mic ar trebuia să stea la părinți, să

moștenească casa părintească și să aibă grijă de părinți până la moarte. Așa că, fiind cel mai mic, am rămas aici, în sat. Am avut grijă de părinții noștri. Frații și surorile mele m-au ajutat, dar aceasta era datoria mea. Acesta era obiceiul. Astăzi, lucrurile s-au schimbat.”

Mihai I. a explicat un obicei foarte vechi în familiile rurale din toată țara. Datoria celui mai mic copil era considerată una sacră. Chiar și astăzi, copiii au grijă de părinți, iar utilizarea centrelor de îngrijire pentru bătrâni nu este atât de răspândită în societate.

5.2.c Dreptul de acces la justiție

„Tatăl meu a fost preot. După ce comuniștii au venit la putere, într-o noapte, au venit la noi și ne-au dat afară din casă. Au confiscat totul, spunând că tatăl meu este un burghez. Tatăl meu a murit după ce s-a întors din lagărul de muncă forțată. După căderea dictaturii comuniste, am avut dreptul să revendicăm moștenirea părinților noștri. Chiar și așa, am luptat 15 ani în procese pentru a recupera cea mai mare parte a moștenirii. Din acest motiv, nu voi mai accepta niciodată socialismul sau comunismul. În acea perioadă, dreptul la justiție era doar o teorie, scrisă pe hârtie. Acesta nu a fost un drept real.”

Una dintre poveștile de viață ale Alexandrinei A. Aceasta este aceeași poveste a miilor de familii din timpul regimului comunist.

5.2.d Egalitatea între bărbați și femei

„Aveam 16 ani când m-am căsătorit. Mama mea se căsătorise la 14 ani. Când am cunoscut-o pe soacra mea, am văzut cât de respectuoasă era față de soțul ei. Ea îi săruta mâna și nu i s-a adresat niciodată cu „tu”. Ea mi-a spus că trebuie să-i port tot respectul soțului meu, să nu mă cert niciodată cu el și să-i ascult mereu. Am încercat să fiu o soție bună, dar nu mi-a plăcut niciodată să fiu lăsată deoparte când aveam musafiri. A trebuit să gătesc și să fac copii și să am grijă de copii și de gospodărie. De multe ori, soțul meu mi-a spus: „ești femeie, ce știi tu?” Am avut un soț bun. Nu m-a bătut prea mult. Astăzi, lucrurile s-au schimbat foarte mult. Poate că la țară mai sunt femei care trăiesc în același mod, dar sunt foarte puține.”

Tudora I. a explicat cum ar trebui să fie și să se comporte femeile în familia tradițională. Povestea ei este și mai tristă, cu multe experiențe de violență în familie și un loc inferior în familie.

5.2.e Femeile au dreptul la muncă

„Mi-ar fi plăcut să lucrez, să mă angajez, dar, când eram mai mică, acest lucru nu era obișnuit pentru femei. Apoi, când au venit comuniștii, acest lucru a devenit posibil, dar pentru mine a fost prea târziu. Am avut copii și a trebuit să stau acasă, să am grijă de ei. Toată viața am fost casnică. Prima dată când am plecat din sat, aveam 40 de ani și ceva. Toate femeile din sat erau la fel. Acum, nu am o pensie proprie. Am doar o mică pensie fiind soția supraviețuitoare a soțului meu. Mereu mă întreb cum poate fi să lucrezi într-o fabrică.”

Maria S., în vârstă de 80 de ani, spune aceeași poveste de viață ca multe femei de vârsta ei. Și astăzi, la țară sau chiar în orașe, multe femei au același rol de menajeră și de îngrijitoare a copiilor.

5.2.f Dreptul la viață

„Astăzi, putem face orice ne dorim, dar bunicul meu și generația lui, au fost prima generație de romi, de țigani, care au devenit oameni liberi. Bunicul meu s-a născut rob. El era deținut, iar alte familii de romi erau deținute de

un om bogat. Nu aveau drepturi la acea vreme. Proprietarul lor avea dreptul să-i vândă, să-i schimbe, să-i bată sau chiar să-i omoare”.

Gheorghe B., de 86 de ani, își amintește și acum poveștile spuse de bunicul său, care era rob rom. România a fost ultimul stat din Europa care a abolit sclavia romilor, în anii 1855-1856, în timpul principatelor române.

5.2.g Dreptul la educație

„Mi-ar plăcea să fiu mai educat. Am absolvit doar 4 clase. Când eram la școală, profesorul mă ruga, în fiecare zi, să mă duc să am grijă de găștele lui. Am învățat doar să citesc și să scriu. La 14 ani, pentru că profesorul mă bătea în fiecare zi, iar părinții mei nu aveau încredere în explicațiile mele, am fugit de acasă și mi-am găsit un loc de muncă într-un oraș. Eram prea tânăr, dar m-au acceptat pentru că aveau nevoie de forță de muncă. Pentru că nu am avut o educație, o școală, am fost un simplu muncitor toată viața. Din această cauză, foarte des, oamenii îmi spun că sunt prost sau incult. Este important să ai o educație. Du-te la școală, dragul meu, și învață bine. Doar așa poți deveni „cineva”, recunoscut și respectat de ceilalți.”

Constantin I. își exprimă regretele că nu a avut o educație adecvată. Învățământul gratuit și obligatoriu pentru toți cetățenii a intrat în vigoare în anii 1920, iar învățământul public a cuprins doar școala primară (până la clasa a IV-a).

5.3 Reprezentarea drepturilor în basme

5.3.a Dreptul la familie – introdus prin Copilul cel Înțelept

A fost odată un bărbat care a rămas singur, după moartea soției sale. Într-o zi, bărbatul s-a simțit singur și a decis să adopte prima ființă pe care o va întâlni pe stradă.

Scena: Omul adoptă șarpele

OM: Tu, șarpe, vrei să fii copilul meu adoptiv? Tu ești singur, eu sunt singur și amândoi avem dreptul să avem o familie. Am de toate, și bani, atât de mult poți să mănânci cu lingura.

ȘARPE: De ce să nu fiu? Numai că ar trebui să ne înțelegem mai întâi.

OM: Cum am putea să nu ne înțelegem? Eram căsătorit și m-am înțeles cu soția mea așa cum aș fi făcut cu un frate.

ȘARPE: În regulă. Nu voi cere mare lucru, doar să mă porți în spate.

OM: Doar atât? Dacă e așa, atunci ești copilul meu adoptiv.

POVESTITORUL: Bărbatul a luat șarpele pe spate. Șarpele s-a înfășurat în jurul gâtului și a stat acolo ca într-un cuib. A trecut mult timp. Acordul lor nu a fost încălcat niciodată.

Dar omul a îmbătrânit, picioarele au început să-i tremure, spatele a început să se îndoie, în timp ce șarpele creștea și creștea, apăsând spatele bărbatului; bărbatul cu greu putea duce șarpele.

5.3.b Dreptul de acces la justiție – introdus prin Copilul cel Înțelept

Scenă: Omul a îmbătrânit și a devenit dificil să ducă șarpele

OMUL: Fiul meu, ai milă de părintele tău și coboară o vreme, că am îmbătrânit și nu te mai pot duce. Mi-am ținut promisiunea și ți-am asigurat dreptul de a fi îngrijit. Acum că sunt bătrân, este rândul meu să am dreptul la bunăstare fizică și psihică, să mă bucur de ceea ce mi-a mai rămas din viață.

ȘARPE: Nici să nu te gândești la asta, tată. Așa a fost înțelegerea noastră și așa va fi până vei muri.

POVESTITORUL: Când au văzut cât de obosit este bărbatul, oamenii l-au sfătuit să meargă la o instanță de judecată.

5.3.c Dreptul de acces la justiție – introdus prin Copilul cel Înțelept

Scena: omul și șarpele merg la judecată

JUDECĂTORUL: De ce nu faci ce este bine și nu-l lași pe bietul om să se odihnească?

ȘARPE: Corect, greșit, nu vreau să știu. Acesta a fost acordul nostru!

JUDECĂTORUL: Așa este, bătrâne?

OMUL: Ei bine, așa este, dar când ne-am înțeles, eram mai tânăr și puteam duce povara. Acum nu cer să ne încălcăm acordul, doar să aibă milă de slăbiciunile mele, căci este copilul meu adoptiv și, după moartea mea, tot ce este al meu îi va rămâne. Potrivit justiției, amândoi avem drepturi și asta cer eu, o judecată corectă.

ȘARPE: Nu este nicio milă scrisă aici. Știu că așa a fost acordul nostru și atunci, chiar și așa, sau altfel, voi fi în continuare moștenitorul lui, ca și copilul lui adoptiv.

JUDECĂTORUL: Dacă așa a fost acordul tău, vechi, și dacă copilul tău adoptiv nu dorește să aibă milă de tine, nu putem face nimic. Trebuie să vă respectați acordul.

POVESTITORUL: Sărmanul om a plecat și, cu inima grea de întristare, abia ducându-și trupul, mergea și se gândea că va muri înainte de vreme, rupt de povara căratului șarpelui. Dintr-o dată, a ajuns într-un spațiu liber, unde mai mulți copii îl aleseseră pe unul dintre ei să le fie împărat și să judece cauzele pe care le aveau.

OMUL: Împărate, am venit la tine să cer dreptate, un proces echitabil, cum se spune în regat.

IMPĂRAT: Spune, bătrâne, care este necazul tău?

OMUL: Vezi, împărate, când a murit soția mea, mi-a fost rău fiind singur și m-am gândit să iau un copil adoptiv, căruia să-mi las toată averea după ce voi fi plecat. Neavând rude, am ieșit să găsesc pe cineva, pe cine mi-a pus Dumnezeu în cale, să-l adopt. Am găsit acest șarpe și am fost de acord cu el să-l port mereu în spate. Eram mai tânăr atunci, acum

șarpele a crescut și greutatea lui mă cocoșează atât de tare, încât abia pot merge pe pământ. L-am rugat să coboare, să-mi dea o pauză, un răgaz, dar refuză să o facă.

SARPELE: Vreau să.....

IMPARATUL: Este o mare lipsa de respect să răspunzi unui împărat de acolo de sus, unde esti tu. Nu știi, șarpele, că părțile, când vin înaintea împăratului pentru judecată, trebuie să stea la pământ?

Șarpele se desface de pe gâtul bărbatului și ajunge la pământ.

ȘARPELE: Împărate, e adevărat, acest bărbat m-a luat ca pe un copil adoptiv. Dar acordul nostru a fost că mă va purta mereu în spate. Fie cobor din spatele lui, fie nu, tot așa fi moștenitorul lui. Mă țin de acord. Acesta este lucrul corect. Acordul este sacru.

IMPARATUL: Copilul care nu are mila de părinții săi este nevrednic să vadă lumina zilei! Pentru ceea ce ai făcut, așa fi putut să porunc poporului meu să te omoare, dar asta nu ar fi fost dreptate! Într-o gaură, în pământ du-te și nu mai ieși afară, ca să nu te mai vadă nimeni!

Șarpele s-a strecurat în pământ, iar bărbatul și-a îndreptat spatele și își ține capul sus.

5.3.d Egalitatea între bărbați și femei - introdusă prin Ileana Sâmbziana

5.3.e Dreptul femeilor la muncă – introdus prin Ileana Sâmbziana

Scena: Fata mascată a furat cristelnița din biserică

POVESTITOR: Odinioară, un rege avea 3 fiice. Era foarte supărat de acest fapt, întrucât regele vecin, mult mai puternic, i-a cerut un fiu, să slujească în schimbul păcii. Fiicele mai mari și cele mijlocii au cerut permisiunea de a călători la acel rege, dar nu au reușit să treacă de provocările de pe drum. Fiica cea mică s-a îmbrăcat ca un băiat, a reușit să treacă peste toate provocările și a devenit un paj al puternicului rege. Acum, regele a cerut noului paj să îndeplinească o serie de misiuni. Una dintre ele a fost să răpească o prințesă foarte frumoasă, Ileana Sâmbziana, pentru ca aceasta să devină soția regelui. După această provocare, Ileana Sâmbziana a cerut o cristelniță, care se afla în biserica unei mănăstiri.

Fiica împăratului intră pe scenă pe o parte, ia vasul de botez și pleacă pe cealaltă parte a scenei.

PREOTUL, apare din spatele fetei, ridicând mâinile și îngenunchind, și o blestemă pe fată: – O, Sfinte Doamne! Fă astfel încât cine a îndrăznit să atingă sfântul vasul de botez cu mâinile sale păcătoase să se transforme într-o femeie dacă este bărbat; iar dacă este femeie, fă astfel încât să se transforme în bărbat!

Fiica împăratului se scutură, pelerina îi cade, iar prințul frumos rămâne pe scenă.

Fundalul se schimbă cu un interior al sălii tronului.

PRINȚUL duce vasul la împărat, care se află lângă Ileana Sâmbziana:

– Mare împărat, am îndeplinit sarcinile pe care mi le-ai încredințat. Consider că acum mi-am terminat treaba. Fii fericit și stăpânește în pace, atâta timp cât Domnul va lăsa!

IMPĂRATUL: Sunt multumit de serviciul tău; să știi că după moartea mea vei lua tronul împărăției mele, pentru că n-am avut nici un moștenitor până acum. Și dacă Dumnezeu îmi dă un fiu, tu vei fi mâna lui dreaptă.

ILEANA SÂMZIANA: Împărate, acum că toate dorințele mele s-au împlinit, ne putem căsători, deși ai trimis pe altcineva să facă toate treburile grele. Vino lângă mine.

Împăratul se apropie de ea și cade printr-o gaură din podea.

ILEANA SÂMZIANA îi spune prințului : M-ai adus aici, mi-ai îndeplinit toate dorințele, mi-ai adus vasul de botez, vei fi soțul meu. Să ne căsătorim.

PRINȚUL: Mă voi căsători cu tine dacă mă alegi pe mine. Dar să știi că în casa noastră eu o să iau deciziile, nu femeia. Femeia nu are dreptul să vorbească în fața bărbatului, pentru că acesta este obiceiul.

5.3.f Dreptul la viață – introdus prin Pinocchio

Scena: Pinocchio îi este foame și mănâncă perele

GEPETTO Pinocchio, deschide! Știu că ești în casă!

PINOCCHIO A! cine e? Tati! În sfârșit! Vin și deschid ușa! (se ridică, dar cade) ce se întâmplă?! Cine mi-a furat picioarele? Sunt sigur că pisica a fost! Tati, nu pot veni să deschid ușa!

GEPETTO Pinocchio, poate am răbdare, dar toată răbdarea are o limită, iar mă enervezi... Deschide sau intru pe fereastră și te fac să regreti!

PINOCCHIO Tati, vorbesc serios, nu pot! Cineva mi-a furat picioarele!

GEPETTO Oh, da? Și cine a fost, poți să-mi spui?

PINOCCHIO Pisica!

GEPETTO Pisica?! Haide! Ei bine, îți arăt! (intră în casă și, când îl vede pe Pinocchio, îi este milă de el) Chiar nu ai picioare, micuțul meu Pinocchio! Dar ce s-a întâmplat?

PINOCCHIO Nu știu! A fost o noapte foarte grea, am vrut să fac niște omletă, dar a fost un pui și a plecat, apoi a venit un greier și mi-a ținut o prelegere, mi-a spus că sunt băiat rău și că am capul de lemn, apoi am i-a fost foame și nu aveam nimic de mâncat...(începe să se vaite)

GEPETTO Sărmanul Pinocchio! Dacă vrei, am astea pentru tine! (scoate trei pere) am păstrat aceste pere pentru fost micul dejun, dar ți le dau! Ești un copil și, ca toți copiii, ai dreptul la viață și supraviețuire.

PINOCCHIO Ah! Deci ar fi trebuit să fie mâncare pe aici și ceva care să-mi dea mâncare. Vedeți, dreptul meu nu a fost asigurat.

GEPETTO Era mâncare, Pinocchio, dar cum îți poate fi asigurat dreptul, dacă nu-ți îndeplinești obligația de a fi ascultător și faci cât mai puține lucruri urâte? Haide, spune-mi, vrei să mănânci aceste pere bune?

PINOCCHIO Bine (se uită la ele cu atenție) dar, tati, dacă vrei să le mănânc, trebuie să le cureți de coajă!

GEPETTO Ești cam pretențios, știi? Asta e rău! Nu știi niciodată ce se poate întâmpla, mai bine nu fii așa!

PINOCCHIO Ai dreptate, dar nu mănânc fructe dacă nu sunt curățate de coajă!

GEPETTO (curățând perele) Iată, sătură-te! (Pinocchio mănâncă perele și vrea să arunce cotoarele) Nu arunca cotorul!

PINOCCHIO Dar eu nu mănânc, e neplăcut!

GEPETTO Dă-mi--le! (le pune lângă coji)

PINOCCHIO Dar tot mi-e foame! Mi-e foame! Mi-e foame!

GEPETTO Îmi pare rău, nu am altceva să-ți dau. Oh, da, am aceste coji și aceste cotoare... dar ai spus că nu-ți plac...

PINOCCHIO Arată-mi-le mai aproape... lasă-mă să gust! (Geppetto i le dă, iar Pinocchio mănâncă totul) Acum mă simt mai bine!

GEPETTO Vezi, nimic nu se aruncă!

5.3.g Dreptul la educație – introdus prin Pinocchio

Scenă: Pinocchio la cărțile școlare de la Geppetto

PINOCCHIO (privind unde trebuie să fie picioarele) Tati, vezi ce zi frumoasă este? Mai bine ies, mă joc, alerg...

GEPETTO Da, ai dreptate!

PINOCCHIO Joc fotbal!...

GEPETTO Pinocchio, înțeleg că vrei alte picioare, dar sunt sigur că vei pleca de acasă, ca data trecută.

PINOCCHIO Nu, promit că voi fi cel mai bun dintre toți băieții! Îți promit că voi merge la școală! (se lovește cu mâna pe frunte, înțelegând necazul în care a intrat.) Orice copil are dreptul la educație și știu că mă vei ajuta să mă bucur de acest drept.

GEPETTO Așa voi face! Du-te la culcare și îți pun picioarele la loc! (lucrează)

POVESTITORUL Pinocchio este atât de norocos! Geppetto este prea bun! Dar acum a promis că va merge la școală! ... ce credeți, va merge la școală?

PINOCCHIO (ridicându-se) Acum un singur lucru lipsește!

GEPETTO Ce anume?

PINOCCHIO Abecedarul!

GEPETTO Ai dreptate!... Mă întorc! (își ia haina și iese. Se întoarce, fără haină, tremurând, și cu o carte)

PINOCCHIO Tati, ce s-a întâmplat cu haina ta?

GEPETTO Mi-a fost prea cald și am vândut-o. Iată cartea! (îi dă cartea lui Pinocchio care îl îmbrățișează)

5.4 Legile și legislația în legătură cu dreptul

5.4.a Dreptul la familie

Dreptul la familie este legat de dreptul de a avea un partener, un soț sau un soț, copii, mamă și tată și alte rude.

Constituția României – articolul 48, alin. 3

„Copiii din afara căsătoriei sunt egali în fața legii cu copiii din căsătorie.”

Legea nr. 273/2004 privind procedura adopției – art. 1 lit. b)

În timpul procedurii de adopție trebuie respectat următorul principiu:

Principiul îngrijirii și educației copilului într-un mediu familial.

Acest drept a fost recunoscut prin Declarația Drepturilor Copilului din 1959 și prin Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene în 2000.

5.4.b Dreptul la bunăstare fizică și psihică

Ca vârstnici să se bucure de acest drept înseamnă că noi, toți ceilalți, trebuie să îi ajutăm atunci când au nevoie, să le ușurăm viața prin îngrijire și atenție sau să le asigurăm nevoile vieții, astfel încât să nu mai fie nevoiți să muncească. .

Constituția României – articolul 47

(1) Statul are obligația de a lua măsurile de dezvoltare economică și de protecție socială, astfel încât să asigure cetățenilor un trai decent.

(2) Toți cetățenii au dreptul la pensie, la concediu de maternitate plătit, la îngrijiri medicale în instituțiile medicale de stat, la ajutor pentru șomaj și la alte tipuri de asigurări sociale publice sau private, potrivit legii. Cetățenii au dreptul la îngrijire socială, de asemenea, conform legii.

Acest drept a fost recunoscut de Uniunea Europeană în conformitate cu Carta Drepturilor Fundamentale din 2010.

5.4.c Dreptul de acces la justiție

Dreptul de acces la justiție cuprinde mai multe componente precum: dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, interdicția abuzului de drept și altele.

Constituția României – articolul 21

- 1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru a-și apăra drepturile, libertăți și interese.
- 2) Nicio lege nu poate limita exercitarea acestui drept.
- 3) Părțile au dreptul la o judecată în echitate și la soluționarea cauzelor legale într-un termen rezonabil.

Acest drept a fost recunoscut în mare măsură în 1948 de Declarația Universală a Drepturilor Omului și în 1950 de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

5.5 Egalitatea între bărbați și femei

5.6 Femeile au dreptul la muncă

În România, până în 1874, fetele/femeile au fost împiedicate să meargă la școală sau să învețe. Până în 1929, femeile nu aveau drept de vot sau de muncă.

Constituția României

Articolul 16

- (1) Cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.
- (2) Nimeni nu este mai presus de lege.
- (3) [...] Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru a accede în funcții și demnități publice.

Articolul 41

- (1) Dreptul la muncă nu poate fi limitat. Fiecare persoană este liberă să aleagă o profesie, o meserie sau ocupație, precum și locul de muncă.
- (4) Pentru aceeași muncă, femeile au salariu egal cu bărbații.

Egalitatea între femei și bărbați a fost recunoscută internațional în 1979 prin Convenția privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor.

5.6.a Dreptul la viață

Dreptul la viață este cel mai important și mai vechi drept recunoscut în lume și de multe dintre țări. Dreptul la viață înseamnă că nimeni nu are dreptul să ia viața altora. În situații cu totul speciale, dacă legea spune astfel, în unele state, infractorii sunt condamnați la moarte. În România, dreptul la viață a fost recunoscut pentru prima dată în 1864.

Constituția României – articolul 22

- 1) Dreptul la viață și dreptul la integritate fizică și psihică sunt garantate.
- 2) Nimeni nu poate fi torturat sau supus unor pedepse sau tratamente inumane sau umilitoare.
- 3) Pedepsa cu moartea este interzisă.

Dreptul la viață a fost declarat în 1948 prin Declarația Universală a Drepturilor Omului.

5.6.b Dreptul la educație

Dreptul la educație înseamnă că oamenii au dreptul de a învăța, acesta fiind un pilon fundamental pentru bunăstarea individuală și socială. Dreptul la educație are o istorie complicată, cu numeroase începuturi și opriri. În România, dreptul la educație a început să fie recunoscut în 1821, dar mai ales pentru oamenii bogați.

Constitutia Romaniei- Articolul 32

- (1) Dreptul la educație este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și profesional, prin învățământul universitar și prin alte tipuri de învățământ și formare.
- (2) Învățământul de toate clasele se face în limba română. Conform legii, învățământul se poate face într-o limbă internațională.
- (3) Dreptul persoanelor din minoritățile naționale de a învăța în propria limbă maternă și dreptul de a fi educat în acea limbă sunt garantate. [...]
- (4) Învățământul de stat este gratuit, potrivit legii. [...]

Din 1959, prin Declarația Drepturilor Copilului, țările din întreaga lume au recunoscut că copiii au dreptul la educație gratuită și obligatorie, cel puțin pentru nivelul primar.

6 ANALIZA POLONEZĂ A POVESTILOR DREPTURILOR

6.1 Introducere

În zilele noastre educația joacă un rol foarte important și conștientizarea cât de important este să primești o educație nu poate duce decât la îmbogățirea intelectuală a societății. Prin stabilirea dreptului la educație, vedem o preocupare pentru dezvoltarea societății poloneze.

Lista drepturilor:

- a) Dreptul la educație introdus prin Pinocchio și Piticii și Orfana Maria
- b) Dreptul la viață, libertate și securitate introdus prin Pinocchio
- c) Dreptul copilului la protecție și îngrijire introdus prin Pinocchio și Piticii și Orfana Maria
- d) Drepturile animalelor introduse prin Pinocchio
- e) Dreptul la libertatea de exprimare introdus prin Don Quijote
- f) Dreptul la muncă introdus prin Don Quijote
- g) Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau mentale, vătămării sau neglijenței introdus prin Piticii și Orfana Maria
- h) Dreptul la protecție împotriva exploatării de orice fel și dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă stabilită prin Piticii și Orfana Maria
- i) Dreptul la protecție și asistență introdus prin Piticii și Orfana Maria

6.2 Istoria locală, națională sau regională sau personală legată de drepturi

6.2.a Dreptul la educație

Primele studii psihologice asupra situației copilului au apărut la sfârșitul secolului al XIX-lea. Înainte de asta, copilul, ca ființă umană- ființă socială, nu exista în conștiința societății.

Merită subliniat aici rolul pedagogului polonez Janusz Korczak, un activist respectat la nivel internațional pentru tratamentul decent al copiilor. În 1920, și-a publicat lucrarea „Magna Charta Libertatis”, în care considera respectul pentru copil drept baza drepturilor copilului. Cererea lui ca copilul să fie respectat pe picior de egalitate cu adulții („Nu există copil, există o persoană”) a fost cu mult înaintea timpului său.

După cum spunea despre sine, „Am ales pentru fiul meu ideea de a sluji copilul și cauza lui”. El știa că nu este suficient să ascuți – era necesar, mai presus de toate, să auzi nevoile copilului. Despre dreptul la educație, în schimb, a spus: "Copilul vrea să fie bun. Dacă nu știe cum- învață-l; dacă nu știe- explică; dacă nu poate- ajută-l".

Drepturile copiilor au fost consacrate pentru prima dată în Declarația de la Geneva din 1924, dar cel mai important document cuprinzător care definește drepturile copiilor este Convenția cu privire la drepturile copilului, care a fost adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989. A fost ratificat de 192 de țări - toate s-au angajat să respecte și să pună în aplicare prevederile sale. Polonia a ratificat această convenție în 1991.

Este de remarcat aici că, încă din 1978, Polonia a propus adoptarea acesteia către Comisia ONU pentru Drepturile Omului și a prezentat un proiect care a fost ulterior modificat de două ori, contribuind astfel la Convenția cu privire la drepturile copilului în forma sa actuală.

Un alt accent polonez demn de remarcat în lupta pentru drepturile copiilor este faptul că inițiatorul creării UNICEF, o organizație internațională care lucrează în numele copiilor, a fost Ludwik Raichman - un bacteriolog și activist social polonez. Acest lucru a avut loc în 1946.

Documentul final obligatoriu este Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a ONU în 1989, ratificată în Polonia în 1991.

6.2.b Dreptul la viață, libertate și siguranță

O mare influență asupra Constituției din 3 mai în ceea ce privește dreptul la viață, libertate și securitate a avut-o Hugo Kołłątaj (un politician, scriitor, istoric polonez). El a spus că în niciun caz nu trebuie încălcate drepturile omului; că nicio țară nu este demnă să fie numită liberă dacă măcar o persoană este forțată să facă sclavie.

Hugo Kołłątaj a fost un mare susținător al egalității în drepturi pentru burghezie, deși s-a ocupat și de țăranii - a propus înlocuirea iobăgiei cu chiria.

S-a opus vetoului Liberum și a văzut consolidarea puterii regale pe tronul ereditar. El a susținut limitarea drepturilor magnaților.

În special, el a contribuit la lupta pentru viața și libertatea poporului polonez, așa cum s-a exprimat referindu-se la compatrioții săi: „Polonezii! Îndrăzniți să fiți o națiune pentru totdeauna și o națiune cu adevărat liberă”.

6.2.c Dreptul copilului la protecție și îngrijire

În 1913, în Belgia a avut loc Primul Congres Internațional de Îngrijire a copiilor. Congresul a adoptat mai multe rezoluții fundamentale, printre altele, privind organizarea îngrijirii copiilor.

S-a propus apoi să fie înființată Asociația Internațională pentru Protecția Copilului, care a avut loc în 1921. Polonia i s-a alăturat la 5 noiembrie 1928.

Prima reglementare legală din istoria constituționalismului polonez privind drepturile copilului a fost Constituția din martie 17.03.1921. Problema dreptului copilului la ocrotire și asistență este discutată în articolul 103 din Constituția menționată mai sus, care prevede că „copiii fără îngrijire părintească suficientă, neglijanți în ceea ce privește creșterea lor au dreptul la îngrijirea și asistența statului în măsura determinată de lege”.

1924- Adunarea Generală a Societății Națiunilor adoptă Declarația Drepturilor Copilului cunoscută sub numele de Declarația de la Geneva. Declarația afirmă că omenirea trebuie să ofere copilului tot ce are mai bun și că îi revine omenirii să ofere îngrijire, protecție, asistență copiilor aflați în situații dificile.

1948- Adunarea Generală a Națiunilor Unite adoptă Declarația Universală a Drepturilor Omului, al cărei articol 25 dă dreptul mamelor și copiilor la „îngrijire și asistență specială” și „protecție socială”.

1959- Adunarea Generală a Națiunilor Unite adoptă Declarația Drepturilor Copilului, o extindere a Declarației de la Geneva care recunoaște, printre altele, dreptul copiilor la sprijin și îngrijire medicală.

Totuși, cel mai important document este Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului, adoptată în 1989. Stabilește statutul juridic și social al copilului pe baza reglementărilor internaționale existente și a conceptelor contemporane de creștere.

Legea Republicii Polone pune în aplicare ipotezele Convenției și toate indicațiile detaliate ale acesteia.

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 în articolul 72 (paragraful 2) prevede: „Copilul privat de îngrijirea părintească are dreptul la îngrijire și asistență din partea autorităților publice”.

Astfel: În Polonia, cele mai importante acte juridice care garantează dreptul copilului la protecție și asistență din partea statului sunt: Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 (art. 72(2)) și Convenția cu privire la drepturile Copil (art. 20) adoptat de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20.11.1989 și ratificat de Polonia în 1991.

În ciuda sistemului relativ bun de protecție juridică a copiilor, respectarea drepturilor copilului în țara noastră nu pare prea optimistă. Acesta este rezultatul unui anumit tipar de tratare a copiilor ca obiecte în cultura noastră.

Există o neglijare frecventă a îndatoririlor față de copii de către tutorele lor naturali în toate domeniile vieții unui copil. Ca urmare, mulți copii care sunt privați de îngrijirea părintească trăiesc în familii de plasament, în cămine de copii, în centre de educație specială sau în îngrijire instituțională.

În 1981, în Polonia a fost înființat Comitetul pentru Protecția Drepturilor Copilului. A fost prima organizație non-guvernamentală de acest gen din Europa de Est. Reunește aproximativ 1.000 de activiști sociali și angajează specialiști de înaltă calificare în psihologie, pedagogie și drept.

6.2.d Drepturile animalelor

La intrarea în vigoare, legea a înlocuit Ordonanța Președintelui Republicii din 22 martie 1928 privind protecția animalelor, care era în vigoare din 23 aprilie 1928. Primul proiect al Legii privind protecția animalelor a fost elaborat în Sejm. Primul text, depus la 9 ianuarie 1993 de deputatul Teresa Liszcz din Acordul de Centru, nu a ajuns la prima lectură din cauza dizolvării Sejm-ului.

Un nou proiect a fost depus la 23 martie 1994 în cel de-al doilea mandat al Sejm de către deputatul Krystyna Sienkiewicz al Sindicatului Muncii. Acesta a avut în vedere tratarea unui animal ca pe o ființă sensibilă, capabilă să experimenteze suferință fizică și psihică. De asemenea, a schimbat poziția anterioară de drept civil, potrivit căreia un animal are aceleași drepturi ca un lucru. Față de proiectul inițial, a redus pedepsele pentru abuzul asupra animalelor de la doi ani la un an de închisoare, iar proprietarul unui animal abuzat urma să fie taxat pentru tratamentul animalului pe lângă pedeapsa închisorii sau amenda. În conformitate cu proiectul, era, de asemenea, ilegal să se abandoneze animalele de companie și să se lege puii de până la un an și femelele gravide. În caz de maltratare a unui animal, acesta prevedea colectarea acestuia de către un ofițer de poliție sau un inspector al Societății pentru Protecția Animalelor. Proiectul includea și interzicerea vânzării cu amănuntul a peștelui viu, a îngrășării vițelilor pentru carne albă și a rațelor și a găștelor pentru ficatul gras. Pisicile sălbatice, care sunt inamici naturali ai rozătoarelor, li s-ar oferi protecție speciei. Forțarea cailor la trap în timp ce trag o încărcătură ar fi, de asemenea, interzisă, iar căpăstrul și biciul ar trebui să fie construite astfel încât animalul să nu sufere răni. Transportul la abator nu putea dura mai mult de 24 de ore, uciderea animalelor mari ar fi posibilă numai după asomare sau anestezie prealabilă și numai în puncte special desemnate, iar uciderea peștilor și păsărilor de curte ar fi efectuată numai de persoane calificate. Doar animalelor născute în captivitate li se va permite să lupte în circ și corride, luptele cu câini și cocoși ar trebui să fie complet interzise.

„Nu mă voi opri aici asupra altor probleme: abandonul în masă al câinilor în timpul sărbătorilor, creșterea lor deliberată, necugetată, creșterea pentru untură, diferitele forme de abuz de către degenerați ingenioși. Cruzimea și prostia fără margini domnesc suprem. Mă tem că trebuie să treacă cel puțin 100 și, în unele locuri, 200 de ani înainte ca acest lucru să se schimbe în bine, înainte ca noi să ne alăturăm Europei din punct de vedere mental și nu doar geografic.

Prefer să fiu printre animale. Sunt nevinovați și de fapt complet lipsiți de apărare, chiar și acești presupuși ucigași de câini: rottweilers, amstafs sau pitt bulls „agresivi”, care nu sunt altceva decât produsul teribilității și iresponsabilității stăpânilor lor. Cred cu tărie în maxima lui Immanuel Kant, probabil cel mai mare filozof al istoriei noastre: „Putem judeca un om după felul în care tratează animalele”.

Întotdeauna au existat, sunt și vor fi mereu oameni răi și nu există nicio cale de a o ocoli. Singurul lucru care mi-a mai rămas mie și oamenilor de genul meu (numiți cu afecțiune „ecologiști năucți”) este să-i ignor și să lucrez în ritmul furnicilor în fiecare zi.

De aceea am înființat această Asociație - pentru a salva animalele și astfel să mă pot uita în oglindă în fiecare seară fără rușine, în ciuda faptului că aparțin unei specii care distruge efectiv această planetă.” - Agnieszka Lechowicz, Președinte al Asociației pentru Apărarea Animalelor, 2008

6.2.e Dreptul la libertatea de exprimare

Lipsa libertății de exprimare caracterizează sistemele teocratice, totalitare și autoritare. Reprimarea libertății de exprimare nu este doar domeniul sistemelor menționate mai sus, ci se întâlnește și în țările considerate a adera la principiile democratice. De obicei, este legată de presiunea unei persoane aflate într-o poziție superioară sau a unei persoane cu influență în cercurile decizionale (de exemplu, un politician, un editor al unei enciclopedii, al unui jurnal etc.). Acest lucru se face de obicei prin blocarea conținutului (informației) care este incomod, care nu susține opiniile persoanei care reprimă. Libertatea de exprimare este garantată de articolele 14, 25, 49, 53 și 54 din Constituția Poloniei.

În realitate, libertatea de exprimare este rareori complet nerestricționată, de exemplu, în Polonia, Codul Penal interzice insulta publică a Președintelui Republicii Polone și a altor organe constituționale ale Republicii Polone, insulta și defăimarea pot fi, de asemenea, o infracțiune. Mai mult, este o infracțiune să negi public și contrar faptului crimele naziste, crimele comuniste și alte crime împotriva păcii, umanității și crimele de război, adică așa-zisul negaționism.

Calea spre libertate

Istoria libertății de exprimare în Polonia este foarte mult legată de vremea comunismului. Situația a fost schimbată de Plenul 10 al Comitetului Central PZPR. La inițiativa lui Wojciech Jaruzelski, autoritățile au decis să continue dialogul cu opoziția. Drept urmare, la începutul anului 1989, Kiszczak sa întâlnit din nou cu Wałęsa la Magdalenka. În câteva săptămâni, s-a ajuns la un acord între cele două tabere politice. S-a convenit ca pe 6 februarie să înceapă o masă rotundă, care să stabilească detaliile unui compromis între partid și opoziție.

S-ar fi putut obține mai mult în timpul acestor negocieri? Acesta este un subiect pentru un text separat. Putem discuta despre realizările Mesei Rotunde, dar nu putem nega că libertatea (sau mai degrabă o parte din ea) a fost atinsă, evitând vărsarea de sânge. „La masa rotundă stăteau în fața unor oameni care erau divizați de toate. Nu se cunoșteau, nu se respectau, nu aveau încredere unul în celălalt. Și, pe deasupra, se urau sincer. Și totuși, pentru amândoi a fost un moment de examinare - să nu ne temem de vorbe mari - de patriotism și responsabilitate față de Polonia. Cred că toți am promovat acel examen în acele vremuri”. - își amintește Adam Michnik ani mai târziu.

6.2.f Dreptul la muncă

Codul Muncii a fost adoptat la 26 iunie 1974. Adoptarea acestei legi deosebit de importante a făcut posibilă punerea în ordine a problemelor legate de angajare. Noua legislație a făcut posibilă abrogarea unui număr de legi care erau în vigoare încă din perioada interbelică. La momentul intrării în vigoare a Legii, existau doar câteva coduri pentru această temă, inclusiv Codul civil și Codul penal.

Codul a „supraviețuit” schimbărilor politice ale Poloniei, i-a însoțit pe polonezi în timpul privatizării țării noastre, dezvoltării magazinelor de format mare, mall-urilor și centrelor de servicii partajate. A fost modificat de zeci de ori după 1989.

Codul Muncii a fost rescris foarte amănunțit în 1996. Multe modificări au fost necesare ca urmare a implementării legislației UE și a actelor juridice internaționale care acoperă Polonia. Printre altele, modificările au egalat obligațiile angajatorilor și au abrogat protecția angajaților atunci când o entitate angajatoare declară faliment sau intră în lichidare.

În anul 2000, capitolul privind contractele colective a fost modificat. O schimbare importantă a fost introdusă în 2001, când săptămâna de lucru a fost redusă la 40 de ore. Important este că acest lucru nu a afectat negativ salariile lucrătorilor.

Tot în acel an a apărut și prevederea privind egalitatea de tratament între bărbați și femei, pusă în aplicare de legislația UE. Abia în 2003, discriminarea pe motive de origine rasială sau etnică, religie, vârstă sau orientare sexuală a fost interzisă, așa cum prevede legislația comunitară. Datorită eforturilor Izabelei Jaruga-Nowacka, viceprim-ministru în guvernul lui Marek Belk și ministru fără portofoliu, a fost posibilă și introducerea prevederilor anti-bullying în Codul Muncii.

6.2.g Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau psihice, vătămării sau neglijenței

Istoria drepturilor copilului nu este lungă. Până la sfârșitul secolului al XIX-lea copiii nu aveau drepturi speciale. Primul Congres Internațional de Îngrijire a Copilului a avut loc în 1913. Putem spune că secolul XX a fost primul secol în care drepturile copilului au fost aprobate.

În Polonia, prima referire la drepturile copiilor a fost în Constituția din martie (17 martie 1921). Constituția spunea că copiii fără îngrijirea părintească au dreptul de a fi protejați de stat. Constituția mai spunea că munca remunerată a copiilor sub 15 ani este interzisă.

În Constituția Republicii Polone (2 aprilie 1997) există multe puncte referitoare la drepturile copiilor. Angajarea permanentă a copiilor sub 16 ani este interzisă (art. 65). Autoritățile publice sunt obligate să acorde îngrijiri medicale speciale copiilor (art. 68). Republica Polonă asigură protecția drepturilor copiilor. Orice persoană are dreptul să ceară autorităților publice protecția copiilor împotriva violenței, cruzimii, exploatării și demoralizării (art. 72). Un copil fără îngrijirea părintească are dreptul de a fi protejat și ajutat de către stat (art. 72).

Imensitatea și enormitatea suferinței copiilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu pot fi descrise.

Hrana din lagărele de concentrare a provocat adesea toxiinfecții alimentare la copii după ce au consumat alimente infectate cu microorganisme, bacterii, ciuperci sau protozoare patogene. Acest lucru nu este deloc surprinzător, întrucât prizonierii - inclusiv copiii - mâncau tot ce găseau: pâine mucegăită, legume putrede sau pe jumătate crude, brânză stricat cu viermi etc. Bogdan Bartnikowski și-a amintit:

„O să am pâine în gură în cel mai scurt timp! O voi mesteca încet, încet, până se va transforma într-o pastă care curge, apoi o voi înghiți și în cele din urmă nu voi simți acea arsură furioasă în mine. [...], acum a rămas cel mai important lucru - mâncarea. Cea mai mare sărbătoare, cel mai frumos moment al zilei. Se așteaptă atât de mult...”

6.2.h Dreptul la protecție împotriva exploatării de orice fel și dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă determinată

După cum știm, primul document din legislația poloneză care a menționat drepturile copilului a fost Constituția din martie 17.03.1921. Acesta a stabilit dreptul la protecție împotriva exploatării adolescenților. Acesta prevedea că vârsta minimă pentru depunerea cererii de muncă era de 15 ani, interzicea angajarea permanentă a copiilor și adolescenților de vârstă școlară în muncă remunerată, precum și munca de noapte a lucrătorilor adolescenți în industriile dăunătoare sănătății acestora (art. 113).

Constituția din aprilie 23.04.1935 reia această problemă, subliniind în articolul 8 (paragraful 2) că statul are grijă de muncă și supraveghează condițiile acesteia.

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 la articolul 65 (alineatele 3 și 4) spune: „Angajarea permanentă a copiilor sub 16 ani este interzisă. Formele și natura angajării permise vor fi stabilite prin lege. Cuantumul minim al remunerației pentru muncă sau modalitatea de determinare a acestei sume se stabilește prin lege.”

Codul Muncii prevede: În perioada sărbătorilor, persoanele cu vârsta cuprinsă între 15 și 18 ani pot fi angajate numai în condiții speciale. Condițiile de bază sunt să fi absolvit școala primară și să fie sănătoși pentru a presta munca în cauză.

Angajarea permanentă a copiilor sub 16 ani este interzisă în Polonia. Cu toate acestea, în situații excepționale, acestea pot funcționa. Codul Muncii permite persoanelor sub vârsta de șaisprezece ani să lucreze numai pentru o entitate care desfășoară activități culturale, artistice, sportive sau de publicitate.

Astfel: În Polonia, cele mai importante acte juridice care garantează dreptul copilului la protecție împotriva exploatării economice sunt: Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 (art. 65) și Convenția cu privire la drepturile copilului (art. 32) adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20.11.1989 și ratificată de Polonia în 1991.

Importanța acestei legislații în Polonia este extremă dacă te gândești la modul în care au fost tratați copiii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Un exemplu de încălcare extrem de brutală a acestei legi este tabăra de securitate din Łódź:

În decembrie 1942, a început să funcționeze tabăra polițienească de securitate preventivă pentru tinerii polonezi din Lodz, care a fost redenumită Litzmannstadt și încorporată în cel de-al treilea Reich, denumită în mod obișnuit lagărul de pe strada Przemysłowa. Era situat în incinta ghetoului, într-o zonă învecinată cu cimitirul evreiesc, și era despărțit de restul ghetoului printr-un gard de lemn înalt de 3 m, acoperit cu sârmă ghimpată. Ideea era de a izola tinerii polonezi care au cauzat probleme forțelor de ocupație și ar putea avea astfel un efect demoralizator asupra tinerilor germani.

Aceștia erau adolescenți care, în condițiile grele ale ocupației, lipsiți de îngrijire, au comis infracțiuni mărunte. Nu era neobișnuit să găsim copii ai căror părinți fuseseră uciși sau deportați în lagăre sau muncă forțată, ca copii abandonați și fără adăpost.

Un alt grup erau cei ai căror părinți nu semnaseră lista naționalității germane, așa-numita Volkslist. Au devenit ostatici - ținuti în tabără până când părinții lor au decis să semneze. În lagăr au fost trimiși și copiii activiștilor reținuți ai rezistenței poloneze, ai Martorilor lui Iehova și ai persoanelor strămutate, inclusiv ai celor din regiunea Zamojszczyzna.

Inițial, aici urmau să fie trimiși băieți cu vârste cuprinse între 8 și 16 ani. Totuși, în primul transport era deja o fată. În curând, vârsta prizonierilor a fost redusă oficial la 6 ani. Aici au fost aduși și copii mai mici, chiar și de 2 ani. Au

fost și sugari. Fetele mai mari au fost trimise într-o sucursală a lagărului de pe moșia din satul Dzierżazna. Tinerii de peste 16 ani au fost trimiși în lagărele de concentrare pentru adulți, inclusiv la Auschwitz și Ravensbrück.

6.2.i Dreptul la protecție și asistență

În 1981, în Polonia a fost înființat Comitetul pentru Protecția Drepturilor Copilului. A fost prima organizație non-guvernamentală de acest gen din Europa de Est. Reunește aproximativ 1.000 de activiști sociali și angajează specialiști de înaltă calificare în psihologie, pedagogie și drept.

Comitetul apără drepturile copiilor, ia inițiative pentru îmbunătățirea protecției drepturilor copilului și a sistemului de îngrijire și creștere și se asigură că legea este corect aplicată copiilor.

Vizând eradicarea așa-numitei lipse sociale de familie, pledează pentru modificarea procedurii de adopție, dezvoltarea instituției Serviciului de Urgență Familiei și, mai ales, sprijină copiii care trăiesc în familii aflate în pericol pentru ca aceștia să rămână în mediul lor natural, susținând astfel drepturile mamelor de a-și crește copiii.

Subliniind rolul dreptului copilului la iubire, Comitetul recomandă ca deciziile privind soarta copilului într-o criză familială să se bazeze în primul rând pe criteriul relației afective a copilului cu îngrijitorii săi.

Prima reglementare legală din istoria constituționalismului polonez privind drepturile copilului a fost Constituția din martie 17.03.1921. Problema dreptului copilului la ocrotire și asistență este discutată în articolul 103 din Constituția menționată, care prevede că „copiii fără îngrijire părintească suficientă, neglijăți în ceea ce privește creșterea lor au dreptul la îngrijirea și asistența statului în măsura în care stabilit de lege”.

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 în articolul 72 (paragraful 2) prevede: „Copilul privat de îngrijirea părintească are dreptul la îngrijire și asistență din partea autorităților publice”.

Astfel: În Polonia, cele mai importante acte juridice care garantează dreptul copilului la protecție și asistență din partea statului sunt: Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 (art. 72(2)) și Convenția cu privire la drepturile Copil (art. 20) adoptat de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 20.11.1989 și ratificat de Polonia în 1991.

Un activist în lupta pentru drepturile și protecția copilului demn de menționat este Janusz Korczak.

Pediatru, scriitor și educator polonez-evreu, a trăit și a lucrat în realități greu de imaginat în Europa de astăzi. În ciuda nenumăratelor dificultăți și reversuri ale norocului, producția sa pedagogică și literară este astăzi considerată pe scară largă ca exemplară (mai multe: Sadowski 2012) și el însuși, ca un educator în avans față de vremurile în care a trăit. În paginile acestui text încercăm să înțelegem cum a realizat el. Korczak era o persoană cu multe fațete, aparent contradictorii; avea punctele lui forte precum și multe slăbiciuni. A trecut prin faze de disperare și depresie, precum și euforie în diferite etape ale vieții sale. A fost capabil să-i facă pe copii să râdă de realitățile dure ale vieții lor, să le plângă soarta și apoi să le dea din nou curaj pentru momentele grele ale existenței din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Invariabil, însă, a extras putere, entuziasm și vitalitate creativă din interacțiunile sale cu copiii bazate pe principiile dialogului și participării subiective. Privind diferitele fațete ale lui Korczak conținute în lucrările și biografiile sale, sperăm să obținem un indiciu asupra surselor forței personalității sale.

6.3 Reprezentarea drepturilor în basme

6.3.a Dreptul la educație introdus prin Pinocchio

[Scenă – Geppetto îl trimite pe Pinocchio la școală](#)

Geppetto îl trimite pe Pinocchio la școală. El îi explică că o școală este foarte importantă în viață pentru că acolo învățăm cum să trăim, achiziționăm abilități care vor fi utile în viață. Datorită școlii putem crea și relații cu alte persoane (mai ales la vârsta noastră). Scopul școlii este creșterea și dezvoltarea unei persoane. Și respect pentru drepturile omului.

GEPETTO: Fiul meu, este timpul să mergi la școală. Fiecare copil nu numai că are dreptul, ci și trebuie să meargă la școală.

PINOCCHIO: Dar nu vreau s-o fac! Școala este atât de plictisitoare. De ce să merg la școală?

GEPETTO: Învățarea ne ajută să ne înflorească personalitatea. Mai mult, la școală, vei învăța cum să trăiești printre oameni, cum poți și cum nu ar trebui să tratezi ceilalți oameni. O școală te va ajuta cu o mai bună înțelegere a lumii, a altor oameni și a ta.

PINOCCHIO: Ce voi mai învăța acolo?

GEPETTO: Înveți să scrii, să citești, să calculezi. Dar nu numai acestea. Vei învăța ce înseamnă prietenia. Vei învăța despre oameni care se vor comporta cu totul altfel decât tine și care vor avea păreri diferite. Vei învăța să respecti și să le tolerați comportamentul chiar dacă acesta va fi total diferit de al tău.

PINOCCHIO: Respect, tolera? Nu înțeleg ce înseamnă.

GEPETTO: Și de aceea ar trebui să mergi la școală. Vei învăța acolo. Respecti și tolerezi pe cineva când vezi că este diferit și uneori nici măcar nu-ți place comportamentul lui, dar îl lași să fie diferit, nu-l batjocorești. Știi, Pinocchio... Fiecare persoană are aceleași drepturi. Aceasta înseamnă că fiecare persoană trebuie tratată în mod egal. Și de aceea, de exemplu, toți copiii au dreptul la educație. Nu putem lăsa o persoană să meargă la școală și interzicem a doua persoană să o facă.

PINOCCHIO: Ummm... Cred că înțeleg. Așa că îmi doresc foarte mult să merg la școală. Vreau să învăț toate aceste lucruri!

6.3.b Dreptul la viață, libertate și securitate introdus prin Pinocchio

Scenă – Pinocchio mănâncă struguri din grădina cuiva

Pinocchio încearcă să mănânce niște struguri din grădina cuiva. Proprietarul grădinii îl prinde în capcană – îl leagă folosind un lanț și îi spune să păzească puii de nevăstuici.

PROPRIETAR: Îmi vei înlocui câinele acum. Te leg folosind un lanț pentru că nu vreau să scapi. Vei lucra pentru mine.

PINOCCHIO: Dar nu vreau să lucrez pentru tine!

PROPRIETAR: Nu-mi pasă. Ai vrut să mănânci strugurii mei. Te-am prins și acum îmi aparții.

PINOCCHIO: Dar nimeni nu poate să fie înrobitor! Asta e legea! Fiecare are dreptul să fie liber.

PROPRIETAR: Dar tu nu ești un om, ci o păpușă!

PINOCCHIO: Zâna mi-a promis că mă va transforma în om dacă voi fi drăguț: voi merge la școală și voi respecta diverse drepturi.

PROPRIETAR: Dar nu respecti drepturile. Ai vrut să mănânci strugurii mei, care sunt proprietatea mea.

PINOCCHIO: Te rog, dă-mi drumul. Vreau să merg la tati.

PROPRIETAR: Mă mai gîndesc. Vei sta aici pentru seara asta. Noapte bună.

[Proprietarul dispare. Pinocchio plînge și vorbește singur].

PINOCCHIO: Proprietarul a avut dreptate. Nu ar fi trebuit să-i fur strugurii. Sunt proprietatea lui. Fiecare are dreptul la proprietatea sa. Acesta este adevărul și am încălcat legea. Îmi voi cere scuze de la el mâine. Și o să-l rog încă o dată să mă lase să plec.

[Apar nevăstucile. Pinocchio le prinde pe toate. Apare proprietarul].

PROPRIETAR: Ai prins nevăstuici! Minunat!

PINOCCHIO: Vreau și eu să-mi cer scuze că ți-am luat strugurii.

PROPRIETAR: Te iert. Și îți cer și iertare. Nu ar fi trebuit să te înrobesc și să-ți spun să lucrezi fără niciun salariu. Te eliberez și, te rog, ia această pâine și niște struguri drept răsplată pentru munca ta. Pentru că fiecare are dreptul să primească o recompensă pentru munca sa.

6.3.c Dreptul copilului la protecție și îngrijire introdus prin Pinocchio

Scena – Pinocchio în casa Zânei

Pinocchio scapă de hoții mascați. Dă peste o căsuță în care locuiește Zâna. El îi spune povestea lui.

ZÂNA: Spune-mi ce te aduce aici.

PINOCCHIO: Aceasta este o poveste lungă. Cineva a vrut să-mi ia cele 5 monede pe care le-am primit de la un director al unui teatru de păpuși.

ZÂNA: De la un regizor?

PINOCCHIO: Da, mi-a dat niște bani pentru a cumpăra o carte de curs și pentru a merge la școală.

ZÂNA: Ooo, la școală?

PINOCCHIO: Da, tata mi-a spus că fiecare copil ar trebui să învețe la școală. Un director de teatru a văzut că nu-mi permit o carte de curs și mi-a dat bani.

ZÂNA: Spui adevărul acum?

PINOCCHIO: Da!

[PINOCCHIO își dă seama că îi crește nasul].

PINOCCHIO: O, nu! Ce se întâmplă?

ZÂNA: Pinocchio, ai mințit și de aceea ți-a devenit nasul mai lung. O minciună nu este nimic bun.

[Pinocchio plînge].

PINOCCHIO: Cum voi trăi cu un astfel de nas?

ZÂNA: Spune-mi adevărul și îți voi scurta nasul.

PINOCCHIO: Adevărul este că aveam un abecedar. Tatăl meu și-a vândut haina ca să mi-o cumpere. Dar am vândut abecedarul pentru că am vrut să cumpăr un bilet pentru teatrul de păpuși. Și atunci regizorului i s-a făcut milă de mine și mi-a dat câteva monede.

[Nasul lui Pinocchio devine mai scurt].

ZÂNA: Vezi? Nasul tău este scurt acum. Amintește-ți că trebuie să spunei întotdeauna adevărul. Uneori este dificil, dar este foarte important. Vino cu mine acum. Voi avea grijă de tine.

PINOCCHIO: Mulțumesc. Dar de ce vrei să ai grijă de mine? La urma urmei, nu ești mama mea.

ZÂNA: Ești un copil și copiii au dreptul de a fi protejați în mod special, mai ales atunci când părinții lor nu pot avea grijă de ei. Tatăl tău este departe de aici, așa că voi avea grijă de tine. Când îți vei reveni, te vei întoarce la tatăl tău.

PINOCCHIO: Mulțumesc frumos!

ZÂNA: Cu plăcere. Acum du-te la culcare și trage un pui de somn.

6.3.d Drepturile animalelor introduse prin Pinocchio

Scenă – Pinocchio în formă de măgar vândut circului

Pinocchio și prietenul său în formă de măgar sunt vânduți la circ unde trebuie să muncească din greu și să participe la spectacole pentru oameni care fac trucuri stresante și uneori dureroase.

PINOCCHIO: Nu am fost deștept să evadăm în Țara jucăriilor. Am devenit animale. Și animalele nu sunt oameni și nu au drepturi ale omului.

PRIETEN: Ei ne tratează îngrozitor aici. Animalele probabil nu au drepturi.

PINOCCHIO: Dacă am fi mers la școală, am fi învățat despre drepturile omului. Și poate că și animalele au drepturi. La școală, ne-ar fi spus.

[Un cangur care le ascultă vorbirea spune:]

CANGURUL: Și animalele au drepturi. Am învățat-o la școală. Din păcate, am decis să merg în Țara jucăriilor unde m-am transformat într-un cangur.

PINOCCHIO: Ce drepturi au animalele?

CANGURUL: Fiecare animal are dreptul de a trăi. Și are dreptul să fie respectat. De exemplu, nu îl poți bate sau răni. Și nu poți fi crud cu animalele. Animalele au, de asemenea, dreptul la odihnă și la hrană adecvată.

PINOCCHIO: Oh! Aceste drepturi nu sunt respectate de directorul circului nostru! Trebuie să participăm la spectacole sau să facem exerciții tot timpul. Ne-a bătut când facem ceva greșit. Și nu ne respectă!

CANGURUL: Din păcate... Unii oameni încalcă legea. Sper că voi scăpa de aici într-o zi și când mă voi transforma din nou într-un om, voi spune tuturor cum sunt tratate animalele în acest circ. Îmi amintesc și de la școală că un animal nu poate fi tratat ca o jucărie pentru un om. Iar expozițiile și spectacolele care implică animale sunt incompatibile cu demnitatea lor. La circ, exact asta fac!

PINOCCHIO: Asta e groaznic!

CANGURUL: Da... Oamenii sunt uneori groaznici, când nu respectă legea.

6.3.e Dreptul la libertatea de exprimare introdus prin Don Quijote

Scenă – Don Quijote își schimbă numele

Există un hidalgo înalt și slab în epoca puterii care se luptă între citirea cărților de cavaleri și multe încercări amuzante de a purta haine de cavaler. După un timp, scoate din grajduri un cal mizerabil și spune:

DON QUIJOTE

Au trecut patru zile de când m-am gândit ce nume să-ți dau aici.

Pentru că ești armăsarul unui cavaler atât de faimos nu poți rămâne fără un nume răsunător.

Am găsit atâtea nume, le-am răsucit, am întors, am respins, lungit, scurtat și prelucrate în memorie și imaginație. Până în sfârșit... am găsit un nume înalt și melodios pentru a te face primul dintre toți armăsarii din lume.

Îți dau numele ROSYNANT!

După opt zile în care am clătinat din cap, a ajuns să-mi spună Don Quijote

Trebuie să pun numele patriei în numele meu, așa cum au făcut alți cavaleri.

De acum mă voi numi Don Quijote din La Mancha. Iată un nume frumos, pentru marea mea glorie.

Nu am de ales decât să găsesc o doamnă de care să mă îndrăgostesc. Un cavaler măreț fără dragoste este „ca un copac fără frunze și fructe” sau „corp fără suflet”.

Cât de fericit sunt să țin acest discurs! Aleg „doamna gândurilor mele” și îi spun un nume demn care este asemănător sau chiar la fel cum merită o prințesă sau o mare doamnă.

Să fie DULCYNEY-ul meu din Tobosco!

Acest nume pare ciudat și semnificativ ca toate celelalte pe care le-am inventat pentru mine și toți cei dragi mei.

Timpul de plecare !

6.3.f Dreptul la muncă introdus prin Don Quijote

Scena – Don Quijote și morile de vânt

Don Quijote îi cere vecinului său Sancho Pansa să-i fie scutier, promițându-i să fie un mic guvernator. Când au venit în fața celor treizeci de mori de vânt, Don Quijote îi vede ca treizeci de uriași și decide să lupte cu ei și să-i omoare. Succesul curajosului Don Quijote într-o aventură îngrozitoare și niciodată imaginară cu morile de vânt l-a făcut mândru că a fost un Cavaler Rătăcitor.

DON QUIXOTE Mă gândesc să-ți fac mult bine, dragă vecină. Deși îți lipsește sarea din mintea ta. Ar trebui să vii în lume cu mine și să mă slujești ca un scutier de bunăvoință, pentru că se poate întâmpla o aventură și voi găsi o de insulă iar tu vei deveni managerul acesteia.

SANCHO PANSA Pot să-mi iau șaua, că nu sunt obișnuit să merg mult?

DON QUIJOTE Am fost chemat de cineva, pentru că nu-mi amintesc ca un cavaler rătăcitor să fi avut un scutier după el. Dar dacă există o șansă, voi încerca să-ți aduc un cal mai bun. Haide să mergem. De preferat să nu văd pe nimeni pe un așa măgar.

SANCHO PANSA Ai grijă, domnule cavaler, să nu uiți această insulă pe care mi-ai promis-o. O pot conduce, oricât de dificil va fi.

DON QUIXOTE Nu cred că este o exagerare, pentru că astfel de lucruri și multe altele se întâmplă la cavaleri asemănători într-un mod nevăzut și niciodată înțeles. Să mergem, pentru că vreau să fiu cavaler.

Don Quijote și Sancho Pansa dau peste morile de vânt.

DON QUIXOTE Mulțumesc cerului pentru harul că îmi trimite atât de curând ocazia de a-mi îndeplini datoria și culege roadele dorințelor mele fierbinți. Norocul ne favorizează intențiile mai mult decât am putea să ne dorim. Uite, acolo, Sancho Pansa, unde mulți uriași monstruoși cu brațe lungi se văd, că mă gândesc să lupt și să-i ucid pe toți.

SANCHO PANSA Ce giganți? Luați în considerare că nu sunt giganți, ci mori de vânt și ceea ce par a fi umeri sunt aripile care se întorc și mișcă piatra de moară.

DON QUIXOTE Nu ești așa de aventuros. Aceștia sunt giganți. Dacă ți-e frică, pleacă de aici.

SANCHO PANSA Te avertizez. Domnule, nu există nicio îndoială că sunt mori de vânt, de ce nu acordați atenție la avertismentelor mele? O spun de atâtea ori.

DON QUIXOTE Nu fugiți, lași, fapte rele, până la urmă, un singur cavaler vă lovește.. și deși fluturați cu mai multe labe, veți plăti pentru insultele pe care mi le-ați adus.

(Atunci calul și cavalerul odată sunt luați pe sus de una dintre aripi și aruncați în lumea celor în mare suferință).

SANCHO PANSA Ajutor! Nu ți-am spus să fii atent?

DON QUIXOTE Taci prietenul meu Sancho Pansa, afacerile de război pot fi schimbate, dar nu prea multe din aceste trucuri răutăcioase vor funcționa împotriva măreției numelui meu. Voi sta pe cal, chiar dacă sunt strâmb. Am citit că un anume cavaler Diego Perez de Vargas, frângându-și sabia în luptă, a luat o tulpină grea de trestie și a făcut fapte atât de faimoase.

SANCHO PANSA Cred în tot ce ai spus, dar ești strâmb, probabil de la vânătăile astea?

DON QUIXOTE Așa e, eu nu mă plâng de durere, cum nu se plâng cavalerii de niciuna dintre răni, chiar dacă măruntaiele le ies prin ele.

SANCHO PANSA Când mă rănesc o să mă plâng de cea mai mică durere. Bănuiesc că nici scutierul cavalerului rățacit nu are voie să se plângă.

DON QUIXOTE Dar te poți plânge atunci când vrei, pentru că nu ai ajuns încă la ordinul cavaleresc. Uită-te în jur, frate Sancho Pansa, vom putea să ne scufundăm aici în aventurile care vor urma.

6.3.g Dreptul la educație introdus prin Piticii și Orfana Maria

Scenă – Koszałek-Opałek le spune copiilor povești istorice

Koszałek-Opałek întâlnește copii care pasc găște lângă pădure. Se așează cu ei lângă foc. Piticul le spune diverse povești despre istoria antică a Poloniei. Copiii ascultă cu răsuflarea tăiată. Ei nu merg la școală, trebuie să învețe totul de la bătrâni.

KOSZAŁEK-OPAŁEK: Pot să mă încălzesc lângă focul vostru? E frig!

Copilul 1: Vă rog. Vino și stai cu noi, Piticule. Într-o clipă cartofii vor fi gata.

KOSZAŁEK-OPAŁEK: Dragii mei copii! Cum vă voi răsplăti?

COPILUL 2: Atunci poate ne spuni o poveste.

COPIL 1 : Iii!... O poveste! Adevărul este mai bun decât un basm.

KOSZAŁEK-OPAŁEK: Sigur, sigur că e mai bine! Adevărul este cel mai bun dintre toate. Știți, copii, că noi gnomii trăiam cândva nu sub pământ, ci în sate, în colibe, împreună cu oameni? A fost cu mult, mult timp în urmă, când Lech era conducătorul acestui pământ. Ați auzit despre legendarul conducător Lech?

COPILUL 2: Tata nu a vorbit niciodată despre Lech.

KOSZAŁEK-OPALEK: El a fondat orașul Gniezno în acest loc, unde a găsit cuiburi de păsări albe. Pentru că și-a spus: - Dacă aici păsările trăiesc în siguranță, atunci pământul trebuie să fie liniștit și bun. Numele Lech a dat naștere numelui Lechia, iar oamenii care locuiau aici se numeau Lechiți. Totuși, li spus și polaci, pentru că era un neam de plugari care mergeau în spatele plugului.

NARATOR: Copiii stau în jurul focului de tabără, ascultând povești cu răsuflarea tăiată. Ei nu merg la școală și tot ce le spune Piticul este atât de interesant! Ei ar dori să întrebe un om de știință despre atâtea lucruri!

6.3.h Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau mentale, vătămării sau neglijenței introdus prin Piticii și Orfana Maria

Scenă – Skrobek și fiii săi

Skrobek, văduv, locuiește cu fiii săi Kuba și Wojtek într-o căsuță săracă și prăbușită. Copiii de multe ori nu au ce mânca.

După ce l-a adus pe regele Blystek și curtea sa la coliba sa, Starchild îi trezește pe băieți și îi trimite în pădure să caute fructe. Își tratează fiii cu asprime și amenință că folosește violența fizică.

SKROBEK: Hei, Kuba, Wojtek, ridicați-vă, ticăloșilor! Nu vedeți spatele tatălui vostru?

(Băieții se trezesc din somn frecându-se la ochi).

WOJTEK: Tati! Și ce ne-ai adus de la târg?

SKROBEK: Un băț adus!

KUBA: Tati, l-am văzut pe rege.

SKROBEK: Îți dau eu un rege, ticălosule, până visezi un băț! Ridică-te repede și fugi la pădure după fructe! Amintește-ți asta, dacă cineva vorbește despre acest rege, îi voi da așa o bătaie cu cureaua, încât să fie auzit în rai! Intelegi?

Wojtek: O, înțelegem, înțelegem, tată! Oh, nu vom spune nimănui! Dar nu ne lovi, tată drag!

SKROBEK: Bine, bine! Acum du-te și adună fructe!

KUBA: Iar eu, după ce l-am văzut pe rege, l-am văzut!

6.3.i Dreptul la protecție împotriva exploataării de orice fel; dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă determinată; dreptul la adăpost prin Piticii și Orfana Maria

Scenă – Podziomek o întâlnește pe Marysia

Marysia își conduce turma de găște pe o pajiște, sub o pădure. Ea cântă frumos. Ea este însoțită de câinele ei Gasio, care păzește găștele.

NARATOR: Dură este soarta lui Mary, care are părul ca soarele și ochii ca violetele pădurii. După moartea mamei ei muncește din greu pentru o lingură de mâncare și pentru un colț de cameră la casa gospodinei unde servește. Iarna leagănează copilul, aduce fructe din pădure și apa din fântână, iar vara păște găștele. Oamenii din sat o numesc Marysia fata orfană.

Refren: Orfan, orfan,

Ce cap de aur ai,

Albastrul cerului în ochii tăi,
De ce ai nevoie?
MARYSIA ORFANĂ: Nu am nevoie de argint,
nu am nevoie de aur,
Doar o salcie lângă propria curte!
Refren: Orfan, orfan,
Ce cap de aur ai,
Fie apa sau paine,
De ce ai nevoie?
MARYSIA ORFANĂ: Nu am nevoie de pâine,
nu am nevoie de apa,
Doar cel născut acasă!

În timp ce merge pe o pajiște din apropierea pădurii, Podziomek aude un copil plângând.

PODZIOMEK: Se aude un copil cum plânge! Mă duc să văd ce se întâmplă! De ce plângi? Ce ți se întâmplă?
MARYSIA ORFANĂ: Iisuse!... Ce-i asta? Sunt speriată!
PODZIOMEK: Nu-ți fie frică. Eu sunt Piticul. Vreau să te ajut. Unde este coliba ta?
MARYSIA ORFANĂ: Nu am casă! Am fost alungată de proprietara, la a cărei casă pășteam găștele.
PODZIOMEK: Și asta e o femeie rea!
MARYSIA ORFANĂ: Nu, nu! Eu sunt cea rea! Eu am făcut-o pe vulpe să sugrume găscă. O, găscă, găscă mea!
PODZIOMEK: De ce ești aici singură, atât de mică, cu găștele la păscut? Ai măcar ceva de mâncare? Stai, o să aleg niște căpșuni pentru tine. Poate aș putea găsi un sfat, poate aș putea plăti proprietara pentru găscă?
MARYSIA ORFANĂ: Ce o să pătesc pentru găscă moartă!

6.3.j Dreptul la protecție și asistență introdus prin Piticii și Orfana Maria

Scena – Marysia la regina Tatra

Marysia merge la palatul reginei Tatra. Ea este însoțită de Podziomek. Întreaga natură îi ajută în greutățile călătoriei lor.

NARATOR: Trei zile, trei nopți, Marysia a rătăcit la Regina Tatra.
COR: A fost condusă pe cărările câmpurilor,
A fost condus pe acest drum gri,
Cântarea lacului, bâzâitul țânțarului,
Ea a fost condusă de acele urechi care ascultă,
Ierburile înguste în perle de rouă,
Ea a fost condusă de această auroară de aur-
Pentru că e orfană!

POVESTITOR: În a treia zi, Maria a intrat într-o lume a munților și a pâraielor, care ieșea din ceață cu vârfurile îndepărtate și argintul din ape.

MARIA ORFANĂ: Cum să ajungi în munții Tatra pe un drum atât de abrupt?

NARATORUL: Deodată Mary a auzit vocea vulturului „Te voi ajuta!” O pană de vultur foșni și căzu la picioarele ei. Orfana a luat-o și a mers la fel de ușor și de repede ca și când ar fi plutit în aer.

Se uită - și pe drum este zăpadă și gheață. Soarele o aude și spune: "Voi încălzi acea zăpadă și gheață!" Este ca un drum auriu și înflorit. Marysia nu simte frigul. Ea merge ca și cum nu era pe zăpadă, ci pe flori albe.

Și ceața a ajutat-o pe Marysia- a făcut un pod peste pârâu. Orfana trece ca pe un pod argintiu.

Și deodată Marysia s-a trezit în pragul camerei regale.

După trei zile de rătăcire, Marysia s-a trezit în palatul reginei Tatra.

REGINA TATRA: Cine ești tu, copilă?

PODZIOMEK: Aceasta este păstorita din Głodowa Wólka, Marysia, orfana!

REGINA TATRA: Ce vrei, fată orfană?

MARIA ORFANĂ: Vreau găștele mele, frumoasa mea regină! Cele șapte găște pe care vulpea le-a sugrumat!

REGINA TATRA: Mulți au fost aici și mulți și-au dus cererile. Și mi-au cerut aur, argint, avere mai bună. Dar cei care ar pleca cu ceea ce au avut la început nu sunt aici. Asa ca lasa sa fie asa cum iti doresti!

NARATOR: Regina Tatra se ridică de pe tron și o conduce pe Marysia la fereastră. Din curtea reginei poți vedea Hungry Hollow. Iar sub pădure șapte găște smulg iarba, iar Gasio, câinele credincios, stă lângă ele.

MARIA ORFANĂ: Găștele mele vii! Găștele mele vii!

Mary cade, slabită, la pământ.

Mary se trezește în coliba lui Skrobek.

WOJTUŚ: Maria! Maria! Cum te simți?

KUBA: Vrei o băutură?

ORFANA MARY: Cine esti tu?

WOJTUŚ: El este Kuba și eu sunt Wojtuś.

ORFANĂ MARY: A cui este casa asta?

WOJTUŚ: A tatălui nostru, Skrobek.

MARIA ORFANĂ: Și eu, de unde am venit?

WOJTUŚ: Tati te-a adus! Se întorcea din oraș și un câine lătra și la târât până la tufișuri.

ORFANA MARY: Gasio al meu! Nu i s-a întâmplat nimic rău?

KUBA: El e în regulă, dar pe tine tati te-a găsit aproape fără suflet.

MARY ORFANĂ: Și gospodăria unde lucrez?

WOJTUŚ: Eh!... Zici de proprietară! A luat deja o altă fată. Mai bine stai cu noi! Tata a fost deja de acord.

6.4 Legile și legislația în legătură cu drepturile

6.4.a Dreptul la educație

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997. Articolul 70

1. Orice persoană are dreptul la educație. Educația până la vârsta de 18 ani este obligatorie.
2. Învățământul în școlile publice este gratuit. Legea poate permite furnizarea anumitor servicii educaționale de către școlile publice contra cost.
3. Părinții sunt liberi să aleagă pentru copiii lor școli, altele decât școlile publice. Cetățenii și instituțiile au dreptul de a înființa școli primare, gimnaziale și superioare și instituții de învățământ.
4. Autoritățile publice se asigură că cetățenii au acces universal și egal la educație. În acest scop, ei vor crea și susține sisteme de asistență financiară și organizatorică individuală pentru elevi și studenți.

6.4.b Dreptul la viață, libertate și siguranță

Constituția din 3 mai (1971) asigură securitatea personală, libertatea personală și dreptul la proprietate. Acest drept a fost numit „elevul libertății” – ceva care este necesar pentru libertatea personală.

Constituția din martie (17 martie 1921) a spus că Republica Polonă asigură pe teritoriul său o protecție completă a vieții, libertății și proprietății fiecărei persoane (indiferent de origine, naționalitate, limbă, rasă, religie).

Constituția Republicii Polone (2 aprilie 1997) Art. 38

Fiecare persoană are libertatea care este protejată de lege (art. 31) și că Republica Polonă oferă protecție legală a vieții fiecărui om.

6.4.c Dreptul copilului la protecție și îngrijire

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997. Articolul 72

Republica Polonă asigură protecția drepturilor copilului. Orice persoană are dreptul să ceară autorităților publice să protejeze copiii de violență, cruzime, exploatare și demoralizare.

6.4.d Drepturile animalelor

Legea cu privire la protecția animalelor – articolul 1

- 1) Un animal, ca ființă vie capabilă să experimenteze suferință, nu este un obiect. Omul îi datorează respect, protecție și grijă.
- 2) În materie nereglementată de lege, prevederile referitoare la lucruri se aplică animalelor în mod corespunzător.
- (3) Organele administrației publice iau măsuri pentru protecția animalelor, cooperând în acest sens cu instituțiile și organizațiile relevante, instituțiile și organizațiile naționale și internaționale.

6.4.e Dreptul la libertatea de exprimare

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997. Articolul 54

- (1) Orice persoană are libertatea de a-și exprima opiniile și de a obține și difuza informații.

2) Se interzice cenzura preventivă a rețelilor sociale și acordarea de licențe a presei. Legea poate face obligatorie obținerea unei licențe în prealabil pentru operarea unui post de radio sau de televiziune.

6.4.f Dreptul la muncă

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997. Articolul 65

(1) Orice persoană are libertatea de a alege și de a exercita o ocupație și de a-și alege locul de muncă. Excepțiile vor fi definite prin lege.

2) Obligația de a munci poate fi impusă numai prin lege.

3) Angajarea permanentă a copiilor sub 16 ani este interzisă. Formele și natura angajării permise se stabilesc prin lege.

(4) Salariul minim sau modalitatea de determinare a acestuia se stabilesc prin lege.

(5) Autoritățile publice urmează o politică care vizează ocuparea deplină, productivă, prin implementarea unor programe de combatere a șomajului, inclusiv organizarea și sprijinirea consilierii și formării profesionale și a lucrărilor publice și a lucrărilor de intervenție.

6.4.g Dreptul la protecție împotriva violenței fizice sau psihice, vătămării sau neglijenței

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997. Articolul 72

Republica Polonă asigură protecția drepturilor copilului. Orice persoană are dreptul să ceară autorităților publice să protejeze copiii de violență, cruzime, exploatare și demoralizare.

6.4.h Dreptul la protecție împotriva exploatării de orice fel și dreptul de a nu munci înainte de vârsta minimă determinată și de a avea o casă

Martie Constituția din 17.03.1921.

Acesta a stabilit dreptul la protecție împotriva exploatării adolescenților. Acesta prevedea că vârsta minimă pentru depunerea cererii de muncă era de 15 ani, interzicea angajarea permanentă a copiilor și adolescenților de vârstă școlară în muncă remunerată, precum și munca de noapte a lucrătorilor adolescenți în industriile dăunătoare sănătății acestora (art. 113).

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 la articolul 65 (alineatele 3 și 4)

Angajarea permanentă a copiilor sub 16 ani este interzisă. Formele și natura angajării permise se stabilesc prin lege. Quantumul minim al remunerației pentru muncă sau modalitatea de determinare a acestei sume se stabilește prin lege.

6.4.i Dreptul la protecție și asistență

Constituția Republicii Polone din 2.04.1997 în articolul 72

Copilul privat de îngrijirea părintească are dreptul la îngrijire și asistență din partea autorităților publice